

Een reis- avontuur door Oekraïne#

woensdag 12 mei
maandag 28 juni#
2010

een onmetelijke groot land,
wat daar heel gewoon is,
is voor ons heel bijzonder.

auto: Nissan Almera Tino, bouwjaar 2002
caravan: Eriba Triton BSA, bouwjaar 1993

Marga en Tjabering Stek

Onze route door Oost Europa.

Woensdag 12 mei 2010

Vertrek in de regen

Het weer

Onderweg

Woensdag 12 mei 2010. Wierden – Plötzky D. 425 Km

vertrek: 08.12, aankomst: 15.04, regenachtig, wind W 3-5, temp.: 6 – 13 g, Camping: Ferienpark Plötzky,

Vandaag zijn we vertrokken om een vakantiereis te maken met als verste bestemming Yalta gelegen aan de Zwarte Zee op het schiereiland de Krim in het uiterste zuiden van Oekraïne. De ANWB Kampeerreizen heeft aangegeven dat de reis vanuit midden Nederland 6.600 km lang is. We hebben vanaf begin december toen de vakantiebrochure bij ons in de bus viel naar deze reis uit gezien. Veel hebben we over deze reis gelezen o.a. via reisboeken en internet. Of het nu ging over Magdeburg of over Kiev. We hebben gelezen over Moldavië, de Donaudelta maar ook over Roemenië en Hongarije met de hoofdstad Boedapest.

We mogen stellen dat we hebben ons het afgelopen half jaar behoorlijk hebben ingelezen. Veel, zeer veel hebben we er samen over gesproken, want deze reis is toch een andere reis voor ons dan wat we gewend waren. We zijn anders gewend, we stopten of gingen verder op het moment dat wij dit wilden, maar nu zijn we een onderdeel van een groep. Wij houden van onze vrijheid, zeker tijdens vakantie. Maar nu worden we omringd door vijfendertig personen. Eenendertig reislustigen en vier begeleiders. Daar zullen we mee moeten omgaan tot eind juni, of we willen of niet. Geruststellend was de kennismakingsdag op 31 maart in het Bilderberg hotel in Garderen. De medereizigers die we daar hebben ontmoet vonden we stuk voor stuk aardige mensen. De beide begeleiders echtparen straalden vertrouwen uit en dat ze ter zake kundig waren. Hierdoor hebben we de afgelopen maand onze reserves, die we ergens nog hadden, kunnen laten varen.

De ontvangst hier op de camping was allerhartelijkst. Nadat we ons geïnstalleerd hadden, werd het hele reisgezelschap uitgenodigd bij Ria en Martin, onze reisleiders, om een kopje koffie te komen drinken bij hun caravan. Hun caravan staat naast die van Fieke en Wil onze technische man en zijn vrouw. Hier hebben we kennis gemaakt met degenen die op dit moment aanwezig waren. We moeten nog wel een beetje aan elkaar wennen, maar wij verwachten dat deze groep het wel goed met elkaar zal kunnen vinden.

De reis van Wierden naar hier, is te splitsen in twee gedeelten met elk een eigen gezicht. De scheiding tussen de twee helften was ongeveer halverwege de reis in de buurt van Bad Oeynhausen. Hier waren we op de helft van deze reisdag. Hier werd het weer een stuk beter. Het eerste stuk was regenachtig, soms motregen, soms echte regen, geen lekker weer om te reizen. Er was teveel opspattend water van andere voertuigen op de weg. Er was weinig zicht door een mistachtig weertype.

Het tweede gedeelte was iets vriendelijker we hebben zelfs heel even de zon gezien! Op het laatste stuk van de Autobaan 14, net ten zuiden van Magdeburg stonden we vast in de file gedurende ongeveer twintig minuten. Nu we het toch over de autobaan hebben, bij Hannover reed ik netjes op de rechterbaan toen ik de auto's ver voor mij zag afremmen. Ik deed de cruisecontrole er af en onze combinatie rolde rustig mee in de opkomende file.

Gelukkig hield ik ook deze keer minimaal vijftig meter afstand tot mijn voorganger. Want ondanks mijn defensieve rijhouding moest ik opeens stevig remmen. Dit keer zat het probleem niet alleen voor mij, maar vooral achter mij. Achter mij was het kantje boord, kunnen we stellen. Een vrachtwagen die twee auto's terug achter ons reed, kon nog maar net op tijd tot stilstand komen.

Onderweg in de auto hebben we gesproken over de reacties van onze familie en vrienden op onze reis. Deze reacties kwamen op ons over als hartverwarmend en heel erg fijn. Hierdoor zijn we op het idee gekomen om te proberen regelmatig een e-mail naar hen te sturen over onze belevenissen. Dit kost niet veel extra werk omdat we iedere dag willen proberen toch een verslag te maken.

Op een autobaan is weinig anders te zien dan motorvoertuigen, door de geluidswallen kan men ook al weinig zien. Af en toe konden we over de velden kijken waar het koolzaad in volle bloei staat. Marga die meer om zich heen kan kijken onderweg ontdekte op verschillende plaatsen vandaag reeën die op de velden langs de weg liepen.

Plötzky is een dorpje 20 kilometer ten zuidoosten van Magdeburg. Het dorp is gelegen aan de Alten Elbe, een dode rivierarm van de Elbe, en is gesticht tussen 650-900 als Slavische nederzetting. In de 13^e eeuw is er in Plötzky een Cisterciënzer nonnenklooster gesticht. Nu is het een rustig klein dorpje dat ligt te midden van mooie natuurgebieden, zoals moerassen en bossen, tussendoor zijn er landbouwgebieden waar het koolzaad de velden geel kleurt.

Woensdag 12 mei 2010

Gommern, burcht, nu hotel

Toegangspoort tot de burcht

Magdeburg, Grüne Zitadelle, straatkant.

Honderddertig pilaren kent de Grüne Zitadelle, niet een is het zelfde.

Donderdag 13 mei 2010. Plötzky D.

bewolkt, met een spatje regen, wind W 1, temp.: 10 gr, Camping Ferienpark Plötzky

Vanmorgen zijn we in alle rust en kalmte opgestaan, we hebben geen bijzondere zaken op het oog wat we moeten of willen doen. Onze gedachte is we zien wel wat ons overkomt vandaag. Na het koffie drinken zijn we op de fiets gestapt om naar het drie kilometer verderop gelegen stadje Gommern te gaan. Het is geen toeristisch stadje. Wel staan er een aantal huizen die het bezien zeker waard zijn zoals het Jugendstil huis in het straatje naar de burcht. De kerken zien er van buiten niet echt fraai uit. De protestantse kerk konden we niet in, er was een eredienst aan de gang.

Enkele oude uit de DDR tijd stammende fabrieken, staan er nog, waar we als toerist ook niet vanuit ons dak gaan. De snelstromende beekjes zijn gekanaliseerd. De oude burcht, wat nu in gebruik is als hotel, was wel aardig om te zien. Hier waren ook veel gasten die leken aan iets mee te doen dat op Dauwtrappen leek op deze Hemelvaartsdag. De fietsen hadden ze rijkelijk versierd met bloemen en papieren slingers in de kleuren van de Duitse vlag. De meesten droegen hoeden in allerlei soorten en maten.

Vanmorgen, nadat we terug waren op de camping hebben we een poosje met onze burens gesproken over deze dag want Wil, onze technische man, was bezig met een inspectie van hun camper. Wat hij overigens bij alle deelnemers heeft gedaan, ook de onze dus. Wil gaf ons ook een deelnemersnummer, wij kregen nummer 13. Een sticker is geplakt rechtsvoor op de auto en een linksachter op de caravan. Onze combinatie was volgens Wil prima in orde.

Jan vertelde dat hij hun camper wilde gaan klaar maken want zij beiden wilden Magdeburg gaan bezoeken. Het zelfde wat wij wilden gaan doen. Al pratende stelde ik hem voor om met ons mee te gaan. We kunnen stellen dat we een interessante en gezellige middag hebben gehad met ons viertje. Onze routenavigatie bracht ons op een geweldige manier naar de binnenstad. Het leek of de chauffeur de weg kende. Het voordeel van een dergelijk systeem is dat je zonder stress naar alle plekken kunt rijden ook al ben je er nog nooit geweest. De stad Magdeburg prijzen wij niet aan als een toeristische stad bij uitstek. De binnenstad is in de oorlog bijna volledig plat gebombardeerd. Er zijn veel Stalinistische gebouwen te zien, toch ziet het er niet meer zo troosteloos uit. De laatste jaren is het er wel vrolijker op geworden door het kleur gebruik.

Opmerkelijk is het gebouw: Grüne Zitadel, die niet groen is, wat de naam suggereert, maar het is een roze gebouw. Gebouwd in 2003 onder leiding van de controversiële tekenaar Friedensreich Hundertwasser. Een architect heeft naar aanleiding van de tekening het gebouw gestalte gegeven, Kenmerkend voor Hundertwassers architectuur is het vrijwel ontbreken van rechte lijnen. Ook het materiaalgebruik is opvallend: veel keramiek in harde kleuren. De vloeren in de openbare ruimten zijn nooit vlak, hij wilde de voet gebruiken om te voelen. Wat leuk was om te zien was hoe hij dacht dat een wc en een badkamer er uit moesten zien. Wij hebben dit gezien in een woning een wc met een normaal standaard hangpot en in de badkamer een normale witte bad, de betegeling van zowel de wc als de badkamer waren duidelijk geïnspireerd door Mondriaan. Door gebruik te maken van tegeltjes in de kleuren die Mondriaan ook gebruikte.

Een andere opmerkelijke staaltje van zijn kunnen is dat de bomen vanuit gebouw naar buiten groeien vanaf een speciaal hiervoor ontworpen balkon. Zuivering van het afvalwater van een gebouw gebeurt door aan de gevel hangende bakken met waterzuiverende planten. Dit echt bijzondere gebouw hebben we van buiten en van binnen bekeken. De trap treden zijn niet recht maar die zijn rond alsof ze zijn uitgesleten, keurig betegeld. Hij eiste van de tegelzetters eigen initiatief en veel creativiteit bij het leggen van de tegels. Geen stukje tegel mocht worden weggegooid maar alles moest worden gebruikt. Hierdoor zijn er geen rechte lijnen te zien in het tegelwerk, heel apart. Een zelfde opdracht was er ook voor de stratenmakers, de straten rond en door het gebouw lijken net een verzameling restpartijtjes straatstenen in allerlei kleuren, soorten en formaten. Niet vlak maar overal zacht golvend.

Hemelvaartsdag hier in deze streek noemen ze Vattertag. Op deze dag gaan de vaders op pad met hun vrienden al dan niet verkleed en gaan uit drinken, dat is wat we vanmorgen zagen bij de burcht in Gommern. We hebben sommige vaders gezien die niet meer recht konden lopen. Vandaag zijn ook de laatste deelnemers aan de reis naar de Oekraïne hierop de camping gearriveerd, de groep is nu compleet.

Vrijdag 14 mei 2010. Plötzky D.

Het meertje met de naam: Kleine Waldsee

Alle deelnemers in een straatje op de camping

De ANWB vlag bij de praatplek.

Welkomstborrel in winterkleding

Vrijdag 14 mei 2010. Plötzky D. 75 km

bewolkt, wind NW 2-3, temp.: 8 gr, brandstof: € 77,16, 54 liter, Camping Ferienpark Plötzky.

Deze dag is te omschrijven als een dag die in het teken staat van een te lage gevoelstemperatuur, het was vandaag waterkoud met een noordelijke wind. De kachel brandt volop in de caravan, wanneer je buiten bent staan de kragen omhoog. Allen spreken wij dezelfde zinnen of woorden van gelijke strekking; het zou best iets warmer mogen zijn of met het zonnetje erbij zou beslist aangenamer zijn enz. Vanmorgen zijn we na de koffie naar een supermarkt geweest in Schönbeck. Een behoorlijke stad, die we ook hadden willen bekijken. Maar zover is het niet gekomen we moesten benzine tanken.

Ons Navigatiesysteem geeft automatisch aan waar we een benzinestation treffen, in de straat waar we rijden of in een van de zijstraten. Vanmorgen zijn we op een soort rondweg rond deze stad gereden op zoek naar een benzinestation, maar in de stad hebben we er geen gevonden, dit ondanks de aanwezigheid van het navigatiesysteem. Eigenlijk zonder dat we het merkten reden we de stad uit en zagen op de richtingaanwijzer staan: Gommern. Dat is de plaats die noordelijk vanaf de camping ligt. Hier in dit stadje had ik gisteren een benzinestation gezien, wij hebben daar getankt. Op de terugweg realiseerden we ons dat we Schönbeck alleen vanuit de auto hebben gezien! Het is een stadje met redelijk veel oude huizen, de vernietiging van de oorlog lijkt hier minder erg te zijn geweest. De omgeving van Schönbeck naar hier is gewoon mooi. Zeker een bezoekje waard.

Vanmiddag hebben we niet veel gedaan, dit verslag schrijven, puzzelen en lezen, want vanavond is er om zeven uur een welkomstmaaltijd in de kantine van deze camping. Hier aan voorafgaand om half vijf is er een welkomstborrel bij de caravan van Martin en Ria. Dit was een openluchtbijeenkomst, waar verteld werd dat we de koudste meimaand van de laatste honderd jaar meemaken. Ik wilde vanmiddag een aantal foto's gaan maken hier in de bossen in de omgeving maar vanwege de kou ben ik snel teruggekeerd naar de caravan, ik had geen handschoenen aan!

De welkomstborrel was gezellig, er was iets te eten en te drinken, kennismaken met de mensen die je nog niet gesproken had en moppen tappen. Onze verwachting was dat de party snel afgelopen zou zijn met deze lage temperatuur, maar zo ging het niet, ruim na zessen gingen we terug naar de caravan om ons voor te bereiden op wat genoemd wordt 'welkomstmaaltijd'. De leiding had er voor gezorgd dat er een alfabetische tafelschikking was. Martin, Ria, Wil en Fieke hadden alle vier iets te vertellen aan ons. Daarna mochten we het glas heffen. Een meer dan voortreffelijk buffet werd ons voorgeschoteld.

Een gezellige maaltijd hebben we gehad, waar we veel hebben gelachen. Toen we terug waren in de caravan namen we de dag door en onze conclusie was; dat we denken dat we met deze groep een goede tijd zullen doorbrengen.

Vrijdag 14 mei 2010. Plötzky D.

Het welkomstdiner

Prachtige tuin in Coswig

Zaterdag 15 mei 2010. Plötzky D. – Bagenz D.

Slotkapel in Lutherstad Wittenberg, in de regen.

Interieur van de Slotkapel in Wittenberg

Zaterdag 15 mei 2010. Plötzky D. – Bagenz D.

Raadhuis van Luckau

Ria en Marga verkleumt op de camping, met op achtergrond het stuwmeer.

Zaterdag 15 mei 2010. Plötzky D. – Bagenz D. 232 Km

vertrek: 09.20, aankomst: 14.55, koud en zeer kil!, wind W 3-5, temp.: 5 – 8 gr, Camping: Spreecamp, Bagenz.

De gehele nacht heeft het geregend vanmorgen toen we opstonden regende het nog. Maar wat meer besproken werd deze morgen: Wat is het toch koud hè! Dit werd door niemand tegengesproken. Het was vijf graden boven nul, en het voelde erg kil aan, een slecht soort waterkoud. Het was gewoon zeer onaangenaam weer. Dat was vanmorgen, nu in de loop van de middag is het nog precies het anti-vakantieweer wat we liever niet willen hebben. Het was de gehele dag hetzelfde nare weer, even de auto uit, de caravan in koffie drinken en snel weer de auto in. Dit is nu echt datgene wat we liever niet willen, we willen rondlopen en even leuk rondkijken hoe de mensen hier leven en werken rond onze stopplaats, maar dat was er vandaag niet bij. Bbbrrr, wat is het hier kil en koud, we hebben winterkleding aan.

Vanmorgen waren we als eerste van de groep van de camping af, maar we waren de zevende toen we hier aankwamen op deze camping. We moesten vanmorgen eerst de chip waarmee we de camping opgingen inleveren bij Wil en Fieke. Van hen kregen we te horen dat we na vijf kilometer, bij de stoplichten rechtsaf moesten. Dit was doorgegeven door Martin en Ria, het reisleaders echtpaar, die ruim anderhalf uur voor ons waren vertrokken. Fieke trakteerde ons bij het vertrek op een snoepje en wenste ons een goede reis toe. Ondanks de regen kou hebben we een prachtige rit gehad naar hier over rustige wegen langs de velden met landbouwgewassen en grote productiebossen. Een enkele keer kwamen we langs een recreatiegebied. Het eerste stuk reden we langs de Elbe, langs deze rivier ligt een beroemde fietsroute van Praag naar Bremen. Tientallen fietsers hebben we gezien.

Het was een gevarieerde rit vandaag. Toen we gingen koffiedrinken moesten we even van de doorgaande weg af en kwamen in een zijstraat terecht waar we een paar tuinen zagen met prachtige bloeiende struiken.

Marga is vandaag naar de dagelijkse routebriefing geweest. Tot haar verbazing hoorde ze daar dat wij de enigen uit de groep waren die de Lutherstad Wittenberg hebben bezocht. In Wittenberg hebben we de Slotkapel bekeken waar Maarten Luther in 1517 zijn vijfennegentig stellingen aan de deur heeft gespijkerd. Een gebeurtenis die grote gevolgen heeft gehad, voor niet alleen de Christelijke gemeenschap maar voor de hele wereld. Deze slotkapel is een historische plek van zeer groot belang. Miljoenen mensen zijn omgekomen bij de Godsdienstoorlogen tussen de Katholieken en de Protestanten, die na 1517 zijn uitgebroken.

De Luther gedenkplaatsen in Wittenberg bestaan uit vier gebouwen, die direct verbonden zijn met het leven van de reformator Maarten Luther en zijn naaste medewerker Philipp Melanchthon. De gebouwen zijn aangewezen door de Unesco als werelderfgoed vanwege hun verbinding met de Reformatie, een beweging die grote politieke, godsdienstige en culturele gevolgen heeft gehad. De gebouwen zijn niet van uitzonderlijke kunsthistorische waarde, hoewel de stadskerk en de slotkerk vroege voorbeelden zijn van kerken die voor de protestantse eredienst zijn ingericht.

Na ons bezoek aan de slotkapel zijn we een stukje de stad ingelopen in de regen! We waren blij dat we weer in de auto zaten waar het heerlijk warm was.

De camping waar we nu zijn ligt aan een stuwmeer, dit is de enige stuwmeer in Brandenburg. De camping is gevestigd in gebouwen die stammen uit de DDR tijdperk. De laatste jaren zijn er grote vernieuwingen doorgevoerd. Het wegennet hier in het oosten van Duitsland is echt goed te noemen. Behalve in enkele dorpen waar men nog de befaamde klinkers heeft liggen in de straten en op pleinen.

Vanmorgen hebben we onze buurman Arie gebeld en gefeliciteerd met zijn verjaardag. Hij is vandaag bejaard geworden en hij trekt vanaf nu, 'van Drees'. Wij hopen dat hij zich spoedig Twentenier mag voelen. (Een Twentenier is iemand die elke dag volop geniet van zijn pensioen in Twente!)

Alle deelnemers aan deze reis zitten in hun caravan bij de kachel, die op de hoogste stand brandt. Wij hadden ons dit anders voorgesteld, lekker 's avonds in de zon zitten, maar nee bah, wat is het hier toch smerig koud, het stormt en regent.

Zondag 16 mei 2010. Bagenz D. – Sucha Pl.

Hier was het nog droog in Polen

Wij zijn klaar met het eten, maar Henny wacht steeds op haar bestelling

Zondag 16 mei 2010. Bagenz D. – Sucha Pl. 355 km

vertrek: 09.08, aankomst: 15.53, koud, regen, wind W 3-5, temp.: 8 –7 gr, , brandstof: € 33.51, 27 liter, Camping: Autostop nr. 55 Sucha

Alle deelnemers aan deze reis zitten in hun caravan bij de kachel die op de hoogste stand brandt. Wij hadden ons dit anders voorgesteld, lekker 's avonds in de zon zitten met z'n allen, maar nee bah, wat is het hier toch smerig koud, het stormt en regent hier. Een verslag schrijven is een eenvoudige bezigheid, waar ik gisteren mee ben geëindigd kon ik vandaag, helaas, weer mee beginnen. In de loop van de middag is het begonnen te regenen en het weer wordt met het uur slechter, nu kunnen we spreken van een stormachtige wind met regen. Het voordeel van dit weertype is: we hebben geen last van vliegen, muggen en ander ongedierte!

Ter illustratie van het weer het volgende: we vertrokken met 8 gr in de loop van de morgen liep de temperatuur op tot 11 gr, waarna de temperatuur langzaam maar zeker weer ging zakken naar 7 gr. Zo is het hier in het diepe binnenland van Polen waar we nu zijn. Toen Marga dit constateerde was het nog maar 7 gr, zei ze, wanneer het steeds heter wordt dan zegt men; dat je onderweg bent naar de hel, nu het steeds kouder wordt zijn we dan nu op weg naar de hemel?

Ach en zo gaat dit als men reist, we nemen het zoals komt, wat kunnen we nog meer. We kunnen wel mopperen maar dat helpt niet. Vandaag staan we op een plek op deze camping dat wanneer we onze luifel zouden uittrekken we een mooi bloemenperk onder de luifel zouden hebben, waar kom je dat toch tegen tijdens een vakantie. Alleen hier in het zuiden van Polen op een regen- en stormachtige zondagmiddag!

Vanmorgen was er een routewijziging aangeplakt op de caravan van Fieke en Wil wij hebben dat netjes genoteerd en zijn op pad gegaan. Voordat we weg konden rijden moesten Henk en Henny eerst vertrekken want we stonden achter elkaar. De poort openen met een plastic sleutel, doorrijden en de plastic sleutel (pasje) inleveren op het kantoor, mensen wat een gedoe, om één zo'n sleutelpasje. Wij op pad, na 1 km was het wachten voor de spoorbomen, vele minuten lang. Het verkeer van de camping sloot zich aan. Het werd een aardige colonne. Eindelijk, kwam de trein en wij konden verder. Vrijwel direct hierna hadden we problemen met het vinden van de route. Henk en Henny die nu achter ons reden hebben ons een paar aanwijzingen moeten geven om de weg tot en door Spremberg zonder problemen te kunnen rijden. Hierna konden we de laatste veertig kilometer in Duitsland afleggen. De reis voerde ons over rustige wegen die we zonder problemen konden vervolgen.

Bijzonder was het net voorbij de brug over de grensrivier Neisse tussen Duitsland en Polen. Op de oever van de rivier is een golfplaten dorp gebouwd dat ons deed denken aan de Soeks (marktplaats) in Marokko. Nauwe straatjes met vele honderden winkeltjes met een goederen aanbod die een gigasupermarkt ze niet kan overtreffen. Zeker niet op het gebied van sigaretten en kleding. Er liepen veel kereltjes rond die we niet echt vertrouwden. We hebben er wat geld gewisseld.

Verder zijn nog vermeldenswaardig de wegen in Polen. We kwamen op een plek waar we rechts af moesten maar de pijlen naar Zary stonden de verkeerde kant op. We vroegen de weg aan een echtpaar, ze hadden een auto met een Nederlands nummerbord, het waren Polen, die goed Nederlands spraken. Ze moesten even op hun kaart kijken om ons te kunnen vertellen waar we heen moesten. Zij vroegen ons, waar we heen gingen, ze vonden dat we een fantastische reis hadden uitgezocht. Ze waren in het verleden meerdere keren op vakantie geweest in Oekraïne.

Voorbij Zary kwamen we op een Poolse snelweg van beton. Het was een betontontonton weg, de betonplaten lagen niet gelijk en we werden door elkaar gerammeld in de auto. De gemiddelde snelheid was gemiddeld lager dan veertig kilometer per uur. De verschillende reisgenoten hadden wel op de een of andere manier schade of een ongemak opgelopen, losgeslagen kasten, laden die losgesloten waren enz.

We hebben dorpjes en stadjes gezien vanaf de snelweg al dan niet in de regen en veel koolzaadvelden, nog meer dan in Duitsland. Zou dit koolzaad bestemd zijn voor de biobrandstof? Wanneer het antwoord bevestigend is, dan weet ik een nieuw woord: landschappelijke kleurvervuiling, het landbouwareaal is dan teveel van één kleur.

Maandag 17 mei 2010. Sucha Pl. – Kraków Pl.

Camping: Autostop nr. 55, Sucha, in de storm en regen.

Camping: Smok nr.46, Krakow, de modder voor onze caravan

Maandag 17 mei 2010. Sucha Pl. – Kraków Pl. 153 km

vertrek: 09.35, aankomst: 12.30, koud, zeer kil, veel regen, wind W 3-5, temp.: 6 –7 gr, Camping: Smok nr.46, Kraków.

Gisteravond kregen we een eenvoudige warme maaltijd aangeboden als extraatje door de ANWB

Kampeerreizen, het stond niet gepland. Met enthousiasme hebben we dit aanvaard, er was één maar bij, het kon niet vroeg beginnen want er was een feest voor een Communicantje aan de gang in het restaurant. Om acht uur gingen we in stromende regen op weg naar het restaurant. Hier waren er maar een paar onderwerpen van gesprek; de overvloedige regenval, de slechte staat van de autowegen, de schade en het ongemak dat men had. Verhalen genoeg aan tafel.

Martin had daar nog wat tips voor vandaag: een bezoek aan Auschwitz of aan de zoutmijnen en wat andere zaken. Wanneer we daar een poosje zitten komt een mevrouw van de bediening binnen en noteerde wat we wilden drinken. Nog iets later kwam ze binnenlopen met steeds twee borden kippensoep. Vervolgens kwam ze met een blad witte wijn en even later met een blad rode wijn. Haar vraag wie er rode of witte wijn wilde konden we verstaan; zij sprak een beetje Duits. Nadat de wijn was rond gebracht, was het wachten en eindelijk kwam het bier voor onze neuzen te staan.

Iets over negenen begon er een spraakverwarring waar we zo tegen tien uur veel plezier aan hebben beleefd, Ria onze reisleidster was in de middag bij ons langs geweest in de caravan, om onze bestelling alvast op te nemen wat we wilden eten. Nu bracht de mevrouw van de bediening een groot bord met patat, diverse mooi uitzierende groenten en een groot stuk vlees de eetzaal binnen, ze begon bij onze tafel. Wij vroegen haar, wat is dit voor vlees? Maar niemand begreep, wat zij zei. Ria kwam erbij, wat bleek, dit was het door ons bestelde Schweinegebratt. We zaten met ons zessen aan tafel en Henny die kreeg nog niets want zij had een schnitzel besteld. Na lang wachten kwam eindelijk om kwart voor tien een bord binnen die bestemd was voor haar. Wat bleek het was geen Schnitzel maar Schweinegebratt, toen werd duidelijk dat wij vijven allen een Schnitzel hadden gekregen en heerlijk hadden opgegeten. Niet die hierom heeft getreurd het eten heeft ons goed gesmaakt.

Vannacht was het noodweer, storm en regen. Hier op de camping in Kraków hoorden we dat het hier al drie weken heeft geregend en dat er mensen en vee hier rond Kraków worden geëvacueerd vanwege overstromingen. Het is hier in deze omgeving op dit moment niet mogelijk om te zeggen; dat het hier goed toevoen is. Dit was onderweg ook te zien, beekjes zijn geworden tot woeste stromen, landerijen en bossen zijn ondergelopen, bomen zijn omgewaaid en veel aardverschuivingen hebben we onderweg gezien.

De eerste kilometers vanaf de camping in Sucha naar de autoweg waren lastig te rijden. De kuilen stonden vol water, wat was een plas en wat was een kuil in de weg? Er was geen onderscheid tussen die twee dus moest er op een drukke weg om alle plassen heen worden gereden, op een na is het gelukt. Het water wat de andere voertuigen opwierpen, die in tegengestelde richting reden, vloog soms over onze auto heen, heel even zag je dan niets. Dit in combinatie met de stormachtige wind maakte het rijden vanmorgen moeilijk en lastig. Het rijden vervolgens op de autoweg was ook al geen onverdeelde genoegen vanwege het vele water. Soms stroomde het water uit een beekje de snelweg over. Dit was niet ongevaarlijk, enkele ongelukken zagen we, die leken als oorzaak aquaplaning te hebben. We hebben de snelheid van de combinatie bewust laag gehouden, niet boven de tachtig kilometer per uur. Hier op de camping in Kraków is alles modder, zodra je naast het pad komt worden er diepe sporen getrokken in het gras. Wanneer er dan ook nog iets teveel gas wordt gegeven dan slippen de wielen door en de grasmat is compleet verwoest en kom je geen centimeter verder. Bijzonder was dat wanneer er ook maar een beetje geslipt word, dan komt de campingmevrouw in actie en foertert er hevig op los, wat ze zegt weten we niet, maar dat kunnen we wel raden. Met vereende krachten hebben we onze caravan op zijn plek geduwd. Dit is nooit eerder gebeurd, altijd kon ik het af met de auto. De reisgenoten die er voor gekozen hadden om via Auschwitz te rijden en daar een bezoek wilden brengen aan het museum van dat verschrikkelijke vernietigingskamp van de Nazi's konden er niet in omdat de boel dreigde te overstromen. Nu is er een evacuatie aan de gang van het archief.

Laarzen missen we hier echt, om door de modder te kunnen baggeren. We zijn nu in de stad Kraków die ligt aan de rivier Wisla in het zuidoosten van Polen en is een van de belangrijkste cultuursteden van Midden-Europa. Het wordt daarom wel het Florence van Polen genoemd, en is volgens velen een van de mooiste steden van Europa. Een 16^e eeuwse schrijver verwoorde het als volgt: *“Hier vindt men alles wat het hart begeert”*. De stad kwam als een van de weinige steden in Polen bovendien ongeschonden de Tweede Wereldoorlog door. Het stadscentrum staat op de Werelderfgoedlijst.

Dinsdag 18 mei 2010

Wachten op het begin van een lange excursie door Kraków

De kerken onder het communistische bestuur werden vaak afgebroken in Nowa Uta kregen ze geen toestemming om een kerk te bouwen maar geen toestemming om bouw materiaal te kopen. Dus namen de Gelovigen zelf stenen uit hun tuinen en rivierbedingen mee om de muren te bouwen. (zie inzet)

Dinsdag 18 mei 2010

Café in Joodse wijk Kazimiersk van Krakau

Voormalige Synagoge in de Kazimiersk

Dinsdag 18 mei 2010

Lakenhal van Kraków in de regen

Kathedraal in de zoutmijn, alles hier is gemaakt van zout.

Dinsdag 18 mei 2010. Kraków PL.

zeer kil, veel regen, wind W 2-3, temp.: 6 –7 gr, Brandstof: € 56.72 , 41 liter, Camping: Smok nr.46, Kraków.

Een stelletje toeristen uit Nederland zitten hier in Kraków midden in een rampgebied!!! Het blijft maar regenen in de late nacht werden we wakker van het harde regenen op onze caravan. Met de wind viel het wel mee. Nu is het na negenen in de avond en is het droog. Wat we gezien hebben is alleen de stad en iets van de omgeving, maar dat laat niets te raden over. De rivieren staan zo hoog dat het water bijna de onderkant van de bruggen heeft bereikt, alle lage plekken in de stad zoals bijvoorbeeld in de plantsoenen staan blank. Het lage gedeelte van deze camping, daar lijkt wel een grote vijver te liggen. De tuinderij hier naast de camping staat zeker een kleine halve meter water op het land! Het is triest om te zien. Regelmatig zagen we de brandweer uitrukken met aanhangers met boten erop. Maar veel hoop op verbetering is er de komende dagen niet voor dit gebied in Polen, om moedeloos van te worden.

Wat is dan ons leed, we lopen met de paraplu op door deze geweldig mooie stad. Een stad die zoveel moois heeft te bieden voor toeristen. Mijn jas is amper nat geworden precies zo verging het mijn broek en schoenen. Laten we wel wezen wanneer je een stad als Kraków gaat bezoeken wenst geen enkele toerist dat het de hele dag regent, daar is Kraków veel te mooi voor. Vandaag meende ik op te kunnen maken uit een Poolse krant dat er mensen zijn verdrongen bij dit noodweer.

Vanmorgen om negen uur stond er een bus voor de camping met een Nederlands sprekende gids die is met ons de stad door gegaan en heeft ons van informatie voorzien. Het eerst hebben we Nova Wuta bezocht een industriewijk waar 200.000 mensen wonen. In deze wijk ligt een staalfabriek die er is gebouwd na de oorlog door de Russen. De flat waar de mensen wonen zijn van het Russische type. Vaak ziet het er grijs en saai uit maar hier is men de flat aan het renoveren en komt het geheel er wat beter af. De staalfabriek is aan het reorganiseren waardoor de werkloosheid hier hoog is. Je kunt merken dat de plannersmakers in de jaren veertig geen rekening hebben gehouden met het aantal auto's die momenteel rond rijden, op de meest onmogelijke plaatsen staan auto's geparkeerd. Ook vlak voor de fabriek. Zelfs in de bochten waar een wegsleepregeling geldt, onze bus moest die bocht om maar een auto stond in de weg. Met gezamenlijke krachten hebben we de auto een halve meter omgezet. Vervolgens hebben we gezien en gehoord dat de Universiteit van Kraków hoog staat aangeschreven in de wereld.

Eigenlijk vanzelf kwamen we aan in de oude Joodse wijk Kazimierz waar we in een typische huis, kenmerkend voor de wijk, koffie hebben gedronken. Kazimierz is de oude Joodse wijk van de stad. In 1943 werd het Getto van Kraków vernietigd. De meest van 70.000 Joden die voor de tweede wereldoorlog hier woonden overleefden de Holocaust niet. In deze wijk is de beroemde film Schindler List opgenomen. Oscar Schindler was een emailleerfabrikant die veel Joden, door ze in zijn fabriek te laten werken, gered heeft van een wisse dood. De burcht Wavel heeft een bijzondere kathedraal waar de grote leiders uit het verleden na hun dood zijn bijgezet. Ook is er een fraai paleis en er zijn andere gebouwen. Het was er druk want niemand had zin om in de stromende regen buiten te lopen. Na de bezichtiging, dat onder leiding van onze Poolse gids Anna, die verrassend goed Nederlands sprak zijn we onder de paraplu de stad in gegaan om te lunchen. Eigenlijk was het meer een diner.

Na een wandeling door een park, die wij vijf jaar geleden hebben bezocht met ong. 25 graden kwamen we aan op de Grote Markt. De Lakenhal stond nu rondom in de steigers. Het bijzondere van het gebouw was nu niet zichtbaar. Beter was het in de Mariakerk waar we opnieuw onder de indruk waren van het prachtig altaar. De harde kerkbanken waren een rustpunt voor onze vermoeide voeten en benen, we konden even bijkomen. Wij kenden Kraków bij mooi weer maar het is heel anders dan wanneer het hondenweer is, zoals vandaag in de stromende regen, desondanks hebben wij toch weer veel genoten in deze stad.

De ANWB reisleiding vond dat wij reisgenoten recht hadden op iets extra's omdat het weer niet mee zat de afgelopen dagen. Hun keuze is gevallen op de Wieliczka zoutmijn die twintig kilometer buiten de stad ligt. De zoutmijn was voor ons geen item om daar heen te gaan, omdat we er vijf jaar geleden waren geweest. Om vandaag uit de kosten te komen hebben we per persoon € 10,- bijgedragen en zijn met de bus en Anna, onze tolk, naar de mijnen geweest. Het was aangenaam om opnieuw de mijn te bezoeken! Diep onder grond zijn de meest fantastisch figuren in zout uitgebeeld. De absolute blikvanger is de Kathedraal op ongeveer 80 meter diepte. Terug op camping zijn we eerst in de auto gestapt en hebben getankt want we willen op dit moment hier niet met een half lege benzinetank zitten, het gaat dan per slot van rekening om onze veiligheid.

Woensdag 19 me 2010

Onderweg langs de A4, de stenen waaronder het zand is weggespoeld

Onderweg langs de A4

Woensdag 19 mei 2010

Hier was een overstroming

Dorpje onderweg die we bezochten om te lunchen

Woensdag 19 mei 2010. Kraków Pl. - Przeworsk

Gebouwen op de camping Przeworsk

Traditionele woning op de camping

Woensdag 19 mei 2010. Kraków Pl. - Przeworsk 229 km

vertrek: 09.35, aankomst: 12.30, koud, regen, wind W 3-5, temp.: 8 - 16 gr, Camping: Zjazd camping Pastewnik.

Vanavond voorafgaand aan het diner vertelde Martin dat, toen we gisteren zaten te lunchen, onze gids Anna een telefoontje had gekregen dat alle bruggen over de rivier de Wisla in de stad zouden zijn afgesloten vanwege het hoge water onder de bruggen. Gelukkig is het niet zo ver gekomen en werden de bruggen niet afgesloten.

Was dit wel het geval geweest dan hadden we moeten slapen in een hotel op de andere oever dan waar de camping was. ANWB Kampeerreizen had al toestemming gegeven aan de reisleiding, om naar bevind van zaken te handelen!

Achteraf kunnen we nu stellen dat het gisteren heel dicht bij een noodtoestand was in Kraków, dit terwijl wij hier zijn met vakantie. De gesprekken die na deze mededeling op gang kwamen waren toch hoofdzakelijk van dien aard dat we mogen stellen dat wij maar –net- aan het overstromingsgevaar zijn ontkomen.

De camping waar we stonden bestaat uit twee gedeelten, onder was niet in gebruik vanwege drassigheid twintig meter hoger stonden wij op de heuvel.

De camping waar we stonden ligt aan een weg langs de rivier de Wisla. Toen we aankwamen was het ons opgevallen dat de dijk erg steil was, velen van ons gezelschap spraken hierover. Vanmorgen waren we alle twee blij dat we de heuvels hadden bereikt via de weg langs de dijk. Het beviel ons niet om daar langs te rijden.

Vanmorgen heeft Marga verschillende keren rond vijf en zes uur de klokken horen luiden van de kerktorens in de omgeving hier. Ook reden er de hele tijd dat we uit bed waren geluidsauto's rond en brachten een boodschap over, die we niet konden verstaan. Martin en Wil hebben ons geïnformeerd, nadat zij de route verkend hadden en hebben ons een omleiding gegeven naar de autoweg A4 omdat er wegen afgesloten waren, was dit noodzakelijk. Vanmorgen hebben we met z'n allen de auto's en caravans uit de modder getrokken. De vierwiel aangedreven auto's waren daarbij verschillende keren een prima hulpmiddel. Door troep en modder moesten we baggeren, we deden het overigens met een lach.

Wat we onderweg hebben gezien, toen we op de autosnelweg A4 reden was dat er veel ondergelopen land was. Soms dachten we dat we een meer zagen langs de kant van de weg, maar onze navigatiesysteem gaf aan dat het land was! Parkeerterreinen met vrachtwagens waar meer dan een meter water op stond. Een grote parkeerplaats waar bouwmachines stonden, minstens een meter vijftig water. Huizen die ondergelopen waren. Aardverschuivingen bij de vleet, één was er die een stuk van de snelweg had meegenomen, daar moesten wij bij langs rijden, dat gaf geen fijn gevoel!

Niet ver hier vandaan was de helling naast de weg over de snelweg gestroomd, want zo kun je het wel stellen met dit zand. Drijfzand is het, helemaal verzadigd met water. Het hele stuk dat we vandaag gereden hebben ging over een snelweg, vier, drie of twee banen breed. Overal maar werkelijk ook overal was op de een of andere manier schade in grotere en kleinere mate te zien van al het water dat gevallen was. Maar nu we langzaam maar zeker door beginnen te krijgen in wat voor toestand we werkelijk verzeilt waren geraakt, denken we toch iets anders over de gebeurtenissen van gisteren en vandaag.

Gisteren zagen we dat er zandzakken werden aangevoerd, dat de brandweer met loeiende sirenes door stad reed terwijl ze boten op hun aanhangers hadden. De politie scheurde regelmatig door de stad net als de ambulances. Veel mensen stonden langs de oevers van de rivier en op bruggen te kijken. Overal waar een plekje in de stad iets lager lag dan de rest stond daar water, kleine plassen tot grote vijvers. Wij hebben geen overzicht van wat er zich in de andere delen van Polen gebeurt met de overstromingen maar het zal ons niet verwonderen dat de schade in de miljarden loopt. De situatie hier in het zuiden van Polen is zeer ernstig.

Toen Martin ons vertelde hoe kritiek de situatie was gisteren was niemand hier verbaasd over. Het ontbreken van informatie over de op handen zijnde ramp hadden wij niet, maar hebben het toch duidelijk gevoeld.

Vandaag hoorden we dat er zeker tien mensen bij deze overstromingen zijn omgekomen, dat is iets waar we heel stil van worden.

Donderdag 20 mei Przeworsk vrije dag

Terras camping Przeworsk

Interieur R.K. kerk Przeworsk

Donderdag 20 mei Przeworsk vrije dag

Zonnig, beetje regen, temp.: 11 - 18 gr, Camping: Zazajd camping Pastewnik.

Om te beginnen, gisteravond hebben we van een voortreffelijk diner gehad in het restaurant. Het menu was als volgt samengesteld: tomatensoep, diverse soorten vlees gerold in een rollade en gevuld met verse groenten, gekookte aardappelen en frietjes. Een heerlijk pudding als toetje en een bakje koffie na. Het was een plezierige avond waar we duidelijk gemerkt hebben dat we een groep beginnen te worden. Dit komt misschien ook wel doordat het weer aangenamer begint te worden waardoor je elkaar meer buiten spreekt.

Deze dag hebben we ook echt door gebracht als vrije dag. Uitslapen, rustig ontbijten en de auto wassen! Dat ik de auto een wasbeurt heb gegeven had als oorzaak dat ik hem had geparkeerd onder een wilgenboom, het plakspul dat hier uit naar beneden valt had vooral de ramen erg smerig gemaakt en dan moet je wel wat. Maar ach wat is het nu, de auto wassen, een fluitje van een cent. Alleen op deze camping niet, want de collega's komen even langs en vertellen je rustig dat ze uren achter elkaar kunnen kijken naar iemand die werkt! Van de één gebruikte ik teveel water en van een ander gebruikte ik te weinig water. Ik probeerde de heren van replek te dienen, dit had tot gevolg dat de wasbeurt geen vijf minuten duurde maar ruim een half uur. Ger en Ria hun auto en caravan staan als enigen op het grasveld die zijn tot de assen toe weggezakt in het gras. De bodem heeft daar totaal geen draagkracht meer. Wanneer die willen vertrekken dan zullen ze er uit gesleept moeten worden, door een sterke auto.

Ook hebben we vandaag veel gepraat over de verwoestingen van het water dat we gisteren onderweg hebben gezien. De algemene indruk is toch wel dat de ontwateringstructuren van de gebieden, waar we door zijn gekomen, veel te wensen overlaat. Blijkbaar heeft men hier in het verleden weinig oog voor gehad.

Verder hebben we deze dag gebruikt om het stadje te bekijken, op de fiets, dit is een ideaal vervoermiddel daarvoor. Trouwens zoveel bezienswaardigheden hebben we niet ontdekt in Przeworsk behalve de Katholieke kerk die was mooi om te bekijken en de directe omgeving van de kerk was ook wel aardig.

Aan het begin van de middag heb we een klein middagslaapje gedaan vanwege een onweersbui en de regen. In de loop van de middag scheen het zonnetje weer en we konden in de zon naar het restaurant lopen voor de briefing over het rijden in Oekraïne, politie, wegen, brandstof en de grenspassage. De reisleiding heeft papieren uitgedeeld met daarop de namen van de brandstof hoe dat in Oekraïne geschreven wordt en hebben voorbeelden laten zien van de documenten die aan de grens ingevuld moeten worden.

Na afloop van de bijeenkomst hebben Martin, de reisleader, en ik het glas geheven en hebben een toast uitgebracht op een goede vakantie de komende weken. Dit restaurant op het terrein van de camping is gevestigd in een traditioneel houten gebouw, waarin verraderlijke hoge drempels zitten.

We kunnen hier internetten en daar hebben we gebruik van gemaakt om het kladverhaal van wat we tot nu toe hebben beleefd door te sturen naar onze familie, vrienden en kennissen. Het leuke hiervan is dat binnen het kwartier na het versturen van dit bericht, de eerste bedankjes binnenkwamen, de belevenissen, zoals we die hebben beschreven over ons verblijf in de door de watersnood geteisterde stad, krijgt daarbij veel aandacht. Wij beginnen er nu wel een beetje overheen te komen, maar de schrik zat goed in onze benen de afgelopen dagen.

Vrijdag 21 mei 2010. Przerworsk PI – Lviv UA 137 Km

Onderweg naar Oekraïne

Onderweg naar het ontbijt in Hotel Grand Resort Lviv

Vrijdag 21 mei 2010. Przerworsk PI – Lviv UA 137 Km

Voorgerecht diner Lviv

Wat zoekt Marga hier onder de tafel?

Vrijdag 21 mei 2010. Przeworsk – Lviv 129 km

vertrek: 09.50, aankomst: 15.55, zonnig, wind W 3-5, temp.: 14 -19 gr, Camping: Hotel Grand Resort, Basivka, Lviv

Vandaag was de grote dag: we gingen van Polen naar Oekraïne. Het was een relatief korte etappe van 129 kilometer naar Lviv. Maar dat had nog wel wat voeten in de aarde voordat we hier waren. Het begon goed vandaag de route was afwisselend en na eenendertig kilometer was er volgens het routeboek een slechte spoorwegovergang in de weg. Toen wij er over aanreden zeiden we tegen elkaar: "Waarom hebben ze niet in het routeboek geschreven een zeer slechte spoorwegovergang", want dat was volgens ons meer de waarheid dan wat er stond. Met een 'stapvoetssnelheid' van drie kilometer per uur zijn we de spoorwegovergang overgereden, sneller maakte het risico van schade aan de auto of caravan wel heel erg groot.

Maar wat belangrijk voor ons was was het zonnige weer van vandaag, heerlijk bij het uitstappen dan hoefden we eindelijk geen jas meer aan te trekken!!! Onderweg konden we in het zonnetje koffie drinken, het echte vakantiegevoel kwam langzaam maar zeker in ons boven. Alle anderen die achter ons stonden op de parkeerplaats hadden hetzelfde gevoel dan wij. Toen we weer verder reden duurde het niet lang of we kwamen aan bij de grens tussen Polen en Oekraïne. De vrachtwagens mochten we voorbij rijden en kwamen aan bij de Poolse grensstation om 10.30 uur. Om 12.40 uur waren we de grenzen over en moesten onze horloges een uur vooruit zetten.

We zijn vlot voor de Oekraïense bureaucratische begrippen door de ambtenarij gerold was onze indruk, iets meer dan twee uren. De verhalen die we gehoord hebben hadden we een veel langere tijd verwacht.

Net over de grens, bij een tankstation hebben we geluncht en we hebben daar gewacht op Maaïke die achter ons reed. Maar Maaïke dat duurde en dat duurde maar en die kwam niet opdagen. Ruim een half uur na ons reed ze de parkeerplaats voorbij. Later bleek dat ze niet over een registratiebewijs van haar caravan beschikte. Ze heeft een Eriba Puck die een lager laadvermogen heeft dan 750 kilo en dan krijgt het in de EU geen eigen kenteken, maar dan moet er een wit nummerbord op. Dit was niet bekend bij de ambtenaren van de Oekraïense grens, ja als ze het niet weten, dan kost het veel tijd.

De wegen in Oekraïne zijn een verhaal apart. Wat hier in Oekraïne heel gewoon is, is bij ons heel bijzonder om niet te zeggen heel apart. In het routeboek staat geschreven: *De kwaliteit van de tweebaansweg na de grens is matig. Een nieuwe snelweg is gepland, dus wordt er weinig onderhoud gepleegd aan deze weg. Rij voorzichtig vermijd plassen en kuilen. In het eerste dorpje zijn enkele forse verkeersdrempels: stapvoets nemen om caravankoppeling en caravanmover te sparen.* Aan deze omschrijving hebben wij niets aan toe te voegen want wat daar geschreven staat, klopt precies.

Alleen tussen het lezen en begrijpen, wat theorie is en de praktijk zit verschil. De praktijk is weerbarstiger. Het rijden hier is lastiger, je moet veel geconcentreerder rijden dan dat we hadden kunnen verwachten. In de auto hebben we tegen elkaar gezegd dat we benieuwd waren over de schade aan de auto's en de caravans in Lviv. We hebben niet gehoord dat er schade was aan één van de auto's. Het belangrijkste waren de problemen van Ria en Ger hun mover die zat verbogen onder de caravan. Een rooster van de koelkast was eruit. De motor van hun auto was warm gelopen. Maar wat erger was Ria was ziek, zo erg zelfs dat ze zich onder behandeling van een arts moest stellen.

Onze technische man, Wil kon de mover en het rooster met betrekkelijke eenvoudige middelen herstellen, maar de auto die moet morgen naar de garage, naar ik hoorde is er iets met de ventilator die achter de radiator zit, morgen zal het gemaakt worden.

We staan achter een Resort hotel op een vrijwel nieuwe parkeerplaats, naast en voor elkaar. Wij kunnen niet eerder weg dan dat de caravan voor ons weg is gereden. Achter ons ligt een groot grasveld met daar achter het restaurant en andere gebouwen van het Resort. Op het grasveld liggen een paar kabelhaspels waarop we kunnen inpluggen voor elektriciteit, we hebben niet meer stroom per caravan dan voor de koelkast en één lampje, dit was ons van te voren gezegd!

Het water in de Oekraïne is niet van die kwaliteit dat we dat gaan drinken we gaan vanaf nu over op flessen water. Vandaag zijn ook bij ons gekomen twee tolken, het meisje Dasha neemt plaats in de eerste auto van Martin en Ria en vriendje Sacha zit in de achterste auto van Wil en Fieke. Vanavond heeft zij al dienst gedaan als tolk bij Ria en de dokter.

Zaterdag 22 mei 2010 Lviv.

Plein in Lviv

Een bar in een tram

Zaterdag 22 mei 2010 Lviv

Binnenstad Lviv

Het Rynokplein

Zaterdag 22 mei 2010 Lviv.

Het Zwarte huis

Dominicaanse kerk

Zaterdag 22 mei 2010 Lviv.

Marga met de nationale dichter Taras Shevtsjenko

Schakers in het Rynokpark

Zaterdag 22 mei 2010 Lviv.

Armeense kerk

Opera aan het einde van het Rynokplein

Zaterdag 22 mei 2010.

Interieur Opera Lviv

Opvoering van een Opera

Zaterdag 22 mei Lviv, excursiedag

zonnig, temp.: 14 -20 gr, Camping: Hotel Grand Resort, Basivka, Lviv

Vandaag is het prachtig weer om de stad Lviv te gaan bekijken en het weer is goed en er wordt geen regen verwacht. Maar het beste nieuws is de gezondheid van Ria, met haar gaat het een stuk beter nadat de arts haar heeft onderzocht en medicijnen heeft voorgeschreven heeft gekregen. Ger, Wil en Dascha gaan niet mee naar de stad vandaag, want de auto van Ger moet in reparatie.

Vanmorgen zijn we voor zevenen opgestaan omdat we gratis konden ontbijten in het restaurant van het hotel en de bus om negen uur naar de stad vertrekt. Zij gaat 'gewoon' mee op excursie naar het oude centrum van Lviv onder leiding van een Engels sprekende gids. Het eerste wat ons opvalt als we in de bus plaatsnemen is dat we vandaag niet een gids hebben maar we hebben er twee, een moeder en dochter. De dochter doet het woord en wordt gesouffleerd door haar moeder! De moeder kwam op ons niet sympathiek over, maar daar hebben we ons niet aan gestoord want wij zijn gekomen om het oosten van Europa te verkennen en daar zoveel mogelijk van te genieten.

In L'viv moesten we als eerste geld uit de muur halen. Dit bleek geen probleem voor de meesten, een man uit ons reisgezelschap was zo bij ons in de buurt en vervolgens was hij spoorloos verdwenen. Blijkbaar was hij op zoek gegaan naar een andere bank. Hij was zoek en bleef zoek gedurende een twintig minuten. Niemand wist waar hij was. Net toen deze 'mysterieuze' verdwijning een probleem begon te worden kwam moeder gids met de mededeling dat hij de bank in was gegaan om geld te halen. Zijn vrouw was echt boos op hem toen hij weer terug was.

De stad hebben we lopend bezocht. Lviv is een van de best bewaarde middeleeuwse steden in Europa. De gezellige Svobody Prospekt (Vrijheidslaan) die o. a. dienst doet als ontmoetingsplek voor de lokale bevolking, loopt van het geweldige Mitskevychaplein naar het prachtige Ivan Franko Opera en ballettheater. Ten oosten van deze boulevard rondom het mooie Rynokplein, (met gebouwen in alle denkbare bouwstijlen), liggen de oude straatjes van de stad.

Kolonisten, vooral met een Joodse achtergrond, kwamen uit Polen, Duitsland, Italië en Armenië, om zich hier te vestigen en handel te drijven en hebben allemaal hun sporen nagelaten in deze stad.

De Oostenrijkse keizerlijke familie Habsburg kreeg interesse in de stad en claimde het land op grond van oude eigendomsrechten van Hongarije, dat inmiddels een deel was van het Oostenrijkse Rijk. In 1772 kwam keizer Jozef met de Polen overeen dat de stad tot Oostenrijk behoorde, de naam werd veranderd in Lemberg. Toen in 1918 het keizerrijk Oostenrijk uiteenviel werd Lviv de hoofdstad van het onafhankelijke West-Oekraïne. Al gauw stonden de Polen weer op de stoep en werd de stad Lvóv genoemd, totdat het Sovjet leger in 1939 de stad binnenviel.

Tussen 1941 en 1944 werd de stad bezet door de Nazi's, hier bevond zich een werkkamp en een getto voor Joden. Binnen enkele maanden stierven 136.000 Joden als slachtoffer van de Holocaust. Bij het verdelen van het oostelijk deel van Polen kwam Lviv na de Tweede Wereldoorlog weer in de Sovjet Unie te liggen en onder de heerschappij van de Russen en begon de industrialisering. Omdat de Russen de monumentale gebouwen niet goed onderhielden moest er veel gerestaureerd worden, nadat ze vertrokken waren.

De stad heeft door de steeds wisselende bevolking een unieke uitstraling gekregen door de bouwwerken die zij hebben achter gelaten. Sinds 1998 staat de stad op de werelderfgoedlijst van de UNESCO.

Lviv wordt wel beschouwd als de meest nationalistische stad van de Oekraïne. Het is daarom niet toevallig dat het standbeeld van Taras Shevchenko, de grote nationale dichter, in het centrum staat en het schitterende operagebouw vernoemd is naar Ivan Franko. Hier hebben we een paar opera akten gezien van een Oekraïense componist uitgevoerd door de eindexamenklas van het Conservatorium en we kregen een rondleiding door het gebouw. Het verhaal over het gebouw werd verteld in het Oekraïens, de dochter gids vertaalde het in het Engels en Ria vertaalde het weer in het Nederlands. Het Operagebouw is werkelijk schitterend mooi, het lijkt op de Opera van Wenen.

Moe zijn we neergestreken op een terras aan het eind van de middag voor de Opera om onze dorst te lessen. Hier kregen we een concert aangeboden door een Militaire Muziekkorps die niet alleen mooi kon spelen maar ze konden ook goed zingen. Een aangenaam uurtje was dit, we kunnen terug kijken op een mooie dag in een bijzondere stad.

De auto van Ger is niet gerepareerd de onderdelen zijn niet op voorraad en het kan wel veertien dagen duren voordat die er hier zijn. De ANWB alarmcentrale stuurt nu de onderdelen op naar het vliegveld van Kiev.

Zondag 23 mei 2010 Lviv

Openluchtmuseum

Openluchtmuseum

Zondag 23 mei 2010 Lviv

Openluchtmuseum

Openluchtmuseum

Zondag 23 mei 2010 Lviv

Vervoer in Lviv

Kees fotografeert de trambestuurster

Zondag 23 mei 2010 Lviv, excursiedag

zonnig, temp.: 16 - 22 gr, Camping: Hotel Grand Resort, Basivka, Lviv

Vandaag is het eerste Pinksterdag. We hadden niet verwacht veel te merken van deze Christelijke feestdag, maar het liep allemaal anders. We werden gebracht naar een Openluchtmuseum in de stad. Tijdens de rondleiding hoorden we muziek en zang komen vanuit een kerk op het terrein. Wij daar naar toe en zagen dat het gebouw versierd was met veel groene planten. Maar wat meer opviel was dat de kerk bomvol was met gelovigen en dat er buiten minstens twee keer zoveel mensen stonden te luisteren via luidsprekers.

Hierna zijn we naar de stad gebracht waar we in hetzelfde chique restaurant als gisteren koffie kregen aangeboden met een overheerlijk stuk gebak. De lunch hebben we hier ook weer gebruikt: borsj (trad. rode bieten soep), een heerlijk gemengde salade, kalfsvlees, aardappelen en een meer dan voortreffelijke mosterdsaus, hierbij lag ook nog een blaadje sla op ons bord. Het nagerecht was uitermate goed, aardbeien met vanille ijs, tevens een glas wijn of bier naar keuze, over het eten hebben tot nu toe niet te klagen gehad, het was erg goed.

Het echte centrum van de stad is het Rynokplein, met het laatclassicistische stadhuis. (1835). De vier fontein op de hoeken van het plein met de figuren van Neptunis, Adonis, Diana en Amphitrite stammen uit 1793. Opvallend zijn de mooie burgerhuizen die meestal slechts drie ramen hebben. Dit was het maximum aantal ramen dat belastingvrij gebouwd mocht worden. Alle bouwstijlen zijn hier vertegenwoordigd; renaissance, barok, classicisme en jugendstil.

Het Stadhuis werd gebouwd tussen 1827 en 1835 naar een ontwerp van een Poolse bouwmeester, in de 16e eeuw brandde het af maar werd weer herbouwd. "het Zwarte Huis" met een prachtige façade, heeft deze naam gekregen omdat de steen in de loop der jaren steeds donkerder werd. In de gevel zit ingemetseld een reliëf waarop St. Martin op het paard staat afgebeeld. Het "Korniyak huis", de Griekse koopman, die de koning financieel gesteund had, mocht op 2 plekken bouwen met 6 ramen. Op het dak bevindt zich een rij beelden met ridders. Achter het huis is een mooie binnenplaats waar concerten gehouden worden. Samen maken deze huizen tegenwoordig deel uit van het "Historisch Museum". In het Lyubomyrski paleis is nu een etnografisch museum gevestigd. Vanaf 1772-1821 was dit de residentie van de Oostenrijkse gouverneur.

De stad heeft meer dan tachtig kerken. De Latijnse Mariakathedraal is een van de weinige gotische bouwwerken en wordt vooral door de Polen gebruikt. Na een brand in 1527 kon, wegens geldgebrek, de kerk niet herbouwd worden zodat er nu verschillende stijlen zijn toegevoegd.

De Boyim kapel uit 1617 bevindt zich ook dichtbij het plein en dient als grafkapel van de Hongaarse koopmansfamilie. De west façade is als een iconastase gebouwd. De kapel vormt een mooi staaltje van handwerkkunst uit de toenmalige tijd.

De Armeense kerk ; sinds de 14e eeuw vestigden zich in L'viv, Armeniërs die bekend stonden als goede kooplieden en handwerkers. In de 17e eeuw werd dit een katholieke kerk en kreeg een lang schip en een barok interieur. De kerk van Sint Pyatnytsa bezit een van de mooiste iconastatisch uit 1644 met zeventig iconen. Het Apothekersmuseum (1735) op de Vul. Het Ivan Frankopark(17e eeuw), Ivan Franko was een schrijver 1856-1916 die ook belangrijk was vanwege zijn vertalingen van Duitse en Engelse klassieken. In dit park staan veel oude bomen en een hele rij neorenaissance huizen in de Vul. De Sint George kathedraal ligt daar ook in de buurt.

Op een hoge heuvel ligt het Vysoki Zamok (het hoge kasteel), het is gebouwd in de 14e eeuw op verzoek van een Poolse koning. Na door belegeringen en branden steeds weer herbouwd en veranderd te zijn werd het in de 18e eeuw afgebroken en zien we nu alleen nog maar muurresten. Er bevinden zich hier ook nog een park en de televisie toren. Wie er heen gaat heeft er een mooi uitzicht op de stad en dan kan men ook de bijnaam van Lviv, het Florence van het oosten begrijpen.

Even buiten de stad ligt de Lychakiv begraafplaats, die in zijn opzet en aanleg sterk doet denken aan de beroemde begraafplaats "Père la Chaise" in Parijs. Sinds de 16e eeuw werden hier de doden van de pestepidemie begraven. Sinds 1975 worden alleen nog als uitzondering mensen hier begraven. Er liggen niet alleen veel beroemde personen maar er zijn ook mooie beeldhouwwerken. Er zijn meer dan 300.000 graven, ook Ivan Franko ligt hier begraven. Deze begraafplaats hebben we bezocht en zijn daarvandaan gevlucht voor een korte maar zeer hevige regenbui.

We hebben genoten van deze stad, maar vooral van de bijzondere manier waarop hier Pinksteren wordt gevierd door de Christenen.

Zondag 23 mei 2010 Lviv

Belangstelling voor een kerkdienst

Gedeelte van het publiek buiten voor de kerkdienst

Zondag 23 mei 2010 Lviv

Iconastate in de R.K kerk.

Politiebureau Lviv

Zondag 23 mei 2010 Lviv

Lychakiv begraafplaats

Grafsteen Lychakiv begraafplaats

Zondag 23 mei 2010 Lviv

Bruidsparen in de rij voor hun huwelijksinzegening R.K. kerk

Foto met ouders en schoonouders, bruidegom houdt het bruidsboeket vast

Zondag 23 mei 2010 Lviv

Bruid voor de Katholieke kerk in L'viv

Nadat we voor het bruidspaar gezongen hadden, mocht ik met de bruid op de foto

Maandag 24 mei 2010 Lviv - Rivne, 259 km

Vertrek: 8.50, aankomst: 15.45, regenachtig, 15-20 gr., Brandstof: € 33,73, 40 liter, Camping: Hotel Nerudtechprom LTD Rivne.

Het belangrijkste onderwerp dat vanavond is besproken is de manier van optreden van de politie. Deze manier komt bij ons over als corrupt. Neem bijvoorbeeld Nico, hij reed hier vlakbij op de autosnelweg en zag voor zich op de rechterbaan een groot stuk metaal liggen voor zich op de weg. Hij kijkt in de spiegel en ziet dat hij naar de linkerbaan kon rijden, zonder hinder voor het overige verkeer. Hij doet dit en hoort op het moment dat hij weer kan terugkeren naar de rechterbaan veel getoeter achter zich. Hij stopt en ziet dat hij is aangereden, de rode driehoek aan de rechterkant van zijn caravan is kapot. Achter de caravan staat een man met een oude Lada, die achteraf de politie aan het bellen was. Wanneer de politie is gearriveerd geeft Nico hen het papiertje waarop staat dat we toerist zijn en de Oekraïense taal niet spreken of ze het nummer willen draaien van onze tolk. Uit eindelijk kreeg Nico een boete van € 50,- omdat hij achteruit was gereden op de autosnelweg zoals de chauffeur van de Lada heeft beweerd en hij moest € 50,- betalen aan de tegenpartij als schadevergoeding. Schade die overigens niet te zien was. Ach en zo waren er meer incidenten onderweg, waar wij overigens geen last van hebben gehad.

Natuurlijk hebben we het ook weer gehad over de weinig verheffende staat van de wegen zoals die hier zijn, maar laten we daar maar niet meer over verder gaan want *'morgen is het weer van het zelfde laken een pak'*. We staan op een parkeerplaats bij een hotel. Vanmiddag hadden we eerst niet in de gaten dat dit een bijzonder hotel was. Dit hotel heeft –uitsluitend- eenpersoonskamers. Nadat onze groep binnen was en hun verhaal hadden gedaan, hadden we meer gelegenheid om ons heen te kijken, waar waren we eigenlijk. Wat mij opviel aan het begin van de avond dat het hotel de naam had van Paradiso en dat boven de neonreclame het konijntje van Playboy stond. Snel was de link gelegd toen een palmboom aan en uit begon te gaan bij het aanbreken van de avond, we stonden achter een hotel waar meisjes van lichte zeden hun werk deden. De ANWB had hier voor ons twee kamers gehuurd waar wij naar de wc konden gaan en ons konden douchen. Voor onze beiden tolken is hier ook een kamer gehuurd.

We hadden hier een Happy Hour en Wil onze man uit Enschede had natuurlijk, Trots, het biertje dat speciaal verpakt is door Grolsch vanwege het Nederlands kampioenschap voetbal van FC Twente. De westerlingen, met name de mensen die fan zijn van Ajax, dronken wel het Grolsch bier Trots, maar ze keken er niet blij bij. Op onze vraag of dit speciaal biertje Trots niet lekker vonden was hun antwoord, o ja wel hoor. Dus het bier was goed, hun gezicht sprak andere boekdelen, dus het moet zijn omdat ze het Nederlands Kampioenschap voetbal niet aan onze FC Twente gunden, dit maakten wij er van. Hierop konden wij weer opnieuw lachen, ach arme Ajax wat keken ze toch zuur toen onze FC Twente kampioen werd. Zo dat moest er even uit.

We hebben gegeten in het wegrestaurant wat voor het hotel staat. Onze keuze van het eten werd ons gemakkelijk gemaakt door de foto's die boven ons hingen, bij de bar en onze tolk Dacha die ons hielp bij onze bestelling.

De werkwijze in dit wegrestaurant verschilt nogal met de ons bekende werkwijze, het eten bestel je en betaal je aan de ene kant van de zaak, drankjes moet je dertig meter verder op kopen dat is helemaal aan de andere kant van de zaak. Dit lijkt mij niet erg bevorderlijk voor de verkoop. Toen we besteld en betaald hadden konden we gaan zitten en de serveerster bracht ons eten bij ons tafeltje, een keurige nette bediening, niets op aan te merken.

Deze maaltijd zullen we ons blijven herinneren dat we goed gegeten hebben maar vooral dat we veel gelachen hebben samen met Henk en Henny. Waarom we hebben gelachen dat weten we niet meer, het was gewoon erg leuk.

Dinsdag 25 mei 2010 Rivne – Kiev, 314 km

Onderweg in Oekraïne, foto Sacha

Parkeerplaatscamping bij Rivne

Dinsdag 25 mei 2010 Rivne – Kiev, 314 km

Happy

houre op de parkeerplaatscamping in Rivne

Zeer belangrijk moment tijdens deze reis, feestelijk viering van het Nederlands Kampioenschap voetbal door FC Twente, de vlag van FC Twente in Rivne is gepland door Wil uut Ènske.

Dinsdag 25 mei 2010 Rivne – Kiev, 314 km

Een weg door de Oekraïne

Het landschap in Oekraïne vlak soms ligt golvend, soms in cultuur, soms braak liggend

Dinsdag 25 mei 2010 Rivne – Kiev, 314 km

Koffiedrinken langs de kant van de weg met Betty en Jan, in de regen.

Kip langs de straat.

Dinsdag 25 mei 2010 Rivne – Kiev, 314 km

Vertrek: 8.45, aankomst: 15.10, zonnig, onweer, veel wind. 14 gr. Camping: Tourist Complex Prolisok Kiev.

Kiev is de hoofdstad van de Oekraïne en het economische, politieke en culturele centrum van het land. De stad is ontstaan aan de handelsroute tussen Scandinavië en Constantinopel. Wanneer die gebeurtenis heeft plaats gevonden en wie de stichters van de stad zijn geweest, daarover verschillen de geleerden van mening. Vast staat dat toen de Noormannen vanuit het noorden de rivier de Dnjepr afzakten er al een nederzetting lag. Het is eigenlijk veel leuker om de oude legende te lezen over het ontstaan van de stad. Andrew Gregorovich vertelt het zo:

Er was eens een Koninklijke familie die vier kinderen had, drie jongens en een meisje. De eerste werd Kie genoemd, de tweede heette Shchek, de derde Khoriv en hun knappe zuster heette Lebid. Ze hadden geen ouders meer. Die waren omgekomen toen bandieten uit het oosten het land waren binnen gevallen. De kinderen waren gevlucht en zochten naar een plek om te kunnen schuilen.

Toen ze bij de mooie blauwe rivier de Dnjepr waren gekomen en aan de overkant van het water de zeven groene heuvels zagen waarop bomen en bloemen groeiden, koos Kie die plaats om er hun nieuwe huis te bouwen. Kie en zijn broers bouwden een boot en zeilden over de brede en machtige Dnjepr naar de hoge groene oever aan de westelijke oever. Wat moest de naam worden van de nieuwe stad? Kie's broers en zus besloten dat de naam van de stad Kiev zou worden, als eerbewijs aan hun dappere oudste broer Koning Kie. Zo gebeurde het dat de stad Kiev gesticht werd in het laatste weekend in mei, in het voorjaar van het jaar 482 voor Christus.

Kie regeerde op de heuvel die nu Borichev heet, Shchek woonde op de heuvel die nu Shchekovitsa wordt genoemd en Khoriv woonde op de derde heuvel die Khorevitsa heette en naar hem vernoemd was. Zo stichtten zij de grote stad 2500 jaar geleden. Een standbeeld van de vier kinderen staat op de oevers van de rivier de Dnjepr.

Het goede nieuws van vandaag is dat we drie kwesties hebben te melden. Ten eerste we zijn hier in Kiev aangekomen en hebben nog steeds geen bekeuring opgelopen! Henk was vandaag de klos. Hij had vijf kilometer te hard gereden en dat kost volgens het boekje Hryvna 540,- dat is ong. € 52,-. Henk vond dat teveel, waarop de agent zij Hr. 300,-. Henk bood hem HR. 100,-, dit vond de agent te weinig waarop die voorstelde om er van te maken Hr. 200,-, wat akkoord was. Alvorens Henk weg reed vertelde hij hem dat er tien kilometer verderop opnieuw een controle was. Henk daar aangekomen reed beslist onder het toegestane aantal kilometers per uur maar werd toch weer aangehouden samen met een Oekraïner, die achter hem reed. Deze agent gebaarde naar Henk -hier wachten- en liep naar achteren naar de aangehouden Oekraïner. Henk en Henny begonnen te mopperen, totdat na enkele ogenblikken de agent die hem HR. 200,- boete had opgelegd verscheen. Die overhandigde hem zijn autopapieren die in de politieauto waren blijven liggen en onmisbaar zijn voor Henk. Het weer is het volgende punt. Vandaag was onze eerste regenloze dag van deze avontuurlijke reis! Het was mooi weer half bewolkt en in de middag 19 graden. Er stond vandaag een harde wind, windkracht vijf, die precies recht achter ons blies. Eindelijk hebben we echt zomer weer het voelt wel een beetje fris aan door de wind maar dat is ook alles.

Het andere goed nieuws is dat de benzine hier ong. € 0,80 kost per liter, diesel kost slechts € 0,74. Bovendien rijdt onze auto hier bijzonder zuinig, dit komt omdat we de wind achter ons hebben en dat we ernstig rekening moeten houden met onze snelheid. Niet zo zeer op de snelwegen, waar niet aan gewerkt wordt, maar aan die stukken weg die in groot onderhoud zijn. Aan een substantieel deel van de totale weg die we hebben afgelegd in Oekraïne wordt gewerkt, daar gelden snelheidsbeperkingen van 70, 50 of 40 kilometer per uur. Bovendien in dorpen 60 kilometer en bij voetgangersoversteekplaatsen is het 50 kilometer per uur.

Gisteren regende het bekeuringen in onze groep. Vandaag maar één. Omdat een ieder zich waarschijnlijk beter aan de snelheid heeft gehouden, denken we, maar weten doen we het niet. Wat deden we vandaag waar het niet duidelijk was welke snelheidslimiet er was, dan kozen we altijd voor de laagste snelheid. Dus dat was rustig rijden. Een voorbeeld: je rijdt een dorp binnen dan staat er een plaatsnaambord dat is max. 60 km per uur tot het bord met de plaatsnaam dat in rood is door gestreept. Dat is voor onze begrippen aan het einde van de bebouwing van het dorp. Hier kan het zijn dat er een paar kilometer verderop nog een paar huizen zijn die moet je dan eerst passeren voor het bord komt einde dorp. De psychologie van de chauffeur is dan, heb ik een bord gemist, mag ik hier weer 90 km rijden? Wanneer je versnelt dan ben je de klos want dat versnellen mag pas een paar kilometer verder. Vandaag hadden we dit door. Dus het was zeer veel kilometers achter elkaar 60 km p/u rijden. Dit heeft tot gevolg dat de auto's zuiniger reden! Onze medeweggebruikers waren niet allemaal gelukkig met ons. De politie wel met hen, die verveelden zich niet.

Vanavond zijn we gaan eten hier in het restaurant voor aan bij de ingang van de camping. We waren met zijn twaalfen, toen we binnen kwamen werden we begroet door een mevrouw die blijkbaar alleen Oekraïens sprak. De spraakverwarring was onmiddellijk compleet. Zij gebaarde ons, ga maar zitten en ging weg. Na verloop van tijd kwam er een andere mevrouw die redelijk Duits sprak, hiermee was de spraakverwarring verdwenen.

Deze mevrouw vertelde ons dat we werden beschouwd als één groep en dat we konden kiezen uit vlees of vis. Haar is uitgelegd dat we geen groep waren maar dat er zes verschillende echtparen waren en dat haar directeur in de middag had gezegd dat we konden kiezen uit vlees en vis, zoals wij dat wensten. Na haar dit verteld hebbende verdween ook deze vrouw door een deur, einde tweede bedrijf. Een menukaart was hier blijkbaar niet.

Na verloop van tijd kwam ze terug met de mededeling we konden kiezen uit vlees en vis. Nu wat minder vriendelijk vroeg ze op luide toon; wie wil er vis en wie wil er vlees. Toen dit duidelijk was ratelde zij nog op dat wij een voorgerecht kregen van koolsalade en bij het vlees of de vis gekookte aardappelen met doperwten. Het eten smaakte goed, maar de sfeer in dit restaurant leek wel op het vervlogen Russische tijdperk. Mooi, dit hebben we ook weer meegemaakt.

De werkloosheid hier is officieel 18% van de beroepsbevolking. Wat we gezien hebben is dat hier veel mensen zijn die onproductief werk doen, ook hier in het restaurant. Wat wij zien als de onproductieve werknemers zijn mensen die gebruik maken, in onze ogen, van een vorm van werkverschaffing. Dit bespraken we met een aantal mannen toen we uit het restaurant terug liepen naar de camping en kwamen tot de conclusie dat, naar West Europese normen, dat je het werkloosheidcijfer hier wel kunt omdraaien 82 % onproductief en 18 % van productief is van de bevolking. Geen van ons allen kon hier om lachen, we vonden het triest. Wij waren er ons er wel zeer van bewust dat we in Oekraïne zijn, waar veel totaal anders is dan bij ons in het westen.

Woensdag 26 mei 2010 Kiev

Versieringen op muren van flats

Vladimir kathedraal

Woensdag 26 mei 2010 Kiev

Vladimir kathedraal

Woensdag 26 mei 2010 Kiev

Iconusstaat Vladimir Kathedraal

Interieur Vladimir kathedraal

Woensdag 26 mei 2010 Kiev

Sint Sophiaklooster

Plein voor het klooster

Woensdag 26 mei 2010 Kiev

Sint Michaelklooster

Sint Michaelkerk een onderdeel van het klooster, de kerk is vernietigd door het communistische bewind. Deze kerk is zoveel mogelijk in zijn oude glorie hersteld met geld gelovigen en de overheid.

Woensdag 26 mei 2010 Kiev

Sint Andreaskerk deze kerk is gebouwd door de Italiaanse architect Rastelli, die ook de Hermitage in St. Petersburg heeft gebouwd. Foto onder het interieur.

Woensdag 26 mei 2010 Kiev

Holenklooster

Het Holenklooster is de zetel van Russische Orthodoxe kerk in Oekraïne. 1000 jaar oud met een tiental gouden koepels. Dit is de belangrijkste bezienswaardigheid van Kiev. In 1990 is dit klooster op de Werelderfgoedlijst geplaatst van de Unesco.

Woensdag 26 mei 2010 Kiev

Achterkant St. Michaelsklooster met fresco's

Nog een kerk behorend tot het complex

Woensdag 26 mei 2010 Kiev

St. Michaelsklooster met de gouden koepels

Holenklooster, gouden koepels klaar voor transport

Uitkijkje over Kiev met nog meer gouden koepels en de Dnjepr

26, 27, 28 en 29 mei 2010 Kiev bezichtigen/bewonderen

Zonnig, 19 – 24 gr. Camping: Tourist Complex Prolisok Kiev.

Het is niet mogelijk in Kiev aan te geven wat nu het meeste indruk op ons heeft gemaakt, de kerken zijn een absolute topper, de pleinen zijn geweldig mooi, de rivier en haar omgeving echt het bezoeken waard, het eten is hier verrukkelijk. De mensen zijn niet gemakkelijk te beschrijven, zo verschillend. Het verschil tussen rijk en arm is enorm, de rijken rijden in hun dure auto's. De armen bedelen en wonen in flats die stammen uit de tijd van het communistische bewind die zijn gammel van achterstallig onderhoud. Wanneer ze betegeld zijn aan de buitenkant, zijn er vele vierkante meters afgevallen. Vlak naast een dergelijke flat tegenover de Opera bijvoorbeeld staat er ook een. Daarnaast staat een hypermodern luxe gebouw dat die in alle grote steden van West-Europa niet zou misstaan. De tegenstellingen zijn hier erg groot.

We verblijven hier vier dagen in Kiev en komen alle dagen ogen tekort. De stad is echt verbluffend mooi. Gelukkig domineren de flats uit de communistische tijd niet in deze stad, natuurlijk zijn hier hele wijken mee vol gebouwd, maar er is hier meer dan deze omgeving die de sfeer van deze stad beheersen.

Neem het beroemde Vrijheidsplein dat we kennen uit 2004 van de TV toen daar de Oranjerevolutie was met de tentenkampen. Het vreemde was we hoorden dat we op dit roemruchte plein waren, maar we herkenden het niet. Na de Oranjerevolutie is onder het plein een hypermodern winkelcentrum gebouwd met daar bovenop een nieuw plein. Ook heeft men er een nieuw Vrijheidsbeeld neergezet, natuurlijk erg groot dat zijn ze hier zo gewend. Wij waren het er over eens dat het een prachtig plein is geworden, waar de mensen graag komen.

Twee dagen met gidsen de stad door daar hebben we foto's van die meer zeggen als dat hier op het papier kan worden geschreven. Vrijdag zijn we met de Metro naar de rivier gegaan en hebben een tocht gemaakt met een passagiersschip. Het weer werkte niet echt mee maar desondanks kregen we een prachtige uitzicht op de stad op beide oevers.

Op dit schip zaten ook een groep jongelui die zeer netjes gekleed waren, met een sjerp om in de kleuren van hun school, die waren afgestudeerd. Dit vierden zij met zang, dans en drank. De groep bij ons op het schip waren aan het zuipen dat het een lieve lust was. In de stad hebben we zeer veel studenten gezien die ook aan het feesten waren tot in de fontein de stad.

Voor onze lunch zaten we op het terras van een luxe hotel daar hebben we hun Business lunch gegeten voor € 8,- p.p. Een prachtig salade als voorgerecht, een verrukkelijke kippensoep vervolgens hierna het hoofdgerecht gestoofde zalm met een ketjap dressing en witte rijst. Het glaasje wijn en een glas bier was duurder dan het eten. Deze lunch was een Ode aan het lekkere leven.

In het oudste gedeelte van de stad ligt de barokke Sint Andreas Kathedraal. Deze kerk werd in 1745 ontworpen door de Italiaanse architect Rastrelli, die ook de Hermitage in Sint Petersburg heeft gebouwd. Om de kerk liggen een aantal leuke pittoreske straatjes waar lokale kunst wordt aangeboden. Het is mogelijk om met de funiculair naar Podil te gaan en door de Andriyivskistraat naar de Sint Michaelkathedraal te lopen.

Sint Michaelsklooster en kerk (Sint Michael is de beschermengel van de stad). De belangrijkste bezienswaardigheid van Kiev is het Holenklooster "Petsjorskaja-klooster", 1000 jaar oud met tientallen gouden koepels. Dit maakte van Kiev het Rome van de orthodoxe kerk. Het Holenklooster van Kiev is de zetel van de Russisch-orthodoxe kerk in Oekraïne. Het werd in 1051 in de heuvels bij Kiev gesticht. In 1990 werd het klooster tot werelderfgoed uitgeroepen. In een ondergronds gangenstelsel met een lengte van ongeveer 30 km bevinden zich kapellen en gebedsruimtes. De gangen dienen ook als begraafplaats voor de monniken van de lavra. Gezien de constante (lage) temperatuur gaan deze niet over tot ontbinding (een soort mummificatieproces) waarbij zeer oude overledenen er uitzien als waren ze gisteren begraven. Een deel is open voor bezichtiging.

Sint Sophia kathedraal; deze staat sinds 1990 op de UNESCO werelderfgoedlijst. Het is een rustgevend plek in een drukke stad als Kiev. Het ging er hier echter niet altijd vredig aan toe, dit bewijst het graf van de Patriarch Volodymyr voor de ingang. De bedoeling was in 1995 om deze Patriarch in de kerk te begraven maar de stoet kwam slechts tot aan de poort. De reden was dat ook de Moskouwse Oekraïense-Orthodoxe kerk aanspraak maakte op dit heiligdom, dat natuurlijk bij het Russische Patriarchaat hoort. Men gaf als reden op dat hier al langer sprake was van een museum, dus de stoet mocht niet naar binnen. In woede begon men toen de straat open te breken en een graf te graven, er werd zelfs gevochten en voor sommigen eindigde het in een ziekenhuis. Het graf is aan de voet van de zesenzeventig meter hoge klokkentoren. Het graf, nu van marmer, herinnert aan de splitsing tussen beide kerken. Er zijn hier ook mooie mozaïeken te zien.

Het Chernobyl museum dat herinnert aan de grootste kernramp ooit, bevindt zich in de wijk Podil op het vlakke gebied langs de rivier. In het museum ziet men de foto's en identiteitskaarten van de slachtoffers na de ontploffing van de kernreactor no.4 op 26 april 1986. De foto's van het gebied na de ramp en de grafieken van de straling zeggen NOOIT WEER tegen zo'n ramp. Wij beiden vonden het moeilijk om niet emotioneel te worden

als je de beelden ziet van de brandweerlieden, slechts door zeer dunne loden schorten werden beschermd, die direct na de ramp aan het opruimen sloegen. Al deze mensen stierven na een paar weken.

Museum van de grote patriottische oorlog en het Rodina Mat; één van de grootste musea van de Oekraïne met meer dan 300.000 objecten op meer dan tien hectare, kwam op ons protserig over, het was allemaal te groot. Het overzicht ontbrak ons. (Hier staat ook het tweeënzestig meter hoge beeld van; Moeder Oekraïne.)

Het verkeer in Kiev is chaotisch er wordt overal waar een gaatje is geparkeerd en niemand houdt zich aan de verkeersregels. We zijn in een taxi terug gekomen naar de camping ong. 10 kilometer voor € 2,- p.p. De maximum snelheid is 50 kilometer per uur in de stad! Onze taxichauffeur reed regelmatig 100 km p/u dwars door de stad. Wij nemen aan dat bumperkleven ook in de Oekraïne niet mag, maar het is hier meer regel dan uitzondering.

Hier op de camping verblijft een groep hoofdzakelijke Duitse vakantiegangers met campers die via Irkoetsk naar Mongolië gaan. Dit is nog wel iets anders dan onze trektocht door Oekraïne. Voor het hek van de camping stond vandaag een witte autobus met een Nederlands kenteken, het is een ruim twintig jaar oude lijndienstbus, die horen ook bij deze groep. Hierin wonen een man en vrouw die afkomstig zijn uit Bergen op Zoom. Deze bus is compleet verbouwd als camper met was- en afwasmachine met bad en volledig uitgerust om overal ter wereld te kunnen internetten. Zij draagt een chique jurk en hij draagt een driedelig kostuum en altijd met stropdas. Dit geeft hun een bijzondere uitstraling, waar ze regelmatig gebruik van maken. Ze reizen met een Duitse groep naar Irkoetsk in Siberië. Op de beide zijanten van de bus zijn grote foto's geplakt waar zij opstaan met hun familie. Ook staan hier afgebeeld de reizen die ze over de gehele wereld hebben gemaakt. Van de Duitse groep nemen ze afscheid in Irkoetsk en rijden dan alleen door naar Wladiwostok en willen vervolgens doorrijden naar Noord-Korea.

De man kan aardig vertellen. Hij vertelde ons een verhaal dat ging over de Russische ambassade in Helsinki. Zij wilden verder reizen via Rusland en hadden dus een visum nodig. Hij is naar de ambassade gereden en zag daar een lange rij mensen die ook een visum wilden hebben. Toen bedacht hij het volgende: *ik trek mijn beste kleren aan met een paraplu over mijn arm en ga naar binnen*. Uitstekend gekleed loopt hij af op de poort en zegt tegen poortwachters: *“Open de poort”* en de poortwachters openden de poort voor hem van de ambassade.

Aangekomen bij de volgende deur roept hij tegen de wachters: *“Open de deur, ik heb een afspraak met de ambassadeur”*. Opnieuw ging een deur voor hem open. Aangekomen in de grote hal van de Ambassade nam hij plaats op een van de stoelen. Na een poosje kwam de Ambassadeur de trap af en zei tegen hem: *“Dit moet een vergissing zijn want volgens mij heb ik geen afspraak met U”*. Waarop hij sprak: *“Dat klopt mijnheer de Ambassadeur, maar ik denk dat u mij sneller een visa voor Uw land kan bezorgen dan dat ik achteraan in de rij ga staan”*. De Ambassadeur keek hem aan en begon te lachen hij heeft zijn visa gekregen maar moest eerst met de Ambassadeur een glas Wodka drinken alvorens hij kon vertrekken.

We hadden op de laatste avond van ons verblijf in Kiev een traditionele avond in één van de gebouwen hier op het toeristencomplex. Deze avond bestond uit lekker eten, zang en muziek. Verschillende hapjes stonden klaar op tafels in het restaurant, toen we de opgemaakte tomaten zagen liep het water ons in de mond, prachtig zag het eruit! Het was een overdadig diner vol met heerlijke typische streekgerechten. Sacha onze mannelijke tolk blijkt ook een musicus te zijn die ons zeer heeft vermaakt.

Ger en Ria hun auto kan hier in Kiev niet gerepareerd worden omdat de onderdelen nog bij de Douane liggen. Het is de bedoeling dat de onderdelen nu naar Yalta worden gestuurd, daar zal de auto gerepareerd worden. Langzamerhand begint dit allemaal wel erg lang allemaal te duren alvorens deze reparatie uitgevoerd kan worden.

Donderdag 27 mei 2010

Bord bij de ingang van het Chernobyl museum in Kiev

Voertuigen die gebruikt zijn bij de catastrofe in de kerncentrale

Donderdag 27 mei 2010

Trap naar het museum

Op de vloer liggen tegels zoals die ook lagen op de centrale, in het midden heeft men een Baldakijn geplaatst met daar aan twee dikke touwen, hieraan hangt een bootje gevuld met pluche beren enz. wat symbool staat voor de hoop voor de toekomst van de kinderen.

Donderdag 27 mei 2010

Foto van een reddingswerker met aan de wand spullen uit de omliggende getroffen dorpen

Beeld op een televisie van de ontplofte kerncentrale. Dit gebeurde op 26 april 1986, de bevolking van USSR is pas op 14 mei geïnformeerd. In de regeringskrant Pravda staat een voorpagina artikel met de rede van president Gorbatsjov, brieven laten zien van arbeiders aan de centrale dat zijn verhaal niet klopte. De kerncentrale ligt 120 km ten noorden van Kiev

Donderdag 27 mei 2010

Computeranimatie laat zien in fases hoe de Fall out zich verspreide over de wereld.

De reddingswerkers kregen beschermende kleding die dit absoluut niet was, velen van hen zijn inmiddels overleden of hebben ernstige gezondheidsproblemen daaraan over gehouden.

Donderdag 27 mei 2010

De Chernobyl kerncentrale als maquette

Deze foto is genomen direct na de ramp vanuit een helikopter en is wereldberoemd van de ontplofte kerncentrale.

Donderdag 27 mei 2010

De centrale van bovenaf van de verwoeste kerncentrale

Een helikopter stort lood in de kernreactor

Donderdag 27 mei 2010 Kiev

Animatiefoto van de kerncentrale direct na de ramp

Animatiefoto van de huidige situatie

Donderdag 27 mei 2010 Kiev

Straat in Kiev

Kerk in Kiev bij het restaurant waar we aten

Donderdag 27 mei 2010 Kiev

Oorlogsmuseum, een show van zeer veel legervoertuigen

Donderdag 27 mei 2010 Kiev

Standbeelden groot en zwaar

Beelden in de onderdoorgang

Donderdag 27 mei 2010 Kiev

De rivier Dnjepr deelt de stad in tweeën

Stadsdeel op de oostelijke oever

Donderdag 27 mei 2010, Kiev

Standbeeld van Moeder Oekraïne 62 meter hoog

Verkeerschaos in Kiev, zoals het in alle hoofdsteden te vinden is

Vrijdag 28 mei 2010, Kiev

De afgestudeerden

Ria en Corry, van onze groep met de afgestudeerden

Vrijdag 28 mei 2010, Kiev

Varen op de Dnjepr

Partyschip op de rivier

Vrijdag 28 mei 2010, Kiev

Gebrandschilderde ramen in het dak van het Funicolare station

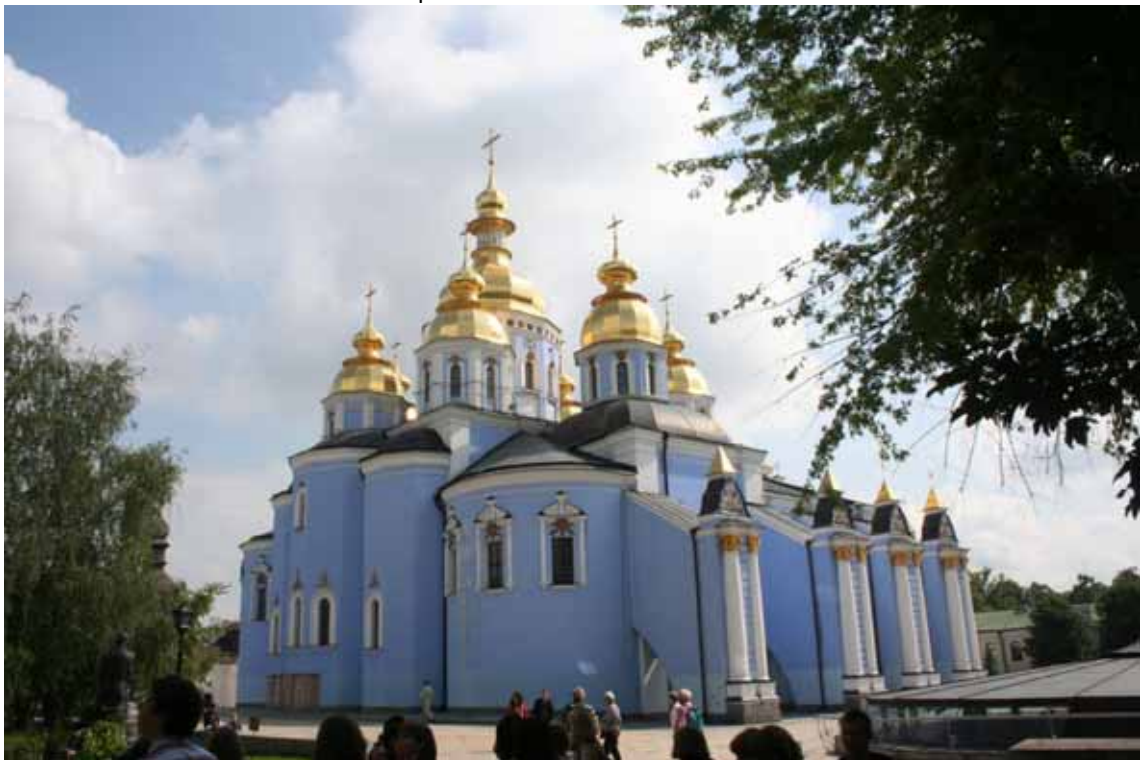

De Funicolare van Kiev, wij stijgen de andere wagon daalt

Vrijdag 28 mei 2010, Kiev

Poort aan de achterkant van de St. Sophiakathedraal

Sint Sophiakathedraal achterkant

Vrijdag 28 mei 2010, Kiev

Het vernieuwde Vrijheidsplein waar de Oranjerevolutie plaats vond, zuidkant

Het Vrijheidsplein, noordkant

Vrijdag 28 mei 2010, Kiev

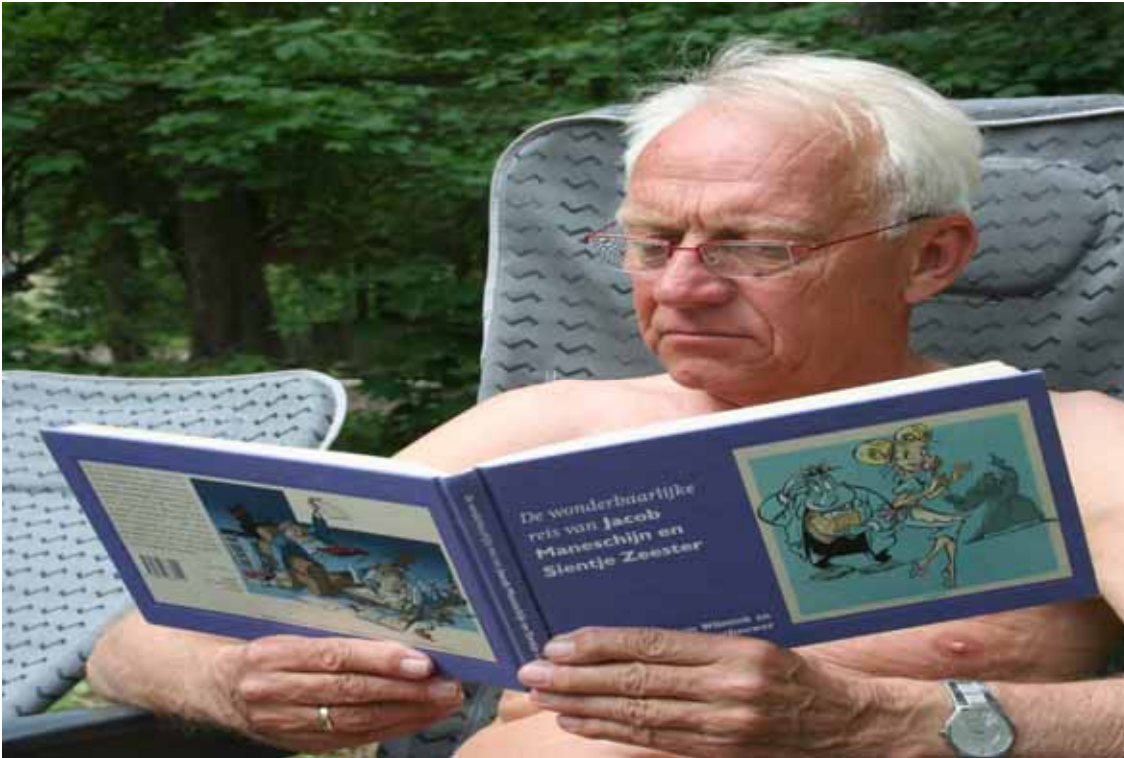

Onbekend gebouw, in het centrum met een enorme klok

Twee muzikanten in het centrum van de stad, beiden voor geld, de man voor zijn levensonderhoud het jonge meisje om haar studie te betalen.

Zaterdag 29 mei 2010, Kiev

Een vrije dag op een camping, Henk lekker aan het lezen

Prolisok Tourist Complex

Zondag 30 mei 2010 Kiev – Poltava 354 km

Vertrek: 8.30, aankomst: 15.20, zonnig, 18-22 gr., brandstof € 39.16, 46 liter, camping Motel Poltava.

Het is jammer dat we de oude binnenstad van Poltava niet hebben gezien, we zijn er gewoon aan voorbij gegaan. In het boek van Martin en Ria Dieteren: "Tips voor trips", dat we van hen kregen in Plötsky, staat het volgende te lezen over Poltava: *De stad heeft, in tegenstelling tot veel andere Oekraïense steden, een echt centrum, het is een mooi onderhouden groot rond plein, Kruhla Ploshcha, ontworpen in de 19e eeuw in een poging om het z.g. paleisplein van St. Petersburg te evenaren. Acht straten komen er radiaal op uit en het midden is een grote ijzeren kolom met een gouden adelaar op de top om de 100ste verjaardag van de slag van Peter de Grote te herdenken. Tijdens deze slag versloeg het leger van Peter de Grote de Oekraïense Kozakken, onder leiding van Ivan Mazepa en hun Zweedse bondgenoten, in 1709. Peter de Grote wilde namelijk zijn invloed uitbreiden naar Europa met toegang tot de Oostzee. De Zweden voelden zich hierdoor uitgedaagd. De stad Poltava verdedigde zich drie maanden. Met Estland en andere Baltische Staten kreeg Rusland toegang tot de Oostzee. Omdat Poltava in deze strijd de sleutel was werd de stad een belangrijk centrum met rijke gebouwen om een kopie van Sint Petersburg te worden (de toenmalige hoofdstad van Rusland). De slag beëindigde tientallen jaren van disputen over het gebied en boorde de hoop op een onafhankelijke Kozakken staat de grond in.*

De burgers zijn trots op hun stad, die al verschillende keren de prijs van "schoonste stad van Oekraïne" gewonnen heeft. Waar eerst legers marcheerden is nu een park, omgeven door classicistische huizen met slanke zuilen en sneeuw witte portalen. In de Vul. Zovtneva 37 ligt de residentie van de vroegere gouverneur-generaal, gebouwd door een van de bekendste Russische architecten (onder andere met zes Ionische zuilen). Dit huis heeft veel verschillende bestemmingen gehad en is nu het huis van de vakbonden. Het huis van de bijeenkomsten van de adel, het culturele centrum. De beroemde Russische componisten Tsjaikowski en Rachmaninov traden hier op. Nu is er een bioscoop in dit gebouw.

In Poltava spreekt men de zuiverste vorm van de Oekraïense taal in het hele land. Op de grote begraafplaats van de stad kan men rond een graf de mensen zien picknicken.

De ANWB heeft ons op zondag Kiev uit laten rijden. Dit hebben ze gedaan omdat het dan in de ochtenduren relatief rustig is in de stad. Want net als in alle andere hoofdsteden van Europa is het verkeer hier op alle andere dagen chaotisch. Wij konden rustig rijden vanmorgen in de tweede baan van rechts, afgezien van een paar stoplichten, kalm de stad door en uit rijden zonder enig problemen.

Problemen waren er wel toen we net over de rivier de Djeprn gingen tanken. We betalen 'normaal' in het buitenland de benzine die we hebben getankt met een Visa kaart, dus ook hier. Overigens het tanken gaat hier anders dan in andere landen, je moet eerst naar binnen en aan te geven hoe je betaalt. Betaal je contant dan moet je eerst betalen en dan mag je tanken. We rijden hier in groepjes van drie vandaag, ik reed als eerste, achter ons een camper als tweede en als laatste een auto met een lichte caravan. De voorste rijder moet terdege opletten op de snelheid! Want de politie is hier een verhaal apart.

We kwamen van de snelweg en reden het eerste dorp in, de snelheidslimiet is daar dan 60 km p/u. Ik breng de snelheid terug naar 50 km p/u, op de teller dat is in werkelijkheid ong. 46 km p/u. Na enkele ogenblikken zie ik langs de kant van de weg twee agenten staan met Harley Davidson motoren die op een bepaalde manier naar onze combinatie keken, wat mij niet beviel! Even verderop werd er geseind met lichten, stoppen, de derde van ons groepje was aangehouden. Later toen we weer bij elkaar waren vertelde ze dat ze het oranje verkeerslicht had genegeerd en dat ze geen rekening had gehouden met het zebrapad. Wat die twee agenten beweerden kon niet, want ik was het tweede voertuig dat opreed toen het licht op groen stond. Achter haar waren ook nog auto's door het stoplicht gegaan.

Twee andere combinaties van onze groep, die na haar kwamen, hebben haar geholpen, wat de agenten niet erg op prijs stelden, want daar houden ze niet van pottenkijkers. Zij moest eerst een boete betalen van Hr. 540, dat is ongeveer € 52,-. Later na enig heen en weer gepraat werd het Hr. 300,-. Dit bedrag moest ze betalen zonder dat ze hiervoor een bonnetje kreeg. Zij was ontdaan toen ze weer bij ons was, we zijn doorgereden naar de eerste de beste parkeerplaats om haar volledige verhaal te horen en koffie te drinken. Wij zijn er van overtuigd dat ze niets verkeerd heeft gedaan. Maar zo gaat dat hier in Oekraïne, het is niet anders.

De weg vandaag was redelijk voor de begrippen hier!! Regelmatig zijn wij op onze stoel door elkaar geschut maar ook daarvan kunnen we zeggen, het is niet anders. De snelwegen liggen hier gewoon door de dorpen. In de dorpen is onze snelheid zoals gezegd 50 km p/u. Maar dan komt het, waar eindigt deze snelheidslimiet. Dit kun je zien aan een bord waar de plaatsnaam van een rode diagonale streep is voorzien. Gemakkelijk? Nee. Want waar staat dit bord is regelmatig onderwerp van gesprek in de auto. Stelregel voor ons is wanneer we nog enige bebouwing zien is het bord einde bebouwing niet gepasseerd. Soms kan dit kilometers duren alvorens we dit bord zien. Wij blijven consequent de voorgeschreven snelheid handhaven, vaak tot ongenoegen van de bewoners hier.

Het landschap is hier licht golvend en was op het eind een klein beetje heuvelachtig. We reden ook een paar keer door bossen maar meestal waren er boomsingels langs de kant van de weg. Achter deze singels liggen de akkers die enorm groot zijn. We hebben onderweg een maïsveld geschat op meer dan duizend hectare. Dezelfde grote velden zijn er ook voor andere akkerbouw producten.

De huisjes die we gezien hebben zijn vaak wit gepleisterd en hebben blauwe kozijnen. Er zijn weinig woningen welke op een opgeruimd erf staan.

We staan achter een Motel op een parkeerplaats dat meer weg heeft van een soort industrieterrein. Caravan aan caravan bijna boven op elkaar, gewoon gezellig. We hebben gegeten in het restaurant van het motel, met onze 'buren' Ria en Ger (hun auto heeft onderweg geen problemen opgeleverd). In een restaurant dat nog een duidelijke sfeer uitstraalde vanuit de communistische tijd. Met Henk en Henny, Kees en Elly hebben we een glaasje wodka zitten drinken tot elf uur, toen zijn we ieder naar onze eigen caravan gegaan.

Zondag 30 mei 2010 Kiev – Poltava 354 km

De lange weg door Oekraïne

“Onze” kampeerplaats in Poltava

Zondag 30 mei 2010 Kiev – Poltava 354 km

Landschap

Hedendaags vervoer over 'normale' zijwegen.

Maandag 31 mei 2010 Poltava - Vasilivka 348 km

Vertrek: 9.45, aankomst: 17.00 uur, zonnig, 13-27 gr. Camping: Motel Alero, Vasilivka

Vanmorgen zijn we laat vertrokken omdat Jan zijn auto kuren vertoonde moesten ze eerst naar een garage. Gisteren is uitgezocht waar de Volkswagen garage is, daar aangekomen bleek al snel dat ze naar een Audi garage moesten waar wel de juiste diagnose apparatuur aanwezig was. Vier monteurs hebben in een ultra moderne garage een diagnoseapparaat aangesloten op de auto en zagen dat het nieuw ingebouwde beveiligingsapparaat de automatische versnellingsbak van de VW verstoorde. Dit apparaatje is los gekoppeld en Jan kon weer rijden. Vier monteurs hebben drie kwartier nodig gehad om één en ander te doen, kosten Hr. 100,- dat is ong. € 9,80. De reis van vandaag ging veel over minder goede wegen. Oplettendheid en geconcentreerd blijven is dan ook een absolute noodzaak om schade aan de auto en caravan te voorkomen. We hebben geen schade en wat ons blijer maakt is dat we ook geen bekeuring hebben gehad, dit ondanks zeker twintig controlepunten van de politie onderweg. We willen zeggen dat het een wat stressachtige gebeuren is, de slechte toestand van de wegen waarin die verkeren en de massale politiecontrole, maar het is ook zeker niet zo dat we ontspannen hier rondrijden. Wij beiden moeten zeer geconcentreerd blijven rijden. Wat onveranderd is, wij genieten van elke kilometer hier in dit land.

We vertrokken met zonnig weer, vervolgens betrok het, maar de temperatuur bleef steeds rond de zevenentwintig graden. Bovendien was het benauwd vandaag. Als de zon schijnt en de airco is aan dan is dat prettig, maar wanneer er bewolking voor de zon zit geeft een airco een koud gevoel. Vandaag hebben we verschillende keren de airco uitgezet.

Het landschap is anders geworden, eerder was het hooguit licht golvend en nu is het heuvelachtig. Het ziet er hier uit zoals in Noord-Frankrijk en dan met name de oude weg van Nancy naar Dijon, sterk heuvelachtig met behoorlijk steile hellingen. De bebossing heeft ook wel iets van dat gebied, afwijkend is en blijft de grootte van de landbouwpercelen allemaal rond de duizend hectare of veel meer. De uitzichten vanuit de auto zijn hier vaak veel mooier dan eerder deze reis.

Onze reisleider Martin had ons gisteren gezegd dat we onderweg bij km 196 een grote Wereldbol zouden tegenkomen bij een rotonde. Die hebben we gezocht, maar niet gevonden. Menige grap is hier later over verteld.

In een winkel, en dat is opvallend hier, spreek je b.v. een caissière aan met een vriendelijke glimlach, dat lijkt hier er op dat je dan verdacht bent. De mensen kijken hier op het platteland ook nog wel somber, maar ze lachen in ieder geval wel, al is het niet van harte.

Vasilivka ligt aan de oevers van het Kachowkaer stuwmeer en heeft ong. 16.000 inwoners. Het stuwmeer werd in 1956 tegelijk met de Kachowkaer waterkrachtcentrale aangelegd en heeft een oppervlakte van 2155 km^2 . Het meer is 240 km lang en tot 23 km breed. Naast de energievoorziening voor de waterkrachtcentrale wordt het water ook gebruikt voor drinkwater, irrigatie en industrie. Een bijkomend voordeel is, dat door de aanleg van deze boezem de zeeschepen nu ver de rivier Dnjepr op kunnen varen.

Vanavond hebben Henk en Henny ons uitgenodigd om bij hun te komen eten en wel spaghetti, op z'n Italiaans klaar gemaakt. Het was erg lekker en het was weer echt gezellig met hen. Nadat we gedoucht hadden hebben we er nog een wodka gedronken uit hun KGB kelkjes. Opnieuw kunnen we spreken van een geslaagde dag, veel gezien, lekker gegeten en weer veel gelachen.

Dinsdag 1 juni 2010 Vasilivka – Simferopol, 317 km

Kapeltje onderweg

De brug naar de Krim

Dinsdag 1 juni 2010 Vasilivka – Simferopol, 317 km

Een ontmoeting met bouwvakkers uit Oezbekistan

Nieuwe supermarkt

Rommelige woonflat

'Drukte' rond een stad

Dinsdag 1 juni 2010 Vasilivka – Simferopol, 317 km

Vertrek: 8.30, aankomst: 15.45, zonnig, 22-32 gr, Brandstof €38,25, 45 liter, Camping: restaurant Russkaya Banya.

Deze reisdag was naar ons gevoel de saaiste reis totdat we de dijk naar het schiereiland van de Krim bereikten. De wegen waren vandaag van een betere kwaliteit dan dat we hiervoor hebben gehad, we konden beter doorrijden. Behalve iemand met een auto die voorafgaande aan deze reis keurig naar een garage was gebracht. Ondanks de goede zorgen van de bezitter kwam deze auto niet goed terug van de reparatie, hier, in Simferopol, bleken de remblokken in Nederland niet juist gemonteerd te zijn!

Problemen hadden we onderweg, in een grote stad, daar waren ze bezig om met een asfaltmachine een nieuw wegdek aan te aanbrengen. Onze weghelft was klaar!! Maar!! Het asfalt lag er, maar de regenputten waren niet afgewerkt de gaten hiervoor waren dertig centimeter diep of meer. Wanneer je dan voorop rijdt moet je proberen aan te geven dat er een probleem is, door echt slingerend rond deze putten –gaten- te rijden. Zowel Marga als ik waren intensief bezig te zoeken naar het volgende gat. Wil je slingerend rijden dan moet je de hele omgeving van de combinatie goed in de gaten houden om geen trammelant te krijgen met andere weggebruikers. Dit lijkt ons geen reis voor mensen die zich geen ervaren auto-caravan combinatie chauffeur kunnen noemen.

De aankomst op De Krim begon met een bijzonder avontuur, dat je op niet veel plekken van de wereld kunt beleven. De Krim is een autonome republiek binnen de Oekraïne. Dit maakt dat aan de einde van de dijk er een politiepost is gevestigd. In ons, voortreffelijke, routeboek staat dat we moeten stoppen voor de stopstreep bij deze politiecontrolepost. Gezagsgetrouw als we zijn, willen we dit natuurlijk graag doen. Maar, en nu komt het, ik reed voorop achter ons Maaik en daarachter Jan, we minderden vaart en gingen op zoek naar de stopstreep. Kalm en rustig kom ik aan, ik zie geen stopbord en geen streep, in mijn filosofie moet je die eerst vinden en dan stoppen. Maar helaas ik vond de stopstreep niet. Voordat wij er op verdacht waren we in de autonome republiek de Krim, gelukkig bleef dit voorval zonder gevolgen.

Iets verder op zijn we gestopt en hebben wat foto's gemaakt achter een hotel en een gebouw in aanbouw. Natuurlijk hebben we ook foto's gemaakt van de Zwarte Zee, water is en blijft fascinerend. Het water van de Zwarte Zee hier had een fascinerende kleurenpatroon, het liep van heel licht groen tot bijna zwart. Bij het gebouw in aanbouw liepen bouwvakkers rond o.a. twee kleine kerels met een bruine kleur en een wat oosterse uiterlijk. Die twee begonnen met ons te praten en vertelden dat ze uit Oezbekistan kwamen. Ze snapten niet dat wij uit Nederland kwamen. Even later begrepen ze precies waar we vandaan kwamen nadat we hun gezegd hadden: *Amsterdam en Ajax*. Zie lieten ons het gebouw in aanbouw zien. Het plafond wordt ook hier opgehangen aan metalen richels. Bijzonder was dat er een aardewerken pot binnen stond van ruim een meter in doorsnee zonder bodem, waarvoor dit moest dienen is ons onduidelijk gebleven.

We staan hier in Simferopol op een parkeerplaats bij een restaurant waar regelmatig peperdure auto's, veelal West-Europese van de merken, Mercedes, Audi, BMW en het Japanse merk Lexus, aankomen met poenerige chauffeurs achter het stuur en mooie jonge meiden met blond haar als passagier. Die gasten brengen een bezoek hier aan het restaurant. De types auto's die wij zien, zijn van het allernieuwste model. Regelmatig komt het voor dat deze modellen in Nederland nog niet op de markt zijn. We zien hier opvallend weinig auto's van merken die gemaakt zijn in Oost-Europa. Vele grappen en grollen zijn door ons hier over gemaakt. Sommige chauffeurs irriteert het dat wij hier op deze parkeerplaats staan en dat zij hier niet kunnen parkeren, die laten dat ook duidelijk merken. Dit is per definitie niet altijd even leuk.

Hoewel de stad Simferopol officieel gesticht is in de 18e eeuw, door Catharina de Grote, gaat haar geschiedenis veel verder in de tijd terug. De Kebi-Djami moskee uit de 16e eeuw herinnert aan de Tataren en archeologische vondsten van de Scythen uit 300 voor onze jaartelling verwijzen naar een nog verder verleden.

Tijdens De Krimoorlog was de stad de uitvalbasis voor de Russische troepen. En in de roerige periode vlak na de Revolutie van 1917 vestigde generaal Wrangel, van het "Bolsjewistische Witte Leger", hier zijn hoofdkwartier. In 1920 veroverde het "Rode Leger" de stad en werd Simferopol de hoofdstad van de Socialistische Sovjetrepubliek De Krim. In de Tweede Wereldoorlog bezetten Duitse troepen in 1941 de stad, waar "Einsatzgruppe D" onder Otto Ohlendorf een waar schrikbewind uitoefende onder Joden, Communisten, Roma en andere minderheden. Na de bevrijding door het Rode Leger in 1944 deporteerde Stalin zijn Tataarse landgenoten naar Azië in het bijzonder naar Uzbekistan, Kazachstan en Siberië. Sinds 1991 is de stad hoofdstad en regeringscentrum van De Krim.

Woensdag 2 juni 2010 Simferopol, excursiedag

"Camping" Simferopol

"Camping" Simferopol

Woensdag 2 juni 2010 Simferopol, excursiedag

Sevastopol, marineschip van Oekraïne

Sevastopol, gedeelte van de Oekraïense Zwarte Zeevloot

Woensdag 2 juni 2010 Simferopol, excursiedag

Herbouwde kathedraal bij haven van Sebastopol

Rozentuin bij kathedraal

Dames aan het werk in het plantsoen

Woensdag 2 juni 2010 Simferopol, excursiedag

Grieks Romijnse opgravingen, bij de haven

Oekraïens vrachtschip vaart uit de haven

Woensdag 2 juni 2010 Simferopol, excursiedag

Landschap in de Krim

Landschap in de Krim

Woensdag 2 juni 2010 Simferopol, excursiedag

Ondergrondse onderzeeboothaven, Backlava

Onderzeeboothaven bij Backlava

Luchtfoto van de baai

Modelschip

Torpedo

Woensdag 2 juni 2010 Simferopol, excursiedag

Een zaal in het Paleis Bakchisaray

Op deze bank mag je niet gaan zitten, staat geschreven op het papier

Woensdag 2 juni 2010 Simferopol, excursiedag

Zonnig, 21-25 gr, Camping: restaurant Russkaya Banya.

Vandaag staat een excursie naar Sebastopol op het programma. Met ons allen wandelen we naar de bus die langs de weg staat geparkeerd. Dwars door deze stad Simferopol soms door kleine straatjes en zo naar de Russische marinehaven in Sebastopol. Soms over zeer slechte straten, soms over wat betere wegen maar altijd is het opletten ook voor de buschauffeur.

Wij hadden verwacht dat er een behoorlijk aantal grote marineschepen zouden liggen in de haven van Sebastopol. Het was maar een beperkt aantal niet al te grote en enkele kleinere snelle boten, die vooral oud waren. Iets modernere schepen lagen er van de Oekraïense marine.

Interessanter waren de opgravingen uit Griekse, Romeinse en Byzantijnse periodes, maar dit kon niet echt onze aandacht vast houden want we hadden dergelijke opgravingen het afgelopen jaar in Marokko uitvoerig bekeken.

Interessanter was een ondergrondse onderzeeboothaven in Balaklava. Een tiental kilometers ten oosten van Sebastopol. De haven is een baai die niet te zien is vanaf de Zwarte Zee. Het is niet voor te stellen dat tot 2004 het nog een super militair geheim project was. Het was streng verboden om hier te zijn, van de autoriteiten, als je niet speciaal geselecteerd was om hier te werken.

Alles was in deze ondergrondse haven aanwezig om de onderzeeboten operationeel te houden. De bevoorrading en reparatie waren hier helemaal mogelijk. We hebben de gangen gezien die afgesloten konden worden met deuren van zestig centimeter staal, de ondergrondse kanalen waarvan één met een droogdok. In de opslagruimten waren exposities over de Russische vloot die hun onderkomen hier hadden. Negen onderzeeboten konden hier afmeren, de tolk vertelde dat dit nooit het geval is geweest. Toch gaf het ons een vreemd gevoel dat we getuige waren van een uiterst militair geheim object uit de tijd van de Koude Oorlog. De gids vertelde nog dat er maar weinig Nederlanders hier in deze ondergrondse onderzeeboothaven zijn geweest tot nu toe.

In het gebied hier bij Baklava word je nergens zo heen en weer geslingerd tussen het verleden (de Krimoorlog) vol gruwel en het heden vol plezier. Tijdens de Krimoorlog werd de slag bij Balaklava, waar de beruchte Charge van de Lichte Brigade uitgevoerd is, in de krijgsgeschiedenis een voorbeeld van nutteloze moed en zelfopoffering; de Engelse dichter Alfred Tennyson schreef er een klassiek geworden gedicht over. Het aantal doden en gewonden was zeer groot. De legers werden slecht gehuisvest en er was nauwelijks aandacht voor lazaretten en hygiëne. Zo konden er meer mannen aan tyfus en cholera sterven dan aan hun verwondingen, al waren het ook lichte verwondingen, door het gebrek aan organisatie en medische zorg, maar al te vaak dodelijk. Het vreemde is dat we weinig begraafplaatsen, musea, en andere stille getuigen hebben gezien van dit gruwelijk verleden, de Krimoorlog.

Hierna gingen we lunchen in een typisch Tartaars restaurant met originele Tartaarse gerechten. Het eten heeft ook hier ons voortreffelijk gesmaakt. Na de lunch gingen we naar Bakchisaray de voormalige hoofdstad waar de Khan in zijn paleis woonde omringd door zijn harem en raadsheren. De Tataarse Khan en zijn volk verloren hun zelfstandigheid bij de komst van de Russen op de Krim in 1783. Met hun verdwijning droogde niet alleen de slavenhandel op. Ook hun rijke cultuur verdween. De deportaties van Stalin in 1944 (omdat de Krimtataren met de Duitsers gecollaboreerd zouden hebben) werden gevolgd door vernietiging van bouwwerken en een verbod op het gebruik van de Tataarse taal. Gelukkig is Bakchisaray gespaard gebleven dank zij Catharina de Grote. Zij vond de gebouwen "zo romantisch"

Met de bouw van het paleis werd in de 16e eeuw begonnen en er werd meer dan 200 jaar aan gewerkt door bouwmeesters uit Rusland, Italië, Turkije en Oekraïne. Dit verklaart de mix van stijlen. Bij de rondleiding nam de gids ons onder andere mee naar de "divanzaal" waar de Khan en zijn ministers wetten en zaken van oorlog of vrede met elkaar bespraken.

Op de binnenplaats zijn de "Gouden Fontein" en de "Tranenfontein" te vinden, die wereldbekend is geworden door het gedicht van Alexander Pushkin. Het is traditie dat op de fontein twee rozen liggen: een rode als symbool van de liefde en een gele als symbool van verdriet. Volgens het verhaal was Khan Giray smoorverliefd geworden op een gevangen genomen Poolse schone. Zij wees hem echter af, kwijnende weg en overleed, omdat zij niet was opgewassen tegen het haremleven. (Volgens andere bronnen was zij vergiftigd door de jaloerse eerste vrouw van de Khan).

De Khan was zo kapot van verdriet dat hij niet meer tot werken in staat was. Zijn hofhouding gaf toen aan de Perzische beeldhouwer Omer de opdracht deze fontein te bouwen en die op het graf van de verloren grote liefde te plaatsen. Catharina de Grote liet de fontein naar de binnenplaats verplaatsen. Verder zijn de kleine moskee, het zomerhuis, de harem, de valktoren, de expositie van de kleding en gebruiksvoorwerpen en de begraafplaats te bezichtigen. In de buurt van Bakchisaray staat het historische fort Tsjoefet Kale (Krim-Tataars voor Joods fort), strategisch gelegen op een hoog plateau. In tijden van nood konden de bewoners van Bakchisaray daar in de holenwoningen leven. Iets verderop is een Holenklooster gelegen.

Donderdag 3 juni 2010 Simferopol-Yalta, 131 km

Koffiedrinken langs de weg

Onderweg naar Yalta

Donderdag 3 juni 2010 Simferopol-Yalta, 131 km

Hoogvlakte van de berg Ay-Petri

Gestippeld zonneroosje (*Helianthemum mummularium*)

Wilde tijm (*Thymus serpyllum*)

Vleugeltjesbloem

Vlas (*Linum perenne*)

Donderdag 3 juni 2010. Simferopol-Yalta. 131 km

Vertrek: 9.10, aankomst: 14.30, half bewolkt, 19-23 gr., Camping: Hotel Yalta.

Onze dag begon met een heerlijk ontbijt in het restaurant, dit was nog gratis ook. Het is niet zo dat men hier in de restaurants alles gratis weggeeft, hier was een reden voor. Omdat er hier geen douches beschikbaar zijn voor ons, kregen we een gratis ontbijt deze dagen. Vandaag hadden we weer een reisdag, maar konden niet eerder vertrekken dan nadat onze medereizigers, die in de weg stonden, waren vertrokken.

We hadden het relatief gemakkelijk om de stad Simferopol door te komen, het was de wegwijzers volgen naar Sebastopol. Maar in Oekraïne is alles anders, een voorbeeld, in de routebeschrijving staat dat we na 10 kilometer een spoorwegovergang zouden hebben -die was er niet-. Ook had de leiding ons gewaarschuwd voor super slechte wegen door deze stad, die waren er zeker wel!

Wij hebben geconstateerd dat we al heel wat zeer slechte straten en wegen tegen gekomen zijn deze reis. Maar de reis door Simferopol tart iedere beschrijving, zo erbarmelijk slecht waren de straten en wegen hier. In de doorgaande hoofdweg kronkelend door en langs de oude wijken waar men bezig was in de weg te frezen. De freesgaten zijn ongeveer 100 cm lang, 50 centimeter breed en 10 tot 15 centimeter diep, soms kleiner of groter of dieper. Die gaten zaten overal in het wegdek. Hier moet je omheen rijden en beslist niet sneller dan maximaal 5 km p/u. Dit levert weer irritatie van onze medeweggebruikers, maar daar is niets aan te doen. Want rijden we harder, dan hebben we kans op schade aan de auto of caravan, dus laten we ons onder geen beding opjatten door de medeweggebruikers.

Het beste voorbeeld van vandaag was een groot gat in de weg op een T-splitsing naar links, wij wilden rechtdoor, een minibusje wilde links af. Wil ik rechtdoor rijden dan moet ik door die grote kuil in het wegdek die zeker twintig centimeter diep is en scherpe randen heeft. Ik wachtte dus tot het minibusje vertrokken was. Dit was in de ogen van mijn medeweggebruikers helemaal fout gezien hun gebaren, (middelvinger omhoog) en de lelijke trekken op hun gezicht.

We gingen weg van de 'camping' wij voorop dan Maaike en Jan er achter. We haalden Henk en Henny in op het meest beroerde stuk wegdek in de stad. Zo zijn we met drie caravancombinaties en camper de stad uit gereden. Dertien kilometer waren we vanaf de camping waar we meer dan een uur over hebben gedaan.

Vandaag reden we door een landschappelijk aantrekkelijk gebied met aan beide zijden groene heuvels.

Onderweg hebben we in de berm de auto's geparkeerd en koffie gedronken. Ons routeboek stuurde ons bij km 47 van deze grote weg af, de leukere smallere weggetjes op. (Zonder de voortdurende politiecontroles, dat begint ons te irriteren, de controles zijn niet functioneel, maar selectief gericht tegen ons, cq de buitenlanders.) Bij km 52 hadden we rechts af gemoeten, maar reden door, we stopten om te overleggen, wat te doen, keren of doorrijden. Deze weg nr. 117 was een aantrekkelijke weg en loopt rechtstreeks naar Yalta. We besloten om door te rijden, Pierre en Annie hadden zich ook bij ons gevoegd. Maar dit verhaal zou geen verhaal zijn, als er verder niets was gebeurd. We reden door dorpjes niet echt mooi maar wel interessant, want veel dorpen zijn er niet in Oekraïne. Bovendien hadden we veel bekijks van kinderen en volwassenen. Immers men kent hier nauwelijks het fenomeen caravan, nu zien ze ineens een kleine colonne.

Het werd even spannend toen we bij het laatste dorpje een verkeersbord zagen staan voor vrachtwagens en bussen verboden om verder te rijden. Pierre reed voorop en stopte, goede raad was duur, wat nu, konden wij hier wel doorrijden of moesten keren en terug gaan?

Hulp kwam er van de plaatselijk bevolking die gebaarden; gewoon doorrijden. Een wat oudere man, die zich ook met het -armen en benen gesprek- ging bemoeien, sprak een beetje Duits. Toen werd ons probleem gauw duidelijk, we hadden geen probleem, we konden met de caravan de berg Ay-Petri over rijden. De vragen van hen, waar we vandaan kwamen en hoeveel kilometer dit wel niet was, moesten eerst beantwoord worden, voordat we door konden gaan en de colonne zich weer in beweging zette.

Vanaf dit punt ,totdat we weer op de grote weg waren naar Yalta, hebben we minstens honderdvijftig bochten en draaien naar boven gemaakt en een zelfde aantal moesten er ook gemaakt worden naar beneden. Door een fantastisch mooie natuur vol afwisseling. De ruime duizend kilometer vanaf Kiev was soms eentonige, maar zeker niet saai, dit in tegenstelling tot deze weg over de berg Ay-Petri, hier was het echt meer dan geweldig rijden.

Boven op de hoogvlakte hebben we geluncht. Samen met Pierre en Jan ben ik de hoogvlakte opgelopen en Pierre vertelde ons welke planten er groeiden, het waren ondermeer de Vleugeltjesbloem (*Polygala vulgaris*) met roze kleur, Gestippeld Zonneroosje (*Helianthemum mummularium*) met gele kleur, Wilde tijm (*Thymus serpyllum*) met paarse kleur en Vlas (*Linum perenne*) met licht blauwe kleur.

De natuur leek hier in eerst instantie ongerept te zijn, maar bij beter kijken ontdekte ik de sporen van tractorbanden en van rupsvoertuigen die waren overal te zien, ook lag er veel metaal weg te roesten. De negatieve aanwezigheid van de mens was hier duidelijk te zien in dit kwetsbare gebied. De reis ging weer verder, we moesten voortdurend behoedzaam rijden langs diepe ravijnen en door de zeer vele ouderwetse krappe

haarspeldbochten. Dit alles omzoomt door prachtige bossen, waar de vogels floten dat het een lieve lust was. Als bijzonderheid is te melden, dat er nagenoeg geen verkeer was op deze weg. Genoten hebben we, met z'n allen, van deze schitterende bergrit.

Yalta is een mondaine badplaats waar cruiseschepen aanleggen. We staan op een parkeerplaats van het Yalta hotel in de lengte achter elkaar. Rechts is een berg waar dit gigantisch grote hotel op staat, links is de boulevard met daar onder disco's, bars, restaurants, winkeltjes, een eerste hulppost, een fysiotherapeut en onze toiletten en douches.

Over de douche die we mogen gebruiken daar is het volgende over te vertellen, het zijn er vier voor de dames en vier voor de heren. Normaal worden die gebruikt door de badgasten ,wij nu dus ook. Het zijn 'normale' douches –zonder- een deur of gordijn. Saillant detail, niet een ieder is hier van gecharmeerd, maar het is niet anders, wij schikken ons in ons avontuurlijk lot. Wij staan aan de Zwarte Zee in Yalta, hiep, hiep, hoera!

Donderdag 3 juni 2010 Simferopol-Yalta

Ochtendgymnastiek op ons terras

Onze camping op de boulevard van hotel Yalta

Vrijdag 4 juni 2010 Yalta, excursiedag

Zonnig, 21 -27 gr., Camping: Hotel Yalta.

Vandaag gaan we met de bus op excursie naar de top van de Ay-Petri met een kabelbaan omhoog. Deze berg is 1234 meter hoog en is de hoogste berg van de Krim. Het is een kabelbaan in twee etappes, op het tussenstation is het overstappen naar de tweede baan. Ach op zich niet zo'n spannend verhaal maar wat wel bijzonder was hoe het personeel hier werkt.

Een mooie goed Engels sprekende jonge vrouw stond vanmorgen ons op te wachten bij de hal van dit grote hotel waar meer dan drieduizend gasten kunnen verblijven. Even later komt er een mooie bus met een prima chauffeur voorrijden. De rit naar het basisstation van de kabelbaan naar de top van de Ay-Petri liep door de kronkelige en smalle straatjes van Yalta, wat wel mooi is, maar deze stad kan niet wedijveren met plaatsen aan de Côte d'Azur in Frankrijk. (Dat willen ze ons laten geloven.)

De gids kocht kaartjes voor ons en deelde die uit. Bij de ingang van het basisstation moesten we de kaartjes laten zien aan een meneer, vervolgens aan een nors kijkende mevrouw, die ons met een blik aankeek van -wat doen jullie hier eigenlijk-. Hierna mochten we instappen en gingen richting het tussenplateau waar de cabines aankomen. Ook daar kaartjes tonen. Vervolgens instappen en naar boven naar het bovenstation, kaartjes inleveren bij een mevrouw die er een scheur in maakte en die in de daarvoor bestemde bus deponeerde. Bij alle controleposten voor de kaartjes die we passeerden stond er ook nog iemand achter die toe keek of alles wel goed ging.

Dan hebben we nog acht mannen gezien die twee aan twee de baan bedienden in hokjes op het station. Op het bovenstation was het, met het vele personeel, niet anders. Boven hebben we koffie gedronken en wat rond gesnuffeld bij de diverse kraampjes. We konden niet veel anders doen of zien want we zaten in de wolken. We hebben bij een kraampje twee paar bont gevoerde huisschoenen gekocht. De kosten per paar slechts vijf euro. Van de lunch hebben we genoten, anders is dit niet te omschrijven. In de eerste plaats een plek die werkelijk voortreffelijk was met uitzicht op het Zwaluwennest. Dit is een kasteel gebouwd door een Duitser in 1912 voor zijn liefje, hij is rijk geworden in de oliehandel hier. Het kasteeltje ziet er uit als een sprookjeskasteel rijp voor de Efteling. In 1927 is het verwoest door een aardbeving maar gelukkig herbouwd. Nu is het een restaurant.

Terug naar het restaurant waar we hebben geluncht. De tafeltjes waren gedekt met tafelkleden van damast en het servies was van duur porselein, hun kristallen glazen hadden ze uit de kast gehaald. We zaten op een terras wat een en al luxe uitstraalde. Het eten voldeed aan onze hoge verwachtingen van de ambiance die dit restaurant uitstraalde. Het menu: een salade van sla, komkommer, lente uitjes en tuinkruiden met een verfijnde dressing. Vervolgens de bekende soep borsj, nu gemaakt niet met rode bieten, maar met tomaten, ui, kool, aardappel, tuinkruiden en bouillon. Vervolgens het hoofdgerecht, varkensvlees met daar boven op gesneden cantharellen en kaas met patat. Het nagerecht was vanille ijs in een prachtig coup en koffie na.

Hierna zijn we gebracht naar het paleis, gebouwd in de Engelse Tudor stijl, het ziet er door en door Brits uit, het mag geen wonder heten dat voor dit paleis werd gekozen in 1945, waar Sir Winston Churchill in februari 1945 met zijn staf verbleef. Toen we bij dit exotische paleis in Alupka aankwamen waren we verbaasd, het is in de 19e eeuw gebouwd voor de Russische gouverneur Vorontsov. Dit paleis kent bijzondere facetten van een Schotse en een fantasie-Arabische gevel. Dit paleis ligt in een schitterende botanische tuin van vele hectares groot. Daar was het goed toeven. In het kasteel hebben we gezien waar de slaapkamer was van Sir Churchill en zijn werkvertrekken. Wat ons vooral opviel was het prachtig uitzicht over de Zwarte Zee, dat deze Britse staatsman daar had. Ook hebben we het beeld gezien van een slapende leeuw waarvan Stalin gezegd heeft, dat die op Churchill lijkt, "Slapende is Churchill ook niet te vertrouwen."

Vrijdag 4 juni 2010 Yalta

De kabelbaan naar de top van Ay-Petri

De top van berg in de wolken

Vrijdag 4 juni 2010 Yalta, Excursiedag

Duits legermaterieel uit de 2^e wereldoorlog, met machinegeweer waar je mee op de foto kan

De zon komt door de wolken

Vrijdag 4 juni 2010 Yalta, excursiedag

Het Zwaluwnest

De gedekte tafels in het restaurant tegenover het Zwaluwnest

Vrijdag 4 juni 2010 Yalta, excursiedag

Vorontsov Paleis in Alupka, waar Sir Winston Churchill logeerde in februari 1945

Werkkamer van Churchill

Het uitzicht wat Churchill had over zee

Zaterdag 5 juni 2010 Yalta Excursiedag

Zonnig, 22-28 gr., Camping: Hotel Yalta.

Yalta, waar Lenin nog wat somber voor zich uit staat te staren, is van oudsher de badplaats waar de Tsarenfamilie en later de top van de Sovjetregering in de zomermaanden verbleef. Anton Tsjechov bracht hier zijn laatste levensjaren door, hij leed aan t.b.c. Hij schreef over winkels op de promenade die in Parijs niet zouden misstaan.

In de haven leggen luxe cruiseschepen en dure jachten aan. De boulevard tussen het Leninplein en hotel Oreanda is het gebied voor de toeristen. Hier in de buurt is de aanlegsteiger voor de boottocht naar het "Zwaluwnest". Aan de bergkant ligt het oude centrum met o.a. de Alexander Nevsky kathedraal, die in aanwezigheid van Tsaar Nicolaas II in 1902 ingewijd werd. De Bolsjevieken sloten de kerk in 1938, lieten de klokken smelten en richtten er een sportclub in. Na teruggave en veel restauraties werden de koepels verguld en nu vinden er weer gebedsdiensten plaats. Een kleine gondelbaan gaat naar de heuvel Darsan, met een mooi panorama. Het dalstation ligt tussen de boulevard en de Ul. Sadova.

Verschillende zomerpaleizen uit de Tsarentijd staan er nog. Voor een deel nu in gebruik als hotel of herstellingsoord. Yalta is ook de plaats waar in de Tweede Wereldoorlog de leiders van Engeland, de Verenigde Staten en Rusland bij elkaar kwamen om te bespreken hoe de kaart van Europa er uit moest zien na de oorlog. Achteraf beschouwd werd op de Conferentie van Yalta de blauwdruk gelegd voor de latere periode van "de Koude Oorlog". Want hier werden de invloedssferen van de grootmachten min of meer vastgelegd die later resulteerde in de oost - west verhouding waarin Amerika en zijn bondgenoten tegenover Rusland en zijn vazalstaten kwamen te staan. Een situatie die weliswaar sinds het ineensinken van de Sovjet-Unie drastisch is veranderd, maar nog steeds niet helemaal is verdwenen.

Bij de excursie naar Yalta bezochten we het Livadiapaleis, gebouwd in opdracht van Tsaar Nicolaas II als zomerresidentie in 1910-1911 van Diorietsteen, Carara-marmer, roestvrij staal, glas en kostbare houtsoorten in de stijl van de Italiaanse renaissance. Hij heeft er niet lang van kunnen genieten, in 1917 moest hij afstand doen en in 1918 werd hij met zijn familie vermoord. De VS-delegatie onder leiding van president Roosevelt was in het Livadiapaleis ondergebracht. Churchill en zijn staf logeerden in Alupka in Vorontsov's paleis en Stalin verbleef in het Koreis Paleis. In de biljartkamer die Roosevelt als eetzaal gebruikte, vond op 11 februari 1945 de ondertekening plaats van de afspraken tussen de drie grootmachten.

Gisteravond werd beneden in een etablissement aan het strand de discomuziek wel erg hard aangezet. Wij hebben er goed doorheen geslapen maar anderen beklagden zich hierover bij de leiding. Volgens een mevrouw was het zo erg dat de hele caravan er van trilde. Onze gedachten hierbij waren; wij bemoeien ons hier niet mee. Vanavond hebben we een heerlijke pizza gegeten hier beneden in één van de vele restaurantjes op het strand samen met Henny en Henk. Wat ons daar in het bijzonder beviel was de rustige achtergrond muziek. Terug naar vanmorgen. Vandaag hadden we een vrije dag, hier waren we ook aan toe. De rit hiernaar toe en de intensieve excursies, vragen veel van ons. Daarom konden we ook deze dag erg waarderen. Vanmorgen eerst de caravan opruimen, koffie drinken en boodschappen doen. Onze burens met de camper gingen mee naar de supermarkt en Henk ook. We moesten wat meenemen voor anderen. Zes kilometer nadat we rechts af waren geslagen, de grote weg op, was een echt aardige supermarkt. Water, wijn, bier en brood waren de belangrijkste producten die we kochten.

Na de koffie zijn we op de fiets naar Yalta gegaan een paar kilometer maar. We hebben rustig per fiets de stad bezichtigd en hebben wat zitten drinken op een terras in de haven. Rond het middaguur stromen de terrasjes vol met de havenbezoekers die uitgebreid gaan lunchen. Af en toe wordt er druk gezwaaid naar een bekende en zijn de omhelzingen niet van de lucht. We krijgen langzamerhand het idee dat hier in Yalta iedereen elkaar kent. De stad heeft iets dorpsachtigs, maar vergis je niet. Yalta is een stad met een internationale allure en heeft na Kiev het meeste te bieden van alle steden in Oekraïne die we gezien hebben. Yalta is een toevluchtsoord voor vele volkeren, voornamelijk nu nog uit Oost Europa, maar daar lijkt verandering in te komen. De rijke geschiedenis van deze havenstad is duidelijk zichtbaar. Op de fiets hebben we de binnenstad bekeken, via smalle straatjes rol je van de ene in de andere bezienswaardigheid. De verschillende markten hebben een zeer gevarieerd aanbod van goederen. Het was goed toeven op deze markten.

Ook moesten we nog een keer naar een supermarkt we waren wat vergeten. We vonden een Spar supermarkt in een zijstraat. Een jongeman die daar hielp, sprak goed Engels, hij was zeer voorkomend en wilde ons graag helpen. We konden merken dat hij het leuk vond om buitenlanders te ontmoeten.

Vanmiddag zijn we naar het strand gegaan en zijn gaan liggen op de ligstoelen onder een parasol, lekker. Even slapen en dan zwemmen in de Zwarte Zee. Ik was er helemaal aan toe, het was vandaag nogal benauwd. Bij het water aangekomen stikte het van de kwallen. Vandaag kon er niet gezwommen worden, erg jammer.

Zondag 6 juni 2010 Yalta, exeursiedag

De bus staat klaar voor de hoofdingang van het hotel

Gezicht op Yalta vanuit de bus

Zondag 6 juni 2010 Yalta, excursiedag

De zaal achter de groene parasol is de plek waar de wereldleiders in februari 1945 vergaderden.

Premier Churchill GB, President Roosevelt USA en President Stalin USSR

Zondag 6 juni 2010 Yalta exeursiedag

De ronde conferentietafel

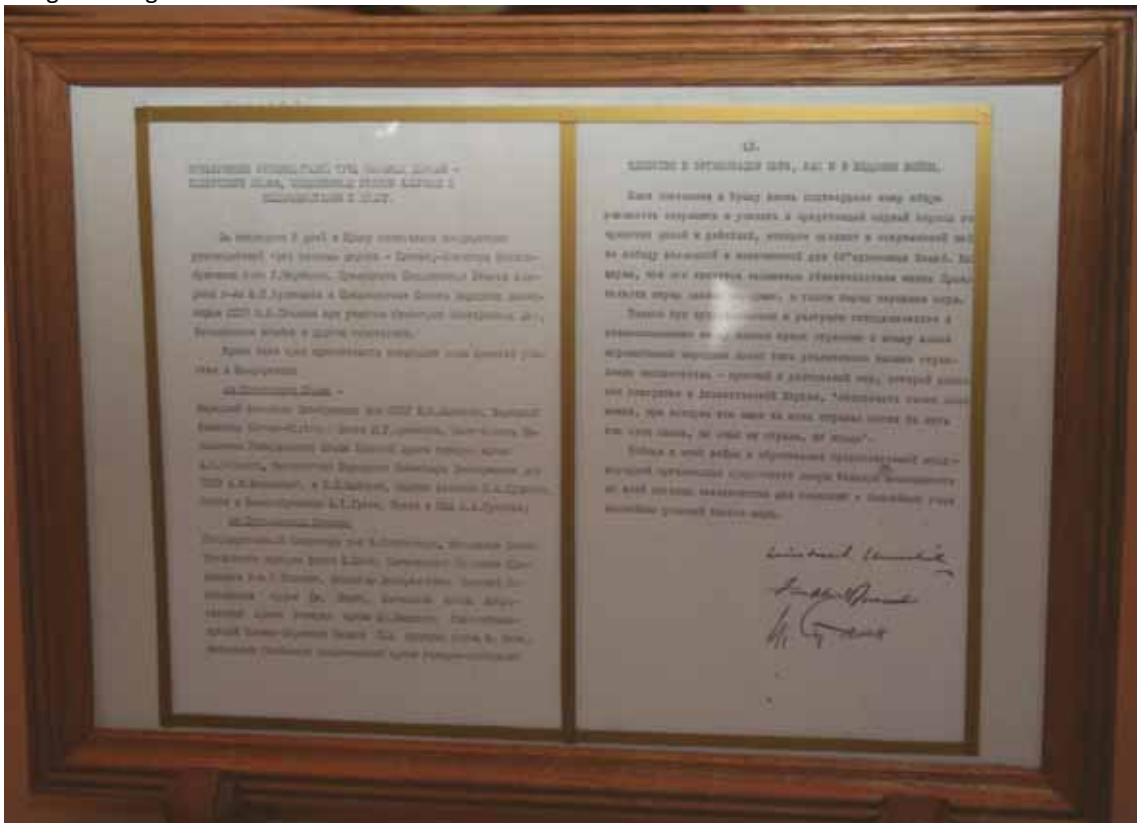

Een originele foto van de conferentie

Zondag 6 juni 2010 Yalta, excursiedag

De grote vergaderzaal achter de zaal met de ronde tafel

Kopie van het verdrag dat hier gesloten is, Stalin tekende onderaan met hamer en sikkel

Zondag 6 juni 2010 Yalta exeursiedag

Binnentuin van het paleis

Bureau in de werkkamer van de laatste Tsaar van Rusland

Zondag 6 juni 2010 Yalta, excursiedag

Het gezin van de laatste Tsaar

Uitzicht vanuit het restaurant

Zondag 6 juni 2010 Yalta, exeursiedag

De gedekte tafel

We brengen een toast uit op onze avontuurlijke vakantie

Zondag 6 juni 2010 Yalta, excursiedag

Gebouwen bij het paleis, het witte gebouw is nu sanatorium

Paleis gezien van uit de tuin

Zondag 6 juni 2010 Yalta, excursiedag

Wijnkelder staatswijnbedrijf Massandra

Wijnkelder staatswijnbedrijf Massandra

Zondag 6 juni 2010 Yalta excursiedag

Wijnproeven

Gebouwen van het wijnbedrijf Massandra

Zondag 6 juni 2010 Yalta, excursiedag

zonnig, 21-26 gr., Camping: Hotel Yalta.

Vanmorgen stond op het programma een bezoek aan het Livadia paleis, waar Europa staatkundig vorm kreeg door ondertekening van een verdrag tijdens de conferentie van Yalta, begin februari 1945 waar Churchill, Roosevelt en Stalin deze overeenkomst hebben ondertekend.

Het paleis is gebouwd door de Tsaar omdat het klimaat hier op de Krim erg gunstig is voor longpatiënten. Hier hebben we de zaal en de ronde tafel gezien waar de toenmalige wereldleiders aan hebben vergaderd. Er is een tentoonstelling over met foto's. Ook hebben we de werkvertrekken van Roosevelt gezien en zijn slaapkamer. Dit te zien en te beseffen dat we in ruimten zijn waar wereldgeschiedenis is geschreven maakte een behoorlijke indruk op ons.

Het paleis is niet erg bijzonder, de gebouwen die er om heen staan zijn nu in gebruik als sanatorium. Het park bij het paleis is goed onderhouden, prachtige rozenperken zijn er. Wij hadden geluk doordat het voorjaar laat is begonnen bloeien de rozen nog volop. De witte rozen verspreiden een heerlijke geur. We troffen hier een straatmuzikant naast het paleis aan, die we ook in Kiev hadden gezien en horen spelen.

Wat ook veel indruk op ons heeft gemaakt is de plek waar we hebben gedineerd. Dit was direct naast het paleis wat ook in de periode dat de conferentie hier was als zodanig in gebruik was. De tafels waren prachtig gedekt met damasten tafellakens, tafelzilver, kristallen glazen en prachtig gedecoreerd porselein.

De stoelen hadden stoffen waar de Franse lelie in geweven was, die lelie komt veel voor in familiewapens. Het geheel van het restaurant ademde een sfeer uit die past bij een omgeving, zoals hier bij het paleis.

Het diner was zoals dit in een omgeving als deze hoorde. We begonnen met een verrukkelijke salade, hierna een kippensoep met crème fraîche. Vervolgens werd het hoofdgerecht geserveerd, dit was gevulde kip met als jasje een laagje rösti, bijna onnodig te zeggen dat het meer dan lekker smaakte. Vervolgens kregen we als nagerecht een opgerold pannenkoekje gevuld met appel en kersen. Hierna een voortreffelijk kopje koffie. Het eten tijdens deze reis wordt, denken wij, steeds smakelijker en geserveerd in steeds chiquere restaurants. Dit diner was wel in een heel erg bijzonder ambiance, wij voelen ons erg verwend vandaag.

Na het diner zijn we naar het staatswijnbedrijf Massandra gebracht. Boven de ingang hangen prominent de hamer en sikkel. Hier maken ze de wereldberoemde Massandra dessertwijn, een wijn die met vele bijzondere prijzen is bekroond. We hebben hier een rondleiding gehad door de ondergrondse opslagruimten. Na deze rondleiding zijn we naar een ontvangstruimte gebracht en kregen we negen wijnen te proeven. De glazen stonden op een plankje in volgorde van droog naar zoet. Van deze negen waren slechts twee wijnen die ik prima kon waarderen, dat was een half droge witte wijn die volgens mij lekkerst is bij ong. 10 °C en te schenken bij gevogelte. De Massandra dessertwijn die we als laatste mochten proeven deze wijn heeft genoeg body en fruit om bij elke slok een sensationeel gevoel te krijgen. Nadat ik deze wijn door de zintuigen van mijn mond had laten testen kwam ik tot de conclusie dat in deze omgeving deze wijn voortreffelijk smaakt. De uitleg over de wijnen was duidelijk. *(Gelukkig waren het geen lange verhalen).*

Op internet vond ik nog wel iets wat aangeeft hoe belangrijk Massandra de laatste eeuwen is geweest. Tweehonderd jaar geleden veroverde Rusland het gebied op Turkije. Fransen die de revolutie in hun eigen land ontvluchtten begonnen als eerste met wijngaarden in de Krim. Ze hadden de kennis en het geld om de wijnbouw op te starten. De wijnen en ook schuimwijnen die ze produceerden werden een groot succes in Rusland en het Oostblok. In de keizerlijke tijd werd er al voortreffelijke dessertwijn gemaakt voor de Russische Tsaar op het schiereiland de Krim. In die tijd is men ook begonnen met de "Massandra Collection". Het was mijnheer Golitsyn die begonnen is met de verzameling wijnen in de Massandra grotten. Hij had een goede smaak en verzamelde enkel het beste vanuit de hele wereld. In een wijnkelder met 7 x 150 meter lange gangen, waar de temperatuur constant 13-14°C is, wordt de wijn bewaard. De kelder staat zelfs in het Guinness Book of Records opgenomen sinds 1988 met één miljoen flessen wijn, de grootste ter wereld.

Terug op onze 'camping' zaten we naast elkaar op ons terras aan zee, daar namen we deze dag nog even door onder het genot van een glaasje wijn en een biertje. Uitzien over de rustige Zwarte Zee met op de kim een paar vrachtaandrijvers die zich traag voortbewogen. Aan onze rechterhand de groene bergen met daarvoor in de baai de stad Yalta.

Hier mijmerden we wat over deze dag, we zijn op een plek geweest waar wereldgeschiedenis is gemaakt in februari 1945. Natuurlijk hebben we uitvoerig het schitterende en heerlijke diner besproken van vanmiddag. Onenigheid hadden we over welke wijnen bij de proeverij nu het lekkerst waren. Marga vond de één na laatste wijn zeer de moeite waard, zacht, licht, niet te zoet met fijne fruittonen. Ik vond die wijn juist helemaal niet lekker. Dit maakt wijnproeven zo interessant een ieder mag en kan er een andere mening over hebben, was onze conclusie. We constateerden -eensgezind- dat we weer een mooie dag aan deze bijzondere vakantie hadden toegevoegd.

Maandag 7 juni Yalta rustdag

Gratis buffet van de directie van het Yalta hotel

Het visbuffet

Maandag 7 juni Yalta rustdag

Yalta bij avond

Yalta hotel bij avond

Dinsdag 8 juni 2010 Yalta – Kherson, 349 km

Vertrek 8.15 uur, aankomst 16.10 uur, 29 gr. Zon, wind oost, brandstof € 25,50, 30 liter. Camping: hotel Fregat
Gisteravond kregen we van de directie van het hotel een visbuffet aangeboden voor de lawaai problemen die we hadden op onze plek bij het hotel. Het was een geste die door ons zeer op prijs werd gesteld. Want koude douches zijn niet prettig en de lawaai overlast van o.a. muziek in de nacht was niet bij iedereen goed gevallen. Wij hadden er geen last van, we maakten gebruik van herriestoppers in onze oren en daarmee konden we uitstekend slapen. Voor ons stond een uitgebreid visbuffet gereed met gratis drinken. Gezien de inrichting en geweldige grote van het restaurant voelden we ons wel een beetje communist van het oude type. We hebben hier met smaak gegeten.

Gisteren tijdens de briefing had Martin gezegd dat ik vandaag de uittocht ging regelen van de combinaties vanaf onze 'camping'. Alles ging goed gedisciplineerd.

Wil stond met een walky talky beneden bij de uitgang van onze 'camping' en Sacha stond boven bij de T-splitsing en die hield het verkeer tegen richting het hotel. De weg is vanaf de parkeerplaats smal en stijl. Toen wij Sacha zagen, gebaarde hij; doorrijden, draai naar de linkerkant van de weg en maak een grote bocht naar rechts. Een auto kwam van uit Yalta, ondanks dat Sacha zijn aanwijzingen duidelijk waren reed de auto pal op ons af en reed rechtdoor richting het hotel. Op het laatste moment draaide die man naar links en passeerde ons, gelukkig. Het is goed gegaan maar het was geen prettig begin van de reis vandaag.

Op de grote weg naar Simferopol bij een tankstation wilden we gaan tanken. Daar aangekomen stak een bediende de slang in onze tank. Marga ging naar binnen om eerst te betalen en dan te tanken, zo gaat dat hier. Vanuit de kassarimte wordt na het betalen de pomp geactiveerd. Na zeker tien minuten wachten had ik nog geen druppel benzine in de tank gekregen. Waarop ik besloot bij de auto weg te lopen en ook naar de kassa te gaan. Marga vertelde dat de Visakaart hier niet werkte en met geld lukte het ook al niet. Hierop vroeg ik aan de man achter het loket, op een -zeer besliste toon- gewoon in het Nederlands: "Wat is het probleem?". Waarop we wel benzine konden kopen, hetzelfde gebeurde met de andere twee. Onze conclusie was, ze hebben hier een hekel aan buitenlanders.

De route verliep eerst in oostelijke richting langs de kust, dit was een prima weg met prachtige uitzichten. Ons routeboek gaf aan dat het verder op nogal saai was. Na de kustweg kregen we een klim over de Anharskyj-pas die 752 meter hoog is, met een maximale stijgingspercentage van 9%. Over deze pas rijdt ook de Krim trolleybus van Yalta naar Simferopol over een afstand van 86,5 kilometer en is hiermee de langste trolleybusbaan ter wereld.

De weg verder door de Krim en later op het vasteland was, wat de weg betreft, heel gewoon. Heel gewoon voor hier bedoelen wij, want de wegkwaliteit dwingt ons nogal vaak om langzamer te rijden dan 20 km p/u. Vandaag op het einde van deze rit door de stad Kherson was drie km p/u nog veel te snel, de wegen door deze stad zijn hopeloos slecht met name de rechterbaan waar wij over moesten rijden en dat waren heel wat kilometers door deze stad. Het is langzamerhand een kunst aan het worden, de combinatie voorzichtig in een gat laten rollen en er rustig weer uittrekken. Op deze manier kun je ook door diepere gaten rijden, dit gaat gemakkelijk bij ons omdat onze auto een automatische versnellingsbak heeft en onze caravan nogal hoog op de wielen staat. Hier in Oekraïne is de bijzondere toestand in Kherson van de wegen heel gewoon, maar voor ons is dit wel heel erg bijzonder.

Kherson is een havenstad in Oekraïne met circa 330.000 inwoners en is de hoofdstad van de gelijknamige provincie. De stad ligt bijna aan de monding van de Dnjepr, die zeventig kilometer stroomafwaarts in de Zwarte Zee uitmondt. Grote zeeschepen liggen hier op de rivier en er is een grote haven met havenkranen uit de jaren vijftig. Kherson werd in 1778 door tsarina Catharina de Grote gesticht en dankt zijn naam aan de nabijgelegen de Krim, die in het Grieks *Chersonesos* (= schiereiland) heet.

Met Henk ben ik op de fiets boodschappen wezen doen in de stad. We hebben weer veel gelachen, vooral met een mevrouw in de supermarkt met een zeer mooie en diepe decolleté, ze had gelijk door waarom wij lachten en lachte vrolijk mee.

Wat hierin Kherson opvalt, op andere plekken in Oekraïne is vaak niet anders, is het achterstallige onderhoud aan gebouwen. Veel dakgoten en regenpijpen zijn kapot met alle negatieve gevolgen voor de gebouwen die dit maar kan geven. Dit is niet alleen bij goedkopere huizen maar ook vaak monumentale gebouwen hebben hier veel last van, wij kijken daar erg vreemd tegen aan. Hun architectonische culturele erfgoed is behoorlijk in verval, jammer eigenlijk.

Dinsdag 8 juni 2010 Yalta – Kherson, 349 km

Trolleybus onderweg van Yalta naar Simferopol, de langste trolleylijn in Europa, 69 km

Henk en Henny onderweg van Yalta naar Kherson

Dinsdag 8 juni 2010 Yalta – Kherson, 349 km

Een dorpje tijdens een stop onderweg

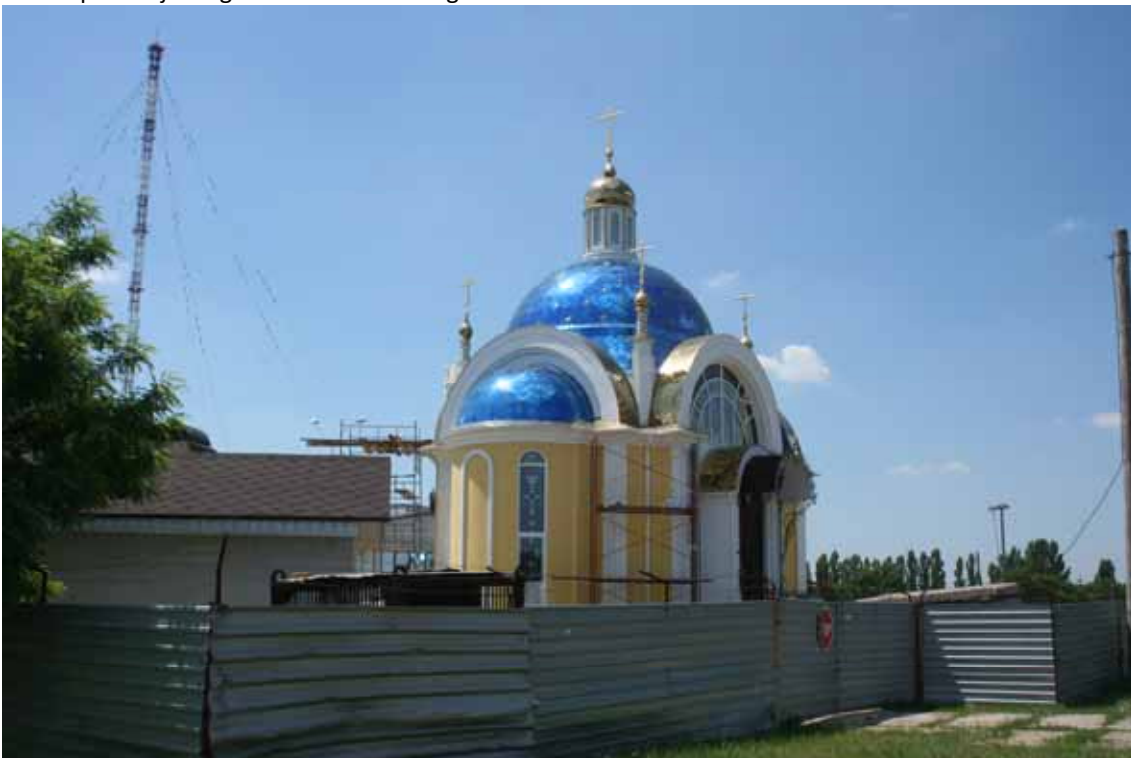

Hetzelfde dorpje maar aan de andere kant van de weg, met een nieuwe kerk

Dinsdag 8 juni 2010 Yalta – Kherson, 349 km

Verkoopstalletje langs de kant van de weg

Kerk in aanbouw langs de snelweg

Dinsdag 8 juni 2010 Yalta – Kherson, 349 km

De lange rechte wegen door de Krim

Caravans achter hotel Fregat in Gherson

Woensdag 9 juni 2010 Kherson – Odessa 249 km

vertrek: 8.30, aankomst: 15.15, zon, 27-32 gr, brandstof: € 35,65, 46 liter, Camping Skania hotel.

Het gesprek van deze avond was opnieuw de politie!!!! Henk en Henny b.v. zijn vier keer aangehouden vandaag!!! De eerste keer werden de papieren gecontroleerd en in orde bevonden. En hij stuurde ze door met de mededeling: You have a lucky day. De tweede keer was de kabel die de rem aan trekt wanneer de koppeling tussen de auto en caravan word verbroken, die goedgekeurd is in de EU, die is hier niet in orde. De kabel mocht niet aangehaakt zijn maar moest via de autotrekhaak weer naar de caravan terug, volgens de politieagenten. Dit mag beslist niet in de EU. Maar zij mochten toch verder van de agenten. De derde keer moest Henk zijn Internationale rijbewijs laten zien. Die was in ook orde en ze mochten ook deze keer weer verder zonder boete. De vierde keer was het raak, nadat ze aangehouden waren werd hun door de agenten verteld dat ze door het rode stoplicht waren gereden. Dit is door hen beiden ten stelligste ontkend. Maar dat maakte allemaal niet uit wat ze ook zeiden ze kregen een boete van HR. 100,-. Dit betaalde Henk maar Henny werd woest pakte een stoel en ging op de stoep zitten met de mededeling ik ga hier niet weg alvorens wij het geld terug hebben. Haar gevoel van rechtvaardigheid, van de Oekraïense politie, was ze volledig kwijt.

Ook pakte ze haar fototoestel en fotografeerde de agenten, hun auto en het nummerbord met de mededeling: "Deze foto's zet ik op internet, Antireclama Oekraïna". Dit deed ze met een lachend gezicht. Na ongeveer tien minuten kreeg Henk zijn geld terug en ze konden gaan!!!

Vanavond bleek dat wij de enigen zijn die nog niet zijn aangehouden tot dus ver en dus niet tegen een bon van de politie aangelopen zijn, dit is absoluut geen kwestie van kunde, maar van puur geluk.

Ook was er iemand die door de politie is aangehouden en moest nadat zijn papieren waren gecontroleerd blazen om 10.45 uur. Hij had absoluut deze dag geen alcohol gedronken, ook de laatste twaalf uur niet. Maar de uitslag was voor hem fout. Toen hij en zij vrouw begonnen te lachen en vroegen hoe kan dit nu enz. toen moest hij mee naar het politiebureau, voor een bloedproef!! Zover is het niet gekomen hij kon dit afkopen in de politieauto en moest Hr. 200,- betalen, zulke zaken kunnen blijkbaar het daglicht niet verdragen. De meer dan extreem veelvuldige politiecontroles, hierbij opgeteld de zeer slechte toestand van de wegen maken ons het vrijwel onmogelijk om ontspannen te kunnen reizen en maken van elke reisdag feitelijk een naar stress ruikende gebeurtenis.

De wegen hier daar dachten wij van dat we de slechtste stukken wel hadden gehad, maar vandaag kon het nog gekker. We zijn over een weg gekomen die de steden Kherson en Odessa met elkaar verbind, over tientallen kilometers waren er wegwerkzaamheden. De wegen hadden nog geen bovenlaag hierdoor kon je met goed fatsoen niet harder rijden dan hooguit 50 km p/u. Dit is op zich niet een probleem, je kunt er hooguit van zeggen, het schoot niet lekker op vandaag.

Op een gegeven moment krijgen we te maken met borden die de snelheid laten verminderen van 70 naar 40 km p/u. In de verte waren vrachtwagens zichtbaar, hier was men aan het asfalteren. Dat doen ze hier anders dan bij ons, ze kiepen een vrachtwagen leeg met asfalt, vervolgens komt er een egalisatiemachine die spreidt het asfalt over de straat. Er liepen ook nog twee kleine persen die de zaak enigszins platwalsten. Een asfalteringsmachine zoals in Nederland hebben ze niet. Zodoende bestaat het niet dat ze hier goede verbindingswegen krijgen. Wij moesten door de berm rijden, die breed genoeg was, maar waar veel stof opwaaide.

In Odessa aangekomen was het weer opletten. We moesten een grote kruising zien te vinden waar we rechtsaf moesten slaan en vandaar gaan we via de noordelijke ringweg de stad weer uit rijden langs de rivier. Wij rijden en zien een kruising, dit was niet echt een grote kruising, vonden wij, rechtdoor dus. Ja en toen was het dwalen, we zaten verkeerd. Terug naar de kruising, voordat we er op verdacht waren, waren we de kruising alweer gepasseerd. Opnieuw keren via een zijstraatje en terug, op naar de kruising. Wanneer ik een auto zie stilstaan langs de weg met een man er naast, stoppen we. Ik ga vragen, de man snapt mij niet, maar zijn vrouw des te beter. Zij gebaarde mij, volg ons maar. Bij een stoplicht na een paar kilometer waren we hen kwijt geraakt, toen ik moest stoppen. Even later stonden ze langs de kant van de weg op ons te wachten, aardige mensen.

Vanavond was het te warm om zelf te koken en zijn we naar het restaurant gegaan hierbij het hotel, dat eigendom is van het ministerie van Defensie. De salade was prima, vervolgens kregen we gebakken kleine aardappeltjes geserveerd en een kwartier later onze bestelde Steak. Dit normaal lekker stukje sappig vlees het was erg droog en taai. Het was het duurste restaurant, wat we tot nu toe bezochten, omgerekend € 20,- pp.

De Tweede Kamer verkiezingen hebben we vandaag gevolgd via een satelliet TV. We vonden het een moeilijke uitslag om een goede stabiele regering te formeren. Velen van ons vonden het onbegrijpelijk dat de PPV zoveel stemmen wist te trekken. Jan heeft opnieuw problemen met de auto. Het probleem met de radiatorventilator voor de auto van Ger is nog steeds niet opgelost, nu gaat dit onderdeel naar Brăila in Roemenië opgestuurd worden. Brăila is de eerste overnachtingplaats in Roemenië. Vandaag hebben we het voordeligst getankt in Oekraïne, voor € 0,778 per liter.

Woensdag 9 juni 2010 Kherson – Odessa, 249 km

Een moderne goederenlocomotief

Onze "Camping" bij Odessa, Ria en Ger laatste caravan van het rechter rijtje

Woensdag 9 juni 2010 Kherson – Odessa, 249 km

Dorpskerk onderweg ergens

Oorlogsmonument

Donderdag 10 juni 2010 Odessa. Excursiedag

Zon, benauwd, 24 - 36 gr., wind: O. Camping: hotel Skania

Vandaag is onze oudste kleinzoon Wouter jarig, we hebben hem vanmorgen voordat hij naar school ging gebeld. We hebben vandaag regelmatig gesproken over de tijd dat hij geboren is en over de fijne herinneringen aan hem en de andere kleinkinderen.

We gingen vanmorgen om negen uur met de bus naar Odessa. Wanneer je vanaf onze 'camping' de stad binnen rijdt dan krijg je geen prettige indruk, er is te veel armoede te zien. Naar mate je meer de binnenstad nadert wordt het luxer en de huizen zijn veel beter onderhouden. Eerst werden we naar een café gebracht voor koffie met heerlijk gebak. Dit gebak hebben we opgegeten ter ere van Wouter zijn verjaardag. Het was alleen jammer dat het koffiedrinken hier wel heel erg lang duurde.

Odessa met de brede straten, de ouderwetse lantaarnpalen en wegwijzers, de kleurrijke gevels en vooral de prachtige bomen, geven Odessa de uitstraling van een zeer rijke en gezellige internationale stad. Van oudsher een stad van intellectuelen, vermogende families en kunstenaars. Langs de kust loopt een pad van meer dan 20 kilometer, waaraan alle strandjes, cafeetjes, restaurants liggen, omgeven door rotspartijen, tuinen en parken. Zoals in de meeste echt grote steden zijn er enige chique winkelstraten. Bovendien vindt men er vele straten en straatjes waar in kleine winkels een enorme variatie in producten wordt aangeboden. Verder beschikt Odessa over een aantal toeristische attracties waaronder één van de eerste orde: de pas gerestaureerde witte Kathedraal. Wie in de buurt is mag deze prachtige Kathedraal beslist niet overslaan.

Odessa is een stad die al lange tijd bewoond is. Skythen, Grieken, Mongolen, Slaven, Kozakken en Tataren hebben er hun sporen achter gelaten. In 1794 lijfde Catharina de Grote de stad in bij het Russische rijk en veranderde de naam in Odessa, naar Odessos, de Griekse kolonie, die hier geweest zou zijn.

Net als Peter de Grote gedaan had bij St. Petersburg werden er vanuit andere Europese landen architecten en kunstenaars gevraagd naar Odessa te komen om het aanzien van de stad in Westerse zin te veranderen. De opzet van Catharina slaagde. Zo ontwierpen de Oostenrijkse architecten Ferdinand Fellner en Herman Helmer het schitterende Operagebouw.

De eerste gouverneur van de stad was de Fransman Emmanuel de Richelieu die de stad negen jaar bestuurde en de opera liet bouwen (1805 -1814). Odessa eerde hem met een standbeeld aan het einde van de Potemkintrappen. Van 1819 tot 1859 was Odessa vrijhaven en de grootste graanexporteur van de wereld. In 1829 had de stad al meer dan 50.000 inwoners. Dertig jaar later waren dat er meer dan twee keer zo veel. Vanaf 1865 werden verschillende spoorweglijnen gebouwd. Door de opening van het Suezkanaal in 1877 werd er van hieruit meer verscheept dan vanuit St. Petersburg. De stad ontwikkelde zich in maritiem opzicht zo snel dat zij de bijnaam kreeg "Marseille aan de Zwarte Zee".

Na het koffiedrinken gingen we weer in de bus en dan naar het Operagebouw waar een stadswandeling begon. Het gebouw is prachtig, het is gebouwd door Weense architecten en dat is te zien. De stad langs de Zwarte Zee is prachtig en heeft een hele mooie boulevard, wij begonnen hier te wandelen bij het Stadhuis. Halverwege liggen de Potemkimtrappen. De Potemkimtrappen ontleen hun naam aan de door Sergej M. Eisenstein gemaakte film over de matrozenopstand op de Pantserkruiser Potemkim in 1905. Die weigerden nog verder bedorven vlees te eten. Toen de kapitein bevel gaf de weigeraars te executeren, was de boot aan. De bevolking van Odessa hoorde hiervan en kwam eveneens in opstand. Een bataljon Kozakken werd naar de stad gestuurd om de orde te herstellen. Op de trappen van Odessa werden de opstandelingen onder de voet gelopen. Van die scènes maakte Eisenstein een waar meesterwerk door de camera met de hollende mensen te laten meelopen. Een werkwijze die nu heel normaal is, maar toen niet voor mogelijk werd gehouden. Deze opstand ondermijnde het gezag, van het tsaristische regime, aanzienlijk. Het latere Sovjetbewind heeft de propagandawaarde van dit incident uitgebuit met de wereldberoemde, maar historisch onbetrouwbare verfilming 1925, door Sergej Eisenstein.

De trappen zijn in architectonisch opzicht heel apart. Iedereen kent wel het verschijnsel van een weg die naar het einde toe steeds smaller wordt, terwijl dit in werkelijkheid niet zo is. De architect heeft hierop ingespeeld en door de trappen boven aan smaller te maken dan aan de basis en halverwege een paar plateau in te voegen, lijkt de hierdoor trap imposanter dan ze in werkelijkheid is. Onze lunch werd geserveerd in een fraai traditioneel geschilderd restaurant. De serveersters hadden een bloemenkrans op het hoofd, in het haar hadden de dames rozen. Alles was piekfijn voor elkaar, alleen duurde het erg lang, net als bij het koffiedrinken vanmorgen, waardoor deze tijd afging van de bezichtiging van de stad. Dit was jammer, want Odessa is een stad die meer tijd nodig heeft en behoort te krijgen op een dag als deze. Tijdens de rondwandeling door de stad kwamen we bij een brug over een vallei, waar duizenden hangsloten aan de relingen hingen. Deze sloten waren er door geliefden aangehangen om hun liefde voor elkaar hiermee aan te geven. De binnenstad van Odessa was geweldig mooi.

Voor de bouw van de vele huizen werd gebruik gemaakt van kalksteen. Het gangenstelsel dat hierdoor is ontstaan, strekt zich uit over een totale lengte van ruim vijftientighonderd kilometer. In het dorpje

Nerubaiske, dat ligt ten zuiden van Odessa aan de snelweg naar Kiev en vlakbij onze 'camping', is men tweehonderd jaar geleden begonnen met de winning van het kalksteen. Voor de smokkelhandel was dit een buitenkansje, dit grote labyrint van gangen en kamers. Tijdens de tweede Wereldoorlog was dit gangenstelsel een prachtige schuilplaats voor de Partizanen en Joden. De bezettende macht van Duitsers en Roemenen hebben het wel geprobeerd, deze gangenstelsels in te nemen, maar het is ze niet gelukt. Wij hebben hier een bezoek gebracht aan het onderaardse gangenstelsel waar de Partizanen hebben gezeten. Het was interessant om te zien hoe een dergelijk gangenstelsel verdedigt werd. Het was er vooral lekker, omdat het er heerlijk koel was, op deze snikhete dag.

Donderdag 10 juni 2010 Odessa, excursiedag

Opera Odessa

De stad met bomen en trolleybussen

Donderdag 10 juni 2010 Odessa, excursiedag

Gebouw achter met koepel is beroemd, maar waarvan?

Stadhuys Odessa

Donderdag 10 juni 2010 Odessa, excursiedag

Potemkimtrappen

Plein voor de trappen

Vrijdag 11 juni 2010 Odessa, excursiedag

Haven van Odessa

Haven gezien vanaf de Boulevard

Brug van de Geliefden, die hangen om hun liefde voor elkaar te bezegelen hier een slot aan

Vrijdag 11 juni 2010 Odessa, excursiedag

De tafel is voor ons gedekt, voor een diner in Odessa

Vier foto's van de binnenstad van Odessa

Vrijdag 11 juni 2010 Odessa, excursiedag

Monument bij ingang grotten

Communicatiecentrale

Een bed

Vrijdag 11 juni 2010 Odessa, excursiedag

Graanmolen

Koken

Electriciteit

Watervoorraad

Uitgang van de grotten

Vrijdag 11 juni 2010 Odessa, excursiedag

Zon, 25 - 34 gr. Camping: Hotel Skania

In ons routeboek staat voor vandaag: *Verblijf in Odessa, vrije dag* en dan geven ze ons nog wat suggesties om deze dag te kunnen doen. Wij hebben inkopen gedaan in een supermarkt in Odessa en zijn snel weer terug gegaan, het begon alweer behoorlijk heet te worden. Het was nogal een stukje rijden naar de supermarkt. Eerst van de 'camping' naar de snelweg, vervolgens zes kilometer richting Kiev sturen, keren via de middenberm en rijden richting Odessa, dat is al gauw twintig kilometer. De terugweg is maar acht kilometer omdat we zo de autoweg af kunnen.

Wat hebben we verder gedaan vandaag. Luieren onder onze luifel, of onder een boom. Heerlijk uitrusten. Een praatje maken met deze en gene. Even rondfietsen op dit terrein van de minister van Defensie. Even naar het zwembad, wat een goede verkoeling gaf. Het zwembad is fraai, het voldoet aan alle West-Europese normen, het ligt mooi tussen de gebouwen en is omringd door bomen en struiken. De kosten van het nemen van een bad waren € 5,- voor een paar uur en € 10,- voor de hele dag.

In de loop van de middag vroegen Ria en Ger ons om iets bij hen te komen drinken. Het gesprek ging eerst, en vooral, over het niet kunnen repareren van hun auto. Onze conclusie was na een poosje, dat als je auto niet in orde is, je een hoop vakantieplezier mist. Je blijft voortdurend zorg houden, blijft het goed gaan met de auto of juist niet. Eigenlijk blijft het steeds een prangende vraag. Juist deze vraag doet een hoop vakantieplezier te niet. Zeker is, dat Martin en Wil er alles aan doen om Ger en Ria hun vakantie zo goed als mogelijk is te laten gelukken. Hun inzet is, bij ons, boven iedere twijfel verheven. Toch blijft ons de vraag intrigeren; waar en wanneer wordt hun auto gerepareerd? We hebben samen zitten drinken, in de schaduw van een boom, bij dit warme weer een gezellige bezigheid.

We wisten dat we deze avond afscheid zouden nemen van Dacha en Sacha onze Oekraïense tolken. Deze jongelui nemen hier afscheid van ons, omdat ze vanaf hier naar hun woonplaats Xapkib in het verre oosten van Oekraïne een goede treinverbinding hebben. Van Odessa naar Xapkib is een kleine dertig uren reizen met de trein!

Ook was ons verteld dat we vanavond iets te eten kregen in de tuin van het hotel achter het zwembad. We moesten stoelen meenemen en uiterlijk om zeven uur aanwezig zijn. Onder een pergola mochten we plaats nemen allemaal in dezelfde richting. Alsof we in een bioscoop zaten.

Al snel werd ons duidelijk dat er een optreden plaats zou vinden door een Oekraïense zanggroep bestaande uit twee dames en een heer. Het was de groep die zich noemde: Ukrainian folk songs Palmira. Ze waren gekleed in prachtige traditionele kostuums. Het zingen wat ze ten gehore brachten was van hoge kwaliteit. Een klein meisje, dat logeerde in één van de huisjes hier, danste op de muziek dat het een lieve lust was. Telkens steeg er een groot applaus op voor de groep.

Het afscheid van de tolken Dacha en Sacha werd gedaan door Ria en die wond er geen doekjes om, zij roemde de inzet van deze twee jonge mensen voor onze groep. Ze hadden meer gedaan en met volle inzet dan wat van ze verwacht mocht worden als tolken. Een financieel cadeautje van onze groep was voor hun beiden. Ze waren er erg blij mee. Dacha vertelde ons, dat ze in het najaar op een plaats in de Krim wilden gaan trouwen.

Hierna konden we genieten van soep en een saladebuffet, dat ons echt goed smaakte. Wil maakte de soep en zag er met zijn koksmuts op, uit als een echte kok. Ria en Fieke hadden de salades gemaakt en Martin zorgde voor het drinken. We hebben met z'n allen even geholpen om de spullen op te ruimen.

Aan het einde van de avond, zittende voor de caravan, was iedereen enthousiast over deze prachtige avond, we hebben er nog lang over nagepraat en het kan langzamerhand niet anders we hebben er één op gedronken.

Opnieuw kunnen we een geslaagde dag toevoegen aan deze reis.

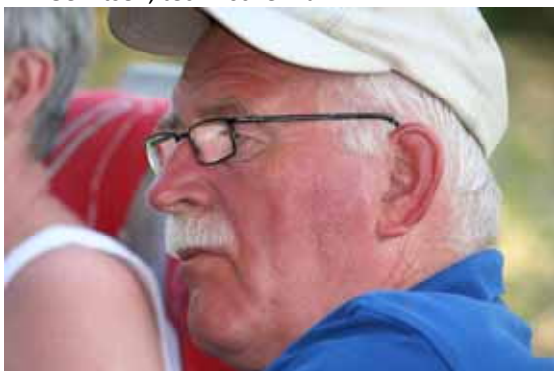
Vrijdag 11 juni 2010 Odessa, excursiedag

Wil Gerritsen, technische man

Fieke Gerritsen

Marten Dieteren, reisleader

Ria Dieteren

Zaterdag 12 juni 2002 Odessa – Prymorske, 215 km

Vertrek: 08.45 aankomst: 14.42, wind Z later N, zon, 30 – 36 gr. Camping: zonder naam, Prymoske

De Tour de France kent beklimmingen in de bergen in verschillende categorieën. Het begint bij de eerste en het eindigt bij de buitencategorie, dit zijn de allerswaarste bergen voor de renners. Heroïsche prestaties worden op de flanken van de bergen van de buitencategorieën gevraagd van de renners. De carrière van een renner wordt hier gemaakt of gebroken.

De laatste stukken weg van deze reis naar hier in het uiterste zuiden van Oekraïne behoren tot de SUPER BUITENCATEGORIE slechte wegen! De laatste drieëndertig kilometer en daar weer van de allerlaatste dertien kilometer waren van deze super buitencategorie slechte wegen. De wegen zijn niet om naar over naar huis te schrijven. Vanmorgen kwamen we van de 'camping' die bewaakt wordt door militairen, en we gingen rechtsaf de autosnelweg op naar Kiev. Een echte weg een autosnelwegwaardig, niets op aan te merken!

Keren bij een keerpunt na zes kilometer en weer terug. Deze weg af en verder in zuidelijke richting. We waren nog maar amper onderweg of het gedonder van vandaag begon alweer met de politie.

Vandaag geen bekeuringen maar wel diverse aanhoudingen. Een van ons werd aangehouden die reed met een Duitse topmerk vierwiel aangedreven auto en een keurige caravan. Het eerste wat hem gevraagd werd was of hij gedronken had. Whisky? Wodka? Deze chauffeur drinkt geen sterke dranken, hij is een echte bierdrinker. Nadat de agenten hem verschillende keren beroken hadden mocht hij gaan. Koffie hebben we onderweg gedronken rond tien uur bij een tankstation in de schaduw van de bomen en de lunch hebben we gebruikt in een dorpje bij een paar bomen vlak voor de plaatselijke supermarktje annex drankwinkelje. De bevolking van dit dorpje bekijkt ons met enige argwaan, ze weten niet precies wat ze van ons moeten denken, lijkt het wel. Caravans en campers kennen ze hier niet en nu staan er in één keer drie.

De wegen hier in het uiterste zuiden zijn een regelrechte ramp voor ons. Om hier te komen moesten we de gehele weg gebruiken de rechter- en linker weghelft en de berm aan beide zijden. In de berm rijden geeft een enorme stofwolk. Dat is lastig voor hij of zij die achter je rijdt. Naarmate we de dichterbij deze 'camping' kwamen werd de weg steeds slechter. Slechter, is het goede woord niet voor deze grijs. De kuilen zijn hier om de haverklap dieper dan dertig centimeter! En groter dan hier hebben we ze niet eerder gezien. Maar!!! De allerlaatste honderden meters waren echt de aller-, aller-beroerdste meters die we hier in de Oekraïne hebben afgelegd.

Wij noemen ons zelf langzamerhand doorgewinterde Oekraïnegangers. Mannen en vrouwen die zich niet uit het veld laten slaan door een gat meer of minder. Net zo min kijken we gek op van een vervelende politieagent. Dat we hier -zonder schade- aan onze voertuigen aangekomen zijn in het uiterste zuidelijke puntje van Oekraïne, vlakbij de grensrivier de Donau met Roemenië, is een groot triomf voor de vakmanschap van de chauffeurs en hun navigatoren. Nu komt het; het vreemde aan dit verhaal is, dat we elke dag - echt genieten- van deze reis, ondanks de slechte wegen en de veelvuldige politiecontroles. Wij beiden hebben het volledig naar onze zin. Ieder moment is het weer anders of kom je voor verrassingen of problemen te staan.

Beroering ontstond in de groep aan het eind van de middag, toen bekend werd dat Jan zijn auto niet is gerepareerd. De monteurs in de garage konden de storing niet traceren, met hun computer. Jan is ter onverrichter zake nu op weg naar hier, begeleid door Piet. Maar meer beroering wekte de mededeling dat Wil zijn auto stil stond met een gebroken aandrijfriem. Twee auto's zijn hem gaan ophalen de ene heeft de caravan getrokken en de andere heeft de wagen van Wil hierheen gesleept.

Er zijn nu drie auto's met panne die van Gert met de kapotte radiatorventilator, wat maar niet lukt om de onderdelen hier te krijgen. Verder de auto van Jan die zo nu en dan niet wil starten of verder wil. Ach en dan die arme Wil onze technische man, die na onderzoek door een automonteur geen kapotte aandrijfriem heeft maar het blijkt een kapotte poelie te zijn. Maandag zal deze auto gerepareerd worden in Vylkove en wat belangrijk is het onderdeel is op voorraad in Odessa. Dus dat moet kunnen denken wij, maar we zijn in Oekraïne waar alles anders kan lopen, dan wij denken, dus afwachten maar.

Aan het begin van de avond zaten we met een groepje bij elkaar gezellig wat te kletsen en te drinken. Dit kun je niet volhouden wanneer je een knorrende maag hebt. Ik kondigde aan eten te gaan maken. Een pot jonge kapucijners met kruiden en een blik ham. Een eenvoudige maaltijd niet moeilijk om klaar te maken, voor ons een typische campingmaaltijd. We hebben deze maaltijd verdeelt over vijf borden en we aten er allen van. Vanavond later werden we gestoken door een zwerm muggen, dit dwong ons om in de caravan te gaan zitten.

Zaterdag 12 juni 2002 Odessa – Prymorske, 215 km

De toestand van de verbindingsweg tussen Kherson en Vilkove

Dit is hier een heel normale doorgaande weg, voor ons is dit wel heel bijzonder

Voorbeelden van de toestand van de wegen

Voorbeeld van een gem. spoorwegovergang

Zondag 13 juni 2010, Prymorske, excursiedag

zon, 29 – 36 gr. Camping: zonder naam, Prymoske

Vanmorgen om negen uur zijn we in een echte oerdegelijke en vooral een bejaarde Oekraïense bus gestapt. De kleur van buiten is van een onbestemd kleurtje blauw. Op diverse plekken is roest te zien. Aan de achterkant, waar de motor zit, stond de klep een stukje open voor extra koeling, dat is normaal hier, hebben we gezien. Binnenin de bus is de kleur gelig, met prachtig gordijnen voor de ramen, die iets lila opkleurden. De stoelbekleding is gemaakt van gordijnenstof en was rood van kleur en die op diverse plekken versteld is. In het middenpad lag een rode loper, we liepen op de onderkant. Links boven in de ronding van het dak, was de binnenbekleding verrot. De noodluikranden die verroest waren. Het mooist was aan de voorkant, boven in, daar had de chauffeur Nicolai plaatjes geplakt van iconen en verder van allerlei foto's. Het was een heel apart gezicht daar. Wij konden hier best mee leven, met het reizen met deze bus. Toen de bus begon te rijden merkten we dat het erg heet in de bus werd ondanks dat de noodluiken in het dak en de kleine ramen in de bus wijdwaren open stonden.

Zelf had ik mijn onderarmen laten rusten op mijn dijen en na korte tijd was mijn broek daar kletsnat. Dit gaf natuurlijk het nodige commentaar van mijn medepassagiers, over incontinentie, oude mannetjes kwalen en dergelijke. De rit die aangekondigd was dat het een half uurtje zou duren bleek bijna een uur te zijn. Want ook deze doorgewinterde buschauffeur had moeite met de weg, net zoals wij gisteren. De weg naar Vylkove is op veel plekken ook puur slecht. Daar waar de weg 'normaal' is werden we behoorlijk door elkaar gerammeld tot plezier van de passagiers.

Vylkove is een plaats in het deltagebied van de rivier de Donau en betekend 'vork'. Er ligt aan de oever bij het Resort Pelycan, nog één van de twintig visserijschepen van een Russische visfabriek, die ligt daar weg te roesten aan de oever van de Donau. De ander negentien schepen zijn al gesloopt en alles wat nog van waarde over was, na de val van de USSR, is eerst van die vissersschepen gestolen.

Met de motorboot Pelycan zijn we de rivier overgestoken naar de andere oever, wat Roemeens grondgebied is, daar zagen we dat vroegere vissershuisjes nu vakantiewoningen waren geworden. Terug op het vaarwater van Oekraïne vervolgde onze schipper de reis naar de monding van de rivier Donau in de Zwarte Zee. De Donau is de enige rivier ter wereld die het 0 km punt niet heeft bij de bron maar bij de monding. Op een eiland staat de kilometeraanduiding 0 kilometer, we zijn daar afgezet en hebben langs de kust een uurtje heerlijk gewandeld. Wanneer je door de 0 km stapte mocht je een wens doen die altijd zou uitkomen, werd gezegd door onze Duits sprekende gids. We kunnen zowel zeggen dat veel gezien hebben, tijdens de bootreis, vandaag als dat we weinig hebben gezien! Het vele wat we zagen was het riet in dit deltagebied, het weinige daarmee willen we zeggen de aantallen vogels, die zeer beperkt was. Onze verwachtingen van de aantallen vogels, deze waren gebaseerd op wat in boeken en op internet werden genoemd, waren duidelijk hoger.

Terug bij het Resort werden we verrast met een uitgebreide maaltijd, waarbij gefrituurde wilde karper het hoofdgerecht was met aardappelpuree. Het smaakte ons allen goed. Maar het was allemaal veel te veel met deze hitte hier. Koel water stond op tafel, dit vond gretig aftrek vandaag.

In de middag hebben we een wandeling gemaakt door het dorp Vylkove, dat wel iets weg heeft van Giethoorn, over vlonders die een halve meter boven de grond stonden. Deze vlonders hebben last van –het- probleem hier en dat is achterstallig onderhoud. Jammer eigenlijk want de moderne toerist vindt het niet erg wanneer iets niet helemaal perfect is maar het moet wel veilig zijn en dat was niet altijd het geval hier.

Na afloop van de rondleiding kregen we van Ria een ijsje aangeboden. Vijfendertig ijsjes kosten haar HR. 100,- dat is ong. € 9,80. De eerste winkel kon geen vijfendertig ijsjes leveren, de voorraad was te klein. Het ijsje wat we kregen, van Ria, was van een prima kwaliteit.

We hebben nog een stukje gewandeld richting één van de drie gerestaureerde kerken, daar mochten we niet naar binnen, we hadden niet de juiste kleding aan, ik had een korte broek aan en dat is hier niet –passend-. De rit terug naar de camping was precies een kopie van de rit vanmorgen. We wisten niet hoe snel we bij de caravankoelkast moesten komen voor een verfrissend drankje. We hebben niets meer gegeten vanavond omdat we nog volzaten van het diner van vanmiddag. Rond negen uur zaten we opnieuw allemaal weer in de caravan vanwege een wolk steekmuggen die ons het leven zuur maakten buiten. Dit was jammer want het was een prachtige avond om buiten te zitten en te kijken naar de sterrenhemel. Waar de Melkweg met zijn miljoenen sterren zichtbaar was, dat zien we niet meer in West Europa vanwege het vele licht 's nachts.

Zondag 13 juni 2010, Prymorske, excursiedag

Een oude bus

Links boven het raam is alles verrot

De laatste vissersboot die overbleef

Zondag 13 juni 2010, Prymorske, excursiedag

De grensrivier Donau tussen Roemenie en Oekraïne

Flamingo's bij de monding van de Donau

Aalscholvers in volle vlucht boven Zwarte Zee

Zondag 13 juni 2010, Prymorske, excursiedag

0 km punt van de Donau

Oekraiense patrouilleboot

De monding van de Donau

Zondag 13 juni 2010, Prymorske, excursiedag

Vylkove, dat lijkt op onze Giethoorn

Kapotte boot

De 'weggetjes' door Vylkove

Maandag 14 juni 2010 Prymorske, vrije dag

Zonnig, 24-35 gr., Camping: zonder naam, Prymoske

Warm was het vandaag de temperatuur liep op naar 35 graden Celsius en weinig wind. Ik voelde mij vandaag niet echt lekker, ik had buikloop. Daarbij opgeteld, dat we morgen weer gaan rijden en nog wel door Moldavië. Hier kon ik maar één conclusie aan verbinden; ik doe het vandaag rustig aan.

Na de middag wilde ik gaan slapen in de caravan, maar daar was het net zo heet als in een sauna. Dus er weer uit en onder de bomen zitten en ik vertelde dit aan Marga, dat het in de caravan zo heet was. Dit had ik beter –niet– kunnen doen, omdat ene zuster Clivia, een mevrouw van de leiding, er vlak bij stond te luisteren. Zij vroeg mij, met zeer veel belangstelling, wat er aan de hand was. Braaf vertelde ik het haar, eigenlijk vond ik deze zuster wel heel attent.

Even later kwam ze terug met zuster Anna, ook een mevrouw van de reisleiding, zij hadden een ligstoel voor mij geregeld. Daar werden kussens opgelegd en ik werd erop gedirigeerd, zoals je in het ziekenhuis door het verplegend personeel in bed wordt gestopt. Tegenspraak werd niet geduld door deze zusters. Ik kreeg een opdracht: “Mijnheer Stek”, zeiden ze resoluut, “nu kunt lekker rusten hier onder dit boompje”. Diverse keren in de middag kwamen ze onafhankelijk van elkaar langs om te informeren naar mijn toestand, met de vraag: “Gaaf het, mijnheer Stek?”. Ik had totaal geen argwaan in het gedrag van deze dames. Ik vertrouwde ze zelfs, het leek ook allemaal zo oprecht!

De dag kabbelde voorbij en praktisch alle reisgenoten kwamen wel even langs om te informeren hoe het met mij ging. Ze waren sluw ingeseind door de beide zusters, vermoed ik. Marga had ook al niets in de gaten gehad en ging niets vermoedend met enkele dames lopen naar de prachtige witte stranden van de Zwarte Zee, leuk, gezellig en ontspannen. Zo kwam de avond ook nu kreeg ik te maken met een zelfde gedrag als in de middag van de zusters Clivia en Anna. Ze hadden steeds een vraag waarop ik wel –moest– antwoorden: “Gaaf het, mijnheer Stek?” Meestal waren ze alleen, soms met zijn tweeën. Nog steeds had ik geen argwaan. Toen werd het avond en duisternis was gevallen, de sfeer op deze camping werd wat benauwender. Duisternis is de tijd van het kwaad. Duisternis is de tijd van Witte Wieven en van Bertram het Betoverde Paard. In deze wat bizarre duisternis, kwam vanuit het niets heel rustig zuster Clivia opnieuw informeren naar mijn toestand met meer dan een normale interesse. Ze vroeg niet alleen; “Gaaf het, mijnheer Stek?”. Maar ze vroeg door: “Wanneer ben je voor het laatst naar de WC geweest, had je toen ook nog last van buikloop, heb je wel genoeg gegeten en gedronken vandaag. Kun je aangeven hoeveel en wat je gedronken hebt vanavond?”.

Ik denk nog, wat attent, van de leiding om zich zo om mijn gezondheid te bekommeren. Zelfs heb ik nog even gedacht dat de leidinggevendens speciaal door de ANWB Kampeerreizen op hun attentheid worden geselecteerd voor hun klanten! Stom, stom, stom.

Het was een ogenschijnlijk doodgewone avond. Het zal ongeveer tien uur zijn geweest, de sterren straalden, de maan scheen over het veld, een uil kraste hoog in een boom, de honden blaften en de disco gaf lawaai. Toen gebeurde het! Vanuit het niets doken de twee zusters, Clivia en Anna op, met hun verpleegstershoofddoekjes om hun hoofden geknoopt. Dit verschijnen van hen was niet zo erg, ware het niet dat ze medicijnen bij zich hadden die ik moest innemen met de strenge mededeling: “Mijnheer Stek, hier zijn uw allerlaatste medicijnen en die moet U nu innemen en dan moet U braaf gaan slapen”.

Ik schrok mij wild, van deze mededeling, ik kreeg mijn allerlaatste medicijnen toegediend. Dat was niet best, dit word mijn laatste nacht van dit aardse bestaan, waren mijn eerste gedachten, de zusters Clivia en Anna hadden gesproken! Ik weet dat mijn aards bestaan eindig is, maar op deze leeftijd al? Vele nachten heb ik nachtmerries gehad van dit voorval en wanneer ik mij daar over beklagde bij de beide zusters, gilden ze het uit van plezier, de tranen liepen over hun wangen van het lachen. Hierna liepen ze gewoon gearmd weg. Mij alleen achterlatend met mijn nachtmerrie!

De auto van Wil en Fieke loopt weer zoals het hoort, een opluchting voor ons allen.

Maandag 14 juni 2010 Prymorske, vrije dag

Onze 'camping' Prymorske

WK wedstrijd in Zuid Afrika, Nederland Denemarken eindstand 2 - 0

Voor de laatste keer de toestand van de wegen in Oekraïne.

Dinsdag 15 juni 2010 Prymorske – Brăila, 274 km

Vertrek: 8.00 uur, aankomst: 20.50 uur, zon 28 – 35 gr, wind: Z, Brandstof: € 33,15, 39 liter. Camping Donaris

Vandaag zou het een bijzonder rit moeten worden van uit Oekraïne naar Roemenie via een weg van ongeveer veertig kilometer door Moldavië, dachten we. Maar het liep vandaag anders dan was gepland. De reis begon normaal. Over de 'heel gewone' wegen vanaf de Zwarte Zee kust drieëndertig kilometer naar de M15 we blijven er bij deze wegen waren voor ons nu ook weer 'heel bijzonder'.

Vervolgens tachtig kilometer over de M15 naar de grens met Moldavië een leuke rit door een licht golvend landschap. Vlak voor de grens hebben we ons laatste Oekraïense geld opgemaakt door het kopen van benzine en in een colonne van vijf combinaties zijn we naar de grens gereden. Niks geen bijzonders aan, we waren er voor gewaarschuwd dat het vandaag lang kon duren, bij de grenzen!

Om half elf precies werd ons kenteken van de auto en caravan genoteerd door iemand van de Oekraïense Grenspolitie en kregen we het papiertje en mochten langs de geopende eerste slagboom ons opstellen naast Ria en Martin, die waren een kwartiertje eerder dan wij daar gearriveerd. Paspoorten en de papieren van de auto en caravan werden ingenomen. Martin en ik moesten mee, de beide dames werden terug gestuurd met een ferm gebaar van een van die rakkers. Onze documenten werden afgegeven aan iemand die te bereiken was via een luikje, zag ik.

Toen begon het spel, men vertelde ons iets in de Oekraïense taal, wat echt acacadabra voor ons was. Martin die nam als de captain van de groep het woord en vroeg of er iemand was die Engels, Duits, Frans, Latijn of Grieks sprak. Nee er was niemand die die talen sprak. We stonden gescheiden van onze vrouwen te wachten dicht bij het Douanekantoor gedurende vijftien minuten. Ondertussen waren er meer functionarissen om ons heen komen staan allemaal even vriendelijk, ook een soldaat denk ik, die kruiste zijn armen, waaruit ik op maakte dat de grens gesloten was! Na een klein half uur vroegen ze om onze wegenkaarten, die werden gehaald door Ria en Marga ze tekenden daarop een alternatieve route, doormiddel van pijltjes, een omweg van bijna zeventig kilometer, naar het uiterste zuiden van Moldavië.

Ik had naar Kees geroepen, aan de andere kant van de slagboom, die kreeg het voor elkaar om bij ons te komen. Die heb ik uit gelegd hoe het zat met de omleiding, hij heeft het op zijn beurt het weer door gegeven aan anderen. Martin en Ria hebben de anderen mee genomen over de alternatieve route en wij hebben de laatste reisgenoten opgevangen en in de nieuwe richting gestuurd.

De nieuwe route liep langs meren en over een dam door een meer, het was hier leuk om te rijden. Bovendien zagen we de tegenstelling tussen arm en rijk gewoon bij ons langs komen op de weg. In een dorp aan het einde van de dijk was een koeienherder bezig met zijn werk. Hij had een aantal magere koeien bij zich. Toen we dit zagen werden we ingehaald door een Porche Carrera en een Range Rover met hoge snelheid, de herder kon ook nog maar net op tijd met zijn koeien aan de kant komen.

De hele tijd hebben we alleen gereden, in de stad Reni haalden we de groep in. Direct daarna stonden we stil voor de Oekraïense grens. De grenswacht noteerde onze auto- en caravankenteken en schreef dat op. Na enige tijd mochten we doorrijden. Hier ontstond wat verwarring want ik dacht dat we niet door Moldavië zouden gaan met deze omleiding, zo staat het op onze wegenkaart, maar dat was niet waar. We moesten toch nog zes kilometer over het grondgebied van Moldavië. We kwamen met z'n allen tot stilstand in het niemandsland in de brandende zon vijfendertig graden. Toen was het wachten geblazen, Martin en Ria hun combinatie moesten ze helemaal uitpakken en alles werd zeer grondig gecontroleerd. Dit heeft zo bij zo meer dan anderhalf uur geduurd. Zolang dit duurde werd er niemand van onze groep geholpen, we moesten daarop wachten.

De volgende hoefde niet uit te pakken maar werd ook zeer zorgvuldig en uiterst grondig doorzocht. Op deze manier verliep voor ons allen de procedure aan de grens van het communistisch land Moldavië heel erg langzaam. Bijzonder was ook dat je van loket naar loket moest, vijf in totaal, in de juiste volgorde! Voor het desinfecteren van onze auto moesten we € 5,- betalen, geen enkele auto is gedesinfecteerd, geldklopperij dus. Toen er tien van de achttien combinaties de grens gepasseerd waren begonnen de beambten te kijken naar de lange rij die nog stond te wachten. Wij wisten intussen dat om zeven uur de grens dicht zou gaan, maar om zes uur waren er nog acht combinaties te gaan.

Op gezag van een van de beambten werden plotseling de paspoorten en de autopapieren van ons allen ingezameld. Het langst duurde bij ons de controle van de medicijnen, met name een doosje Paracetamol werd zeer uitgebreid bestudeerd, waarom we hebben geen idee. Ook was men in onze caravan op zoek naar wapens. De beambte keek in de besteklade en vond een broodmes, hierover sprak hij streng: "A weapon!" Waarop ik lachte en zei: "Dat is een goeie mop, dat is net zo een als je moeders broodmes, man". Wij waren klaar met de inspectie en de paperassen in ongeveer tien minuten, maar hadden in tussen tijd bijna zes uren wachten voor de grens erop zitten.

Dat was rijden naar de volgende grenspassage eerst Moldavië uit en dan de Roemeense grenspost nog in.

Opnieuw auto- en caravancontrole de achterklep open van de auto, onder het bed kijken in de caravan enz.

Onze paperassen werden meegenomen naar binnen en na vijf minuten kwamen die terug. Hierna moesten we tien meter verder rijden om ons te kunnen melden bij het volgende loket. Hier werden de autopapieren en die van de caravan aan een grondige controle onderworpen. Gelukkig kregen we die redelijk snel terug en mochten we door naar Roemenië. Daar waren de grensbeambten vriendelijk en hulpvaardig en waren we snel door deze grenscontrole heen.

De eerste plaats waar we terecht kwamen in Roemenië is de stad Galati. Aan de oostkant van de stad ligt een enorme Scheepswerf van Damen uit Gorkum. Het wegdek in deze stad kunnen we als zeer matig bestempelen, het is rammelen over de kinderkopjes langs de tramrails die precies midden in de straat liggen op gelijke hoogte als het wegdek. Wat ik mij van deze stad herinner is dat er ontzettend veel oude metalen lagen op de terreinen langs de weg die wij volgden.

Na de grenspassage moesten we nog achteenvijftig kilometer afleggen naar de camping in Brăila. Ik was moe, toen ik daar aan kwam, ik had het even helemaal gehad. We hebben de caravan klaar gemaakt voor de nacht en zijn direct naar het restaurant gegaan om lekker te gaan eten en drinken. Daar waren we met een behoorlijk aantal mensen van onze groep aan het eten. De kosten van dit keurige diner inclusief twee glazen wijnen en bier was € 14,-- pp, geen geld vonden wij. Maar terugdenkend aan de belevenissen van vandaag dan is er maar één kwestie die boven komt drijven: Bah, wat waren die Moldaviese grensbeambten, nare machtswellustelingen.

Dinsdag 15 juni 2010 Prymorske – Brăila, 274 km

Wachten achter de slagboom van Oekraïne om naar Moldavië te kunnen, wat niet kon

De colonne op weg naar een andere grensovergang

Dinsdag 15 juni 2010 Prymorske – Brăila, 274 km

Uitzicht tijdens de omleidingroute

Wachten voor de Oekraïense grens naar Moldavië

Dinsdag 15 juni 2010 Prymorske – Brăila, 274 km

Lang wachten voor de Moldaviese grens

Uitzicht op de Donau voor de Moldaviese grens

Woensdag 16 juni 2010 Brăila - Bran 296 km

Vertrek: 10.00 uur, aankomst: 15.50 uur, zon/regen 23-28 gr, wind: Z, Brandstof: € 31,76, 28 liter, Camping: Vampire
 Vandaag zijn we op tijd vertrokken vanaf de camping, een bezoek aan het winkelcentrum Carrefour heeft ons wat later daadwerkelijk laten vertrekken richting Bran. We moesten nog een vignet aanschaffen voor de auto en zoiets is ook daar te koop. Er was meer wat we nodig hadden, we hadden ook wat Roemeens geld nodig en natuurlijk wat boodschappen. Om zoiets te kunnen doen, kost dat enige tijd.

Brăila is een stad in Roemenië aan de Donau, historisch behorend tot het landsdeel Walachije. De stad telt ruim 215.000 inwoners en heeft een belangrijke binnenvaarthaven. Brăila stond in het verleden ook bekend onder haar Turkse namen Ibrail en Ibraila. De stad kwam in 1829 bij het Verdrag van Adrianopel aan Walachije, na eeuwenlange Ottomaanse overheersing. De citadel werd ontmanteld en de stad kreeg een systematisch, halve maanvormig stratenplan met radiale wegen. Deze laatste alinea is te lezen op Wikipedia, het nodigt niet uit tot een bezoek aan deze stad.

De wegen hier in Roemenie zijn goed te noemen, we zoeven lekker ontspannen over de wegen. Het is gewoon opmerkelijk stil in de auto. Wat we als geweldig hebben ervaren is, dat we weer optimaal kunnen luisteren naar muziek uit onze autoradio. Vandaag hebben we gekozen voor de prachtige muziek van de grootste componist aller tijden Johann Sebastian Bach, het eerst hebben we geluisterd, beter gezegd is waarvan we genoten hebben is: *Lobe den Herren, den mächtigen König der Ehren, BWV 137.*

Deze rit werd in ons routeboek aangemerkt als een bergrit. Een bergrit is niet te versmaden, zeker niet als het lekker hoog gaat en redelijk veel haarspeldbochten kent. Zo was deze bergrit niet. Er zaten een paar bochten in die we wel haarspeldbocht mogen noemen, maar deze rit had niet echt het karakter van een bergrit.

Toen we waren gestopt even voorbij een stuwmeer kreeg ik te horen van een van onze medereizigers dat ik alle mooie plekjes voorbij reed en van camping naar camping aan het racen was. Ik heb hun verteld dat de parkeerplaats die we net voorbij waren gereden mij niet geschikt leek om te stoppen omdat daar erg veel rommel aan het begin had gelegen en mij niet geschikt had geleken. Maar dit maakte niet veel indruk op hen. Toen we weer begonnen te rijden was het gaan regenen en maakte de weg gladder dan ik had verwacht. In een van de eerste bochten naar beneden gleed de voorkant van onze auto even weg. Dit was geen probleem, maar niet echt leuk ook.

Er ontstond een probleempje omdat wij op een Y splitsing links aan hielden, volgens ons Routeboek kon dat ook en het leek mij een betere weg. Maar wij werden ingehaald en werd ons gezegd dat we verkeerd reden. Ik gaf aan dat na 254 km in het Routeboek staat te lezen dat wanneer je Pitești aanhoudt je altijd goed rijdt, dit werd opnieuw niet geaccepteerd. We zijn om de lieve vrede te bewaren gekeerd en reden acht kilometer om.

In een zeer hevige regenbui kwamen we aan op de camping Vampire in Bran. Hier staan we op een camping die niet ver ligt van het kasteel waar volgens Bram Stoker, een Brits auteur, Dracula heeft gewoond. Het kasteel werd gebouwd tussen 1377 en 1378 om de handelsweg tussen Transsylvanië en Walachij te bewaken. Het fenomeen vampier heeft alles te maken met het wijdverbreide Oost-Europese geloof dat gekwelde zielen uit hun graf konden verrijzen en zich in het leven houden met bloed dat ze uit levende mensen zuigen. De historisch figuur Dracula is een Munteense Prins, Vlad III Dracula ook wel Tepeș, de Spietser genoemd. Zijn vader behoorde tot de orde van de draak. Een van de grootste moderne mythen van de wereld, de mythe van Dracula, de eenzame vampier, die rondwaart in dit mysterieuze landschap van Transsylvanië. Deze en de vele andere verhalen zijn ontstaan in de verbeelding van vele generaties. Hoeveel van deze prachtige verhalen zijn legendes en hoeveel vertellen de waarheid?

Vanavond werden we getrakteerd hier op de camping op een BBQ, dit feestje vond plaats onder mooi een afdak bij de kantine. Dit moest ook wel want het was opnieuw begonnen te regenen en onweren. Voorafgaand aan de BBQ was er voor ons een Happy Hour. Dit klinkt allemaal goed en vrolijk, maar het werd pas echt leuk toen we de tafels zagen en de barbecues. Bij ieder tafel stond een barbecue gloeiend heet op ons te wachten. Het vlees was geserveerd op de tafels. Henk was bereid om voor onze tafel het vlees op het vuur te leggen, we kunnen stellen dat hij een goede kok is die met verstand van het vlees en het uitstekend heeft gegrild. Het was een zeer gezellige avond. De wijn die geserveerd werd bij het eten had men Vampire genoemd, naar de vampier uit verhaal van Dracula.

Woensdag 16 juni 2010 Brăila - Bran 296 km

Het platteland van Roemenie

Roemenie

Woensdag 16 juni 2010 Brăila - Bran 296 km

Het platteland van Roemenië

Het platteland van Roemenie

Donderdag 17 juni 2010 Bran, vrije dag

Binnenstad Brașov, boven en onder

Donderdag 17 juni 2010, Bran, vrije dag

De belangrijkste winkelstraat in Braşov

Braşov, allemaal bijna nieuwe auto's

Donderdag 17 juni 2010 Bran, vrije dag

Half bewolkt, 15 – 21 gr., Camping: Vampire

Vandaag hebben we een bezoek gebracht aan Braşov dat is een oude middeleeuwse stad in het hart van Roemenië. De stad ligt in het zuidoosten van Transsylvanië aan de voet van de Zuidelijke Karpaten en telde begin 2004 circa 330.000 inwoners. Deze stad hebben we bezocht met Henny en Henk. We zijn er heen gegaan met het openbaar vervoer naar het busstation van de stad en vandaar met de taxi naar de oude binnenstad. De prijs van een rit over ongeveer 25 kilometer met deze lijndienstbus was vier Lei, ongeveer een Euro. De prijs van de taxi van het busstation naar de binnenstad was tien Lei voor vier personen. De terugreis was de helft goedkoper, die taxichauffeur reed er ook niet zo lang over. In het Duits heet de stad Kronstadt en in het Hongaars Brassó. Vlakbij de kerk (in het hart van Braşov) is het marktplein Piaa Sfatului met in het midden het 15de-eeuwse raadhuis. Er zijn weinig steden die natuur en cultuur zo goed kunnen combineren als Braşov. We begonnen onze stadswandeling op het grote plein dat is gelijk ook het interessantste gedeelte van de stad, waar de Zwarte Kerk, de Hemelvaartskerk (orthodoxe kathedraal), het oude stadhuis, en de middeleeuwse universiteit te vinden zijn. Braşov is vooral bekend door de monumentale gotische Zwarte Kerk. De kerk dankt deze naam aan de zwartgeblakerde buitenmuren als gevolg van een grote brand in 1689. In deze hallenkerk hangen kostbare Oosterse tapijten. De Zwarte Kerk, is de grootste van Roemenië en een van de grootste kerken tussen Wenen en Istanbul. Een paar zaken die ons erg troffen dat waren in de Zwarte Kerk de eeuwenoude Oosterse tapijten die werkelijk overal hingen vele tientallen. Sommigen waren zo oud dat ze van ellende bijna uit elkaar vielen. Verder was daar het schilderij in een zijportaal van de kerk de Zwarte Madonna. Erg mooi is deze schilderij we waren er van onder indruk.

Een toprestaurant is Cerbul Carpatin, het oranje gebouw naast de Zwarte Kerk. Een van de beste Chinese restaurants van het land vind je aan de rand van het plein, staat te lezen in een folder, wij zijn het hier mee eens. Wij hebben daar uitmuntende loempia's gegeten en zijn er vorstelijk bediend. In de lange straat die vanaf het Chinese restaurant loopt zijn veel luxe winkels en cafeetjes met airco.

De witte Nicolaaskerk die was ook wel een bezoekje waard, vanwege haar mooie fresco's. Ook de school die naast de kerk staat (de eerste Roemeense school die uit 1495 stamt) was zeker een bezoekje waard. Vanaf het oude centrum kwamen we eerst bij de Scheipoort en een kilometer verder bij de Nicolaaskerk. Naast de Scheipoort staat de 16de eeuwse, Eftelingachtige Ecatherinapoort.

Het moderne gedeelte van de stad bevindt zich helemaal aan de andere kant van de stad, waar we hoge, gloednieuwe bankgebouwen aantreffen. De Star die zich achter het prefectuurgebouw (einde van de winkelstraat) bevindt is een groot modern warenhuis. Verder hebben we alle toeristische bijzonderheden wel ongeveer gezien van deze mooie eeuwenoude stad.

Terug in de bus had Henny een leuke ontmoeting met een meisje van ongeveer achttien jaar. Het meisje had haar gevraagd of ze uit Nederland kwam. Ja had Henny gezegd. Hierop vertelde zij dat ze in de vakanties bijna altijd naar Rijssen ging. Ze kon ook een Nederlands liedje zingen, dat was: *Ik ga slapen, ik ben moe, sluit mijn beide oogjes toe*. Het was jammer dat ze pas laat in de bus, richting de camping in Bran, tot een gesprek kwamen.

Terug op de camping hebben we de verjaardagen gevierd van Annie en Nol die tijdens deze vakantie jarig waren geweest en van Jan die de volgende week zijn verjaardag hoopt vieren. Dit hebben we gedaan met een lekker hapje en een drankje het was een zeer gezellige receptie van deze drie mensen.

Vrijdag 18 juni 2010 Bran – Aurel Vlaicu

Kasteel waar, volgens de Britse auteur Stoker, Dracula heeft gewoond in Bran

Landschap in Transsylvanië, de bergen zijn ong. 1.000 meter hoog, enkelen met sneeuw

Vrijdag 18 juni 2010 Bran – Aurel Vlaicu

Kerk wordt herbouwd in Făgăras, aan de gouden koepel wordt nog gewerkt

Bijzondere kerkje onderweg ergens

Vrijdag 18 juni 2010 Bran – Aurel Vlaicu

Twee zusje die graag op de foto wilden

Dorpsstraat in een dorpje

Vrijdag 18 juni 2010 Bran – Aurel Vlaicu, 240 km

Vertrek: 8.40 aankomst: 14.30, zon, wind W 2-5, temp: 18-27. Camping Aurel Vlaicu

Vanmorgen zijn we alleen vertrokken van de camping, het leek ons allen beter om het zo te doen. Eerst zijn we naar het kasteel gereden waar de verhalen van Dracula hun oorsprong vinden. Een mooi en gaaf kasteel. Het was niet onze bedoeling daar een bezoek te brengen we zijn er heen gegaan om een foto te maken. Hierna zijn we naar een supermarkt gegaan in Bran en hebben boodschappen gedaan.

Ach en verder een reisdag in Roemenië is niet erg bijzonder, we hebben lekker ontspannen gereden. Wanneer je denkt alles onder controle te hebben, ook in het verkeer, dan gaat er nog wel eens iets mis. Er was vandaag sprake van een heel erg spannend moment, dat was toen we ingehaald werden door een vrachtwagen, dit terwijl het niet kon vanwege tegemoet komend verkeer. Doordat de vrachtwagenchauffeur begon te toeteren kreeg ik door in welke penibele verkeerssituatie we waren gekomen. Door snel en krachtig te remmen en de smalle berm in te rijden, hebben we ook maar net een ongeluk kunnen voorkomen. Wij waren bijna van de weg gereden door een onoplettende vrachtwagenchauffeur, dit gebeurde terwijl we vijftientachtig kilometer per uur reden, volgens ons Navigatiesysteem.

We werden gebeld door de school van een van onze kleinkinderen dat onze oudste kleinzoon ziek was, of we hem even wilden komen ophalen. Ja, dat gaat moeilijk vanuit het oosten van Roemenië. Leuk waren de dorpjes om te zien, waar we door of langs kwamen. Het eerste dorp waar we wilden stoppen was een dorp waar we ons niet op onze gemak voelden. De kinderen begonnen met ons mee te hollen en de mannen stelden het duidelijk niet op prijs dat we er waren. (Dit dorp was van oorsprong waarschijnlijk een 'Duits' dorp. Na de hereniging van de Oost en West-Duitsland mochten de Duitsers die hier in grote getale woonden vertrekken naar Duitsland. Hun huizen hebben ze veelal verkocht aan Roma zigeuners). Bij de kerk was het rustig en ben ik uitgestapt om een foto te maken. Hier kwam een vrouw aan met twee meisjes van ong. 9 jaar en een van 12 jaar. De moeder zij iets tegen het oudste meisje en die vroeg mij of ik ze op de foto wilde zetten. Ik heb hen op de foto gezet en zij vroeg direct om geld. In een van mijn broekzakken zat wat kleingeld, die heb ik haar gegeven.

Het tweede dorp had een kerktoren die net zo bedekt is als daken in de streek in Frankrijk waar Dijon ligt. Hier hebben we foto's gemaakt van de toren, een idyllische straatje en een herdenkingsmonument voor gevallen Roemeense soldaten in Rusland in de diverse oorlogen, dat zijn er heel wat geweest. Triest word ik altijd van deze monumenten, vooral als ik zie hoeveel jonge mensen hun leven verloren in de verschrikkingen van een oorlog. De camping in Aurel Vlaicu is te bereiken rechtsaf vanaf de wegnummer 68 over een smalle krakkemikkig weggetje een dorpje in. De gaten in de weg hier zijn echt Oekraïens vierkant uitgefreesd. Dus daar hadden we geen problemen mee. Slingerend door het dorpje gaan we op een T-splitsing rechtsaf en na honderd meter is er links een toegangshek. We moeten de aanwijzingen van de campingbaas precies opvolgen, is gezegd. We hebben een foto gezien van de toegangssituatie, we moeten door een schuurdeurachtig iets rijden. Nu zagen we hoe het werkelijk was, eerst het toegangshek en twintig meter verderop was een onderdoorgang waar links en rechts de toiletten en de douches waren. De doorgang is krap aan drie meter breed, voor ons geen enkel probleem maar voor de caravans van twee meter vijftig breed is het andere koek. Maar het was geen enkel probleem, voor niemand van onze groep.

Deze camping is van een Nederlandse jongen en een Roemeens meisje. Zijn vader en moeder uit Vlissingen helpen hen deze camping van de grond te krijgen deze zomer. Hieris het aan de eind van de middag, net toen wilden gaan eten, ontzettend hard gaan onweren met hevige regen- en hagelbuien. Binnen de kortste keren stond het voorste gedeelte van de camping helemaal blank. Zo snel het water hier voor op camping was gekomen, zo snel was het ook weer weggetrokken. We hebben gegeten een typisch Roemeense streekgerecht; salade, gevulde paprika en een ijsje na. Ik zou het bijna vergeten, natuurlijk met een glas wijn of bier en voor de liefhebbers wat anders. Het Roemeens meisje had gekookt we hebben haar voor dit diner een compliment gemaakt.

Na het eten zijn we met Henk en Henny het dorp in gegaan even wandelen voor onze dagelijkse portie beweging. We hebben een winkel bezocht om een fles Palinka te kopen, het drankje was uitverkocht. We zijn verder gaan lopen het dorp in, daar zagen drie oudere mannen op een bankje zitten. Die vertelde hun namen, Henny die snapt iets van deze taal en sprak met ze. Even later aan de andere kant van de straat werden we aangesproken, in het Engels, door een man die als chauffeur voor een Nederlandse firma had gewerkt. Hij was in Apeldoorn geweest en hij sprak lovende woorden over Nederland, dat het daar zo mooi en schoon is. Terwijl nog met hem stonden te praten kwam er een koe aangewandeld door de straat, helemaal alleen. Onverstoorbaar liep het beest verder. Het duurde maar even of er kwamen er meer. Met de meeste verbazing hebben we gekeken naar een koe die op een T-splitsing niet rechts afsloeg, zoals de anderen, daar links af gingen! Iets verder loeide het beest en de poort werd open gedaan en de koe ging naar binnen. Op een soort gelijke manier ging het ook met de andere koeien ze liepen allemaal zelfstandig naar hun stal. Het onweert vanavond laat alweer, maar de regen is nu veel minder erg dan vanmiddag.

Zaterdag 19 juni 2010 Aurel Vlaicu – Makó, 266 km

De camping uitrijden in Aurel Vlaicu

De man laat Tjabering zien hoe dat men in Roemenie de bermen maait

Zaterdag 19 juni 2010 Aurel Vlaicu – Makó, 266 km

Kerk onderweg in Roemenie

Monumenten voor de gevallen Roemense soldaten in Rusland

Zaterdag 19 juni 2010 Aurel Vlaicu – Makó, 266 km

Rivierlandschap in Roemenie, (boven en onder)

Zaterdag 19 juni 2010 Aurel Vlaicu – Makó, 266 km

De lamp is te fel

Muzikale avond in Mako

Jan op de klarinet

Henk als zanger

Zaterdag 19 juni 2010 Aurel Vlaicu – Makó, 266 km

vertrek: 8.40, aankomst: 15.05, temp.: 20-27 gr, licht bewolkt, benzine € 57,20, 47 liter. Camping: Motel Makó
Aurel Vlaicu is een plaats in het midden van Transsylvanië. Vanaf de camping hebben we uitzicht op de bergen. Het dorp is genoemd naar de grootste luchtvaart pionier die Roemenie heeft voorgebracht. Aurel Vlaicu is geboren in 1882, hij is omgekomen met zijn vliegtuig de Aurel Vlaicu III in 1913, waarna het dorp met de naam Bitinti werd veranderd in Aurel Vlaicu. In het dorp is naast zijn geboortehuis een museum geopend ter nagedachtenis aan hem.

Vandaag hadden we gemakkelijkste route van deze hele reis tot nu toe! Het was de camping uitrijden rechtsaf het dorp door en naar de wegnummer 68. Daar waar we gisteren eindigden, zijn we vandaag weer verder gegaan. We staan nu op een camping gelegen aan de wegnummer 43 in Hongarije. Marga hield het routeboek wel bij maar, het was gewoon op de wegwijzers letten en we zijn hier netjes aangekomen. Bovendien pakte onze Routenavigator het reisdoel op in Roemenië. In Oekraïne en het oosten van Roemenië deed dit apparaat niets. Het kende de hoofdwegen niet eens. We hadden het dus gemakkelijk met navigeren vandaag.

Henk had vanmorgen behoorlijke rugklachten, die hebben we geholpen om zijn combinatie reisvaardig te maken en onderweg hebben we hem voorzien van medicijnen.

De route was best aardig door een heuvelachtig gebied met aardige dorpen en stadjes, het nadeel hiervan is dat je je strikt moet houden aan de snelheidslimieten van de overheid. Want ook hier zijn controles van de politie! Maar dat is allemaal goed gegaan, dankzij ons cruise controle systeem.

De grenscontrole was een verademing, de Roemeense grens daar konden we zo doorrijden en voor de Hongaarse grens duurde het ongeveer drie minuten alvorens we door konden. Direct na de grens zagen we Henk en Henny weer, die wilden geld gaan pinnen. Marga is met ze mee gegaan, maar helaas het geld was op in de pinautomaat, is dit zoiets als een timmerman zonder potloodje?

We zijn nu in Makó een kleine stad in het zuidoosten van Hongarije. De stad ligt dicht bij de Roemeense en Servische grens. Makó is vooral bekend als centrum van de uienteelt en als geboorteplaats van de krantenmagnaat Joseph Pulitzer. Pulitzer arriveerde als immigrant uit Oostenrijk-Hongarije in 1864 in de Verenigde Staten om deel te nemen aan de Amerikaanse Burgeroorlog. In 1883 kocht hij de Amerikaanse krant New York World op, die op dat moment met een sterk dalende oplage had te kampen. Pulitzer wist van de 'World' in een mum van tijd een verkoopssucces te maken. De grootste sleutel tot succes lag daarbij in de gerichtheid op sensatie, met de focus op misdaad en schandaal.

Vanmiddag heb ik even naar de TV gekeken waar Nederland moest voetballen tegen Japan. Een groot gedeelte van de tweede helft heb ik zitten luisteren, lekker ouderwets, via de Wereldomroep. De rust van gewoon luisteren en niet al dan niet met een groep juichen, beviel mij vanmiddag beter. "We" hebben gewonnen met 1-0. Ze hebben nu zes punten uit twee wedstrijden, hoorde ik.

Vanavond gaan we uit eten in de stad, om zeven uur worden we opgehaald met een bus. We hebben uitgerekend dat we om acht uur ongeveer aan tafel zitten te eten. Dat is erg laat voor ons want onze klok moest vandaag een uur terug gezet worden. Wij hebben een dag die een uur langer duurt dan normaal.

Vanavond gaan we uit eten in de stad, om zeven uur worden we opgehaald met een bus, dit schreef ik vanmiddag. Nu kan ik schrijven dat het geweest is en hoe! We werden gehaald door een bus, zeker dertig jaren oud, maar dat moet gezegd worden, in uitstekende staat van onderhoud. Eventjes de weg over vanwaar we gekomen waren en toen links af een straatje in. We kwamen in een buurt waar je geen restaurant verwacht, maar achter een deurtje was een klein pleintje waar serveersters stonden met drankjes we mochten daar onze keuze maken.

Het bleek een klein restaurant waar een muzikant het diner opvrolijkte op een elektronische piano. We konden plaatsnemen op de banken langs de tafels. Aan de muren en op de balken hingen en stonden borden met historische beschrijvingen, ook waren er landbouwwerktuigen te bewonderen. Op de vloer lagen grote gebakken stenen ongeveer dertig bij vijftien centimeter.

Er hing een aardige sfeer in dit authentieke restaurant. Het eten was lekker, en werd smakelijk opgediend. Het diner bestond uit: groentesoep, eendenbout met rode kool en aardappelen en als nagerecht, een heerlijk stukje taart en koffie. Maar het leukste van alles was de muziek. De muzikant speelde niet alleen uitstekend op zijn piano maar hij speelde ook voortreffelijk viool. Voor de dames speelde hij muziek in Bes, deze lage toonsoort vonden wij te treurige muziek voor deze mooie avond en dat hebben we hem duidelijk gemaakt. Hierna kwam de blues aan de beurt en verscheen Jan met zijn klarinet, samen met de pianist hebben ze prachtig gemusiceerd. Bij de laatste nummers kregen ze bovendien versterking van Henk die de liedjes mee begon te zingen. We hebben het muzikale trio een groot applaus gegeven. Over één ding waren we het eens, de muzikant had de avond van zijn leven, met de inbreng van Jan en Henk aan zijn muziek. Dit was nu een van die avonden waar we eigenlijk veel te weinig van hebben in onze leven, het was een avond met een gouden randje.

Zondag 20 juni 2010 Makó – Boedapest, 212 km

De weg tussen Makó en Boedapest

Het landschap tussen Makó en Boedapest

Zondag 20 juni 2010 Makó – Boedapest, 212 km

Het stadhuis van Kiskunfélegyhá

Een kerk in Kiskunfélegyhá

Zondag 20 juni 2010 Makó – Boedapest, 212 km

Een standbeeld van de dichter Petofi in Kiskunfélegyhá

Ergens langs de kant van de weg, een begraafplaats

Zondag 20 juni 2010 Makó – Boedapest, 212 km

Vertrek: 8.40, aankomst: 13.10, temp.: 17-21 gr, licht bewolkt, benzine € 32,55, 26 liter. Camping: Fortuna, Törökbálint
 Vanmorgen waren we verbaasd dat verschillende combinaties al op de weg waren, toen we naar het toiletgebouw gingen. Ondanks het feit dat wij ook niet laat waren. De richting zoeken naar Boedapest was niet moeilijk. Alleen het punt waar we dachten de snelweg op te zullen gaan, daar moesten we even nadenken. We gingen dus niet over de snelweg maar over de 'oude' weg naar Boedapest een mooie en goede weg door echt aardige stadjes en dorpen. Vooral het stadje Kiskunfélegyhá heeft prachtige bouwwerken. Het stadhuis is werkelijk schitterend om te zien, een gebouw volgens de principes van het Laatbarok, geweldig imposant. Verder zagen we hier een aantal prachtige parken, in het eerste park staat een standbeeld van de dichter mijnheer Petofi. Toen we weer reden kwamen we aan onze rechterkant opnieuw een park tegen met moderne beeldhouwwerken. Jammer dat we daar nergens konden parkeren en stoppen, want dat hadden we graag gewild. Een stuk verder op kwamen we in een dorp terecht met een mooi kerkhof, die hebben we bezocht. Ons viel op dat op de grafstenen wel de naam en geboortedatum staat ingebeiteld, maar niet de overlijdensdatum. Navraag leerde ons, dat het hier de gewoonte is, om bij leven je toekomstige graf klaar te laten maken. De reisdag verliep voorspoedig en regelmatig hebben we ons weer verbaasd over de rommel die is blijven liggen bij oude fabrieken en bij de voormalige collectieve boerderijen. De oude fabrieken en bij de voormalige collectieve boerderijen staan nog wel overeind, en er liggen vaak grote bulten oude metalen rond wat veel weg heeft van spookskeletten. Als ik het goed kan inschatten dan ligt er in de voormalige Oostbloklanden een geweldige voorraad oude metalen her en der verspreid over dit gebied. Echt, het is ongeloofelijk hoeveel hier rond slingert.

Ons Routeboek en de Routenavigator waren goed vandaag, zonder noemenswaardige moeilijkheden zijn we hier op deze mooie camping aangekomen. Vandaag was het goed weer om te rijden niet te heet, we hebben veel met het rechterraam open gereden, dat vonden we prettig.

In de CD speler zat muziek van Felix Mendelssohn Bartoldy het prachtige: "Lobgesang". Mooie muziek om naar te luisteren en lekker mee te zingen. Later hadden we in de CD speler muziek zitten van Johannes Brahms, "Ein deutsches Requiem". Ontroerend mooie muziek, verschillende keren heb ik dit werk mee mogen zingen in Almelo, het Orkest van Oosten speelde mee in volle bezetting. Het meest aansprekende gedeelte is het laatste deel, zowel voor de toehoorders als de uitvoerenden: Chor 7, "Selig sind die Toten, die in dem Herren sterben". *Het requiem of de mis voor de doden ontstond in de rooms-katholieke liturgie als een uitgebreide voorbede voor de gestorvenen. Het is gebaseerd op een traditionele tekst die bijna onveranderd is gebleven sinds de Middeleeuwen, waarin de gemeente God vraagt de overledene te verlossen van alle kwellingen van de hel, genadig te zijn in het Laatste Oordeel, en hem eeuwige rust te geven. Brahms brak radicaal met deze traditie. Hij stelde de verzen zelf samen en maakte vrijelijk gebruik van teksten uit de hele Lutherse Bijbel. Er is veel over gespeculeerd wat het motief achter dit werk was. Brahms was ongetwijfeld een serieus ingesteld mens. Eens zei hij over zichzelf: 'Van binnen lach ik nooit'; en 'Het leven berooft ons van meer dan dat de dood dit doet.' Vooral zijn diepe en nauwe vriendschap met Clara en Robert Schumann, die hij voor het eerst in 1853 ontmoette, was van grote betekenis. Brahms had een grote bewondering voor de componist die meer dan twintig jaar ouder was dan hij, terwijl Schumann zijn jonge vriend de toekomstige meester noemde. Brahms en Clara Schumann hadden eveneens een nauwe en hartelijke relatie. Het was een zware slag voor Brahms toen Robert Schumann probeerde zelfmoord te plegen door in de winter van 1854 in de ijsskoude Rijn te springen. Hoewel hij werd gered, bracht Schumann de resterende twee jaar van zijn leven door in een psychiatrische inrichting. Brahms was hevig geschokt door de ziekte en dood van zijn vriend en begon in datzelfde jaar aan het requiem te werken. De dood van Brahms' moeder in 1865 was nog een belangrijke gebeurtenis. Hij was ontroostbaar en zette het werk voort aan het requiem dat al ver gevorderd was voor ze stierf. Muziekhistorici wijzen erop dat het toegevoegde vijfde deel direct in verband kan worden gebracht met haar dood. Zoals iemand getroost wordt door zijn moeder, "Ich will euch trösten". Het complete werk werd opgedragen aan Robert Schumann, de moeder van Brahms, en aan de hele mensheid.*

Nu we ontspannen kunnen rondrijden hier over de Hongaarse wegen, zijn we ook in staat meer en beter naar klassieke muziek te luisteren, dit konden we beslist niet in Oekraïne. Daar werd onze volledige aandacht opgeëist door de toestand van de weg en de vreemde manier van optreden door de politie.

De camping waar we nu naar toe zijn gereden ligt in Törökbálint. Dit is een voorstad van Budapest, in de gemeente Pest. Törökbálint telt ruim 12500 inwoners (2007). De plaats ligt ongeveer 15 kilometer ten westen van de Hongaarse hoofdstad Boedapest.

Wanneer we aankomen op de M 0 (M nul) de rondweg van Boedapest krijgen we al een indruk van de grote van de Hongaarse hoofdstad, we reden dertig kilometer alleen al op de M 0, dit ter illustratie van de omvang van deze stad.

Maandag 21 juni 2010 Budapest

Camping Fortuna, Budapest

Camping Fortuna, Budapest

Maandag 21 juni 2010 Budapest

De Donau die door Budapest stroomt, rechts Buda en links Pest

Groepsfoto op de trappen van het Vrijheidsbeeld op de Gellértberg 140 meter hoog

Maandag 21 juni 2010 Budapest

Het koninklijk paleis

Het parlamentsgebouw

Maandag 21 juni 2010 Budapest

Heldenplein

Cultureel gebouw aan de Heldenplein.

Maandag 21 juni 2010 Budapest

Koffie drinken bij het Heldenplein, boven een vijver

Lunchen in een restaurant bij de Matthiaskerk

Maandag 21 juni 2010 Budapest

Matthiaskerk in de regen

Interieur Matthiaskerk

Maandag 21 juni 2010 Budapest

De belangrijkste winkelstraat in Budapest

De metrostation Opera

Maandag 21 juni 2010 Budapest

Opera

Een van de vele mooie gebouwen in Pest

Maandag 21 juni 2010 Budapest

Wandelen in Pest

Zelfs de putdeksels zijn hier mooi

Maandag 21 juni 2010 Boedapest, excursiedag

temp.: 17-21 gr, zwaar bewolkt en wat regen, Camping Fortuna, Törökbálint

Vanmorgen om negen uur waren we ingestapt voor een excursie naar Boedapest. Een bijzondere stad voor ons, omdat onze zoon Klaas hier heeft gestudeerd, en het begin van de jaren negentig. Binnen het kader van een uitwisseling van studenten van de vroegere Karl Marx universiteit. Wij hebben in deze uitwisseling een rol gespeeld door de Hongaarse studenten rond te leiden in Twente. We hebben ze toen de teloorgang van de textielindustrie laten zien en de wederopbouw daarna in Twente. De studenten hebben bij ons thuis geslapen, bij de burens en kennissen. Wij hebben ze te eten gegeven, ze zaten niet alleen aan tafels maar ook gewoon op de vloer. Vaak hebben ze ons uitgenodigd om naar Boedapest te komen, maar het is er nooit van gekomen. Nu zijn we hier wel, binnen het kader van deze reis.

Boedapest is een moderne Europese stad er zijn nog wel plekken aan te wijzen die doen denken aan de communistische tijd, dat zijn maar weinig plekken meer, zover wij daar over kunnen oordelen. Want een moderne toerist die ziet niet veel meer dan de wat men kan noemen de echte toeristische plekken. Wat we verder hebben gezien waren de straten van de aan- en afvoerroutes. In het hart van Hongarije ligt Boedapest, een stad met 1.8 miljoen inwoners. Deze grote stad wordt door de Donau in tweeën gedeeld: aan de ene kant ligt het heuvelachtige Boeda en aan de andere kant het vlakke Pest. Vandaag zijn we het eerst gestopt bij het Bastion ook wel genoemd Cittadella in het stadsdeel Buda. Hier vandaan, op een plateau van honderdveertig meter hoog, hadden we een geweldige uitzicht over de beide stadsdelen Buda en Pest, waar de rivier de Donau netjes door heen stroomt. De kraampjes en de toeristen maken hier boven bij het Bastion de dienst uit. De parkeerplek voor de bussen staat overvol, de toeristen komen vandaag o.a. uit: Amerika, Japan, China, Duitsland, Groot Brittannië, Noorwegen, Frankrijk en wij natuurlijk. Wij bevolken de rots voor even vandaag. Een ding hadden we allen gemeen, we genoten van het uitzicht over Buda en Pest.

Na het Bastion zijn we naar het Heldenplein gebracht. Een ander belangrijk kenmerk vinden wij van Boedapest is dit Heldenplein dat aan de ingang van het Stadsbos ligt. Het Heldenplein/Millennium Monument is ontstaan in 1896 ter viering van het duizendjarig bestaan van Hongarije. Op het Heldenplein is op een zesendertig meter hoge zuil de aartsengel Gabriël te zien die de Heilige Kroon omhoog houdt. Achter deze hoofdzuil in een halve boog van zuilen en overal zie je groen uitgeslagen koperen beelden. Beelden van stoere mannen en hun machtige paarden. Lopend zijn we naar een restaurant gegaan voor de koffie op een prachtige plekje boven een grote vijver met aan de overzijde het Stadsbos.

Toen we op de Cittadella stonden of over de Kettingbrug reden met de bus, konden we van het unieke panorama van de stad genieten. Het panorama van de Donau oevers is door de UNESCO op haar werelderfgoedlijst geplaatst.

Aan de rechterkant van de rivier ligt het heuvelachtige Boeda met de Burchtwijk en het Koninklijk Paleis. In het midden van de Donau en centraal in Boedapest ligt het Margarethaeiland. Het Margarethaeiland kan men van zowel de Boeda als de Pest kant bereiken. Na het oversteken van de Donau vanuit Boeda, kwamen we in het stadsdeel Pest. Het parlamentsgebouw, de Vaci Utca (de Kalverstraat) en onder andere vliegveld Ferihegy zijn gelegen aan de Pest zijde. Het Koninklijke Paleis bevindt zich op de Burchtheuvel in Boeda, dit Paleis werd oorspronkelijk in de 14 eeuw gebouwd en vierhonderd jaar later werd het in barokstijl verbouwd. In dit imposante gebouw bevinden zich de drukst bezochte musea en kunstgalerijen van Boedapest.

De volgende stop deze dag is in Buda bij de Matthiaskerk daar zijn we eerst gaan lunchen omdat het is gaan regenen. Het eten was weer voortreffelijk, groentesoep, komkommersalade, goulash met nokki (een aardappelgerecht) en warme appel- en kersenstrudel.

De beroemde katholieke Matthiaskerk is vanwege haar opvallende ligging bepalend voor de aanblik van het Burchtgebied. Dit is de plaats waar koningen werden gekroond en Koninklijke bruiloften werden gehouden. In 1896 is de kerk met medewerking van beroemde kunstenaars op neogotische wijze verbouwd. Na de lunch was de Matthiaskerk aan beurt om bezichtigd te worden. Van deze kerk is opnieuw te zeggen het was de moeite waard om hier even rond te kijken. We hebben genoten van het uitzicht op met name het Parlamentsgebouw aan de overzijde van de Donau. Dit gebouw is tussen 1885 en 1902 gebouwd en is het grootste en meest gedoceede gebouw in Hongarije.

Vanaf het Visserbastion hadden we een prachtig uitzicht over de stad. De buien konden we vanaf dit hoge uitzichtpunt kerk mooi zien aankomen. Het Visserbastion is aan het begin van de negentiende eeuw gebouwd naast de Matthiaskerk. Het centrum van het politieke, zakelijke en financiële leven is aan de Pest zijde van Boedapest.

Achter het parlement ligt de St. Stefanusbasiliek de grootste kerk van Boedapest, de kerk is gebouwd in neorenaissancestijl. In de kerk ligt, de al duizend jaar intact gebleven hand van Stefanus, de eerste koning van Hongarije.

Het gebouw van de Hongaarse Staats Opera was zeker ook een bezoek waard, dit gebouw is in de neorenaissance stijl gebouwd in 1884. Het gebouw heeft een imposante exterieur met beelden van wereldberoemde componisten zoals Mozart, Tsjajkovsky, Beethoven en anderen.

Ook hebben we de hoofd winkelstraat bezocht, dit was een bezoek meer dan waard, in deze straat en de omliggende straten zijn de top winkels van Boedapest. In het midden van de Donau, tussen Boeda en Pest, ligt het voor auto's gesloten Margaretha eiland. Het eiland is twee km lang en strekt zich uit tussen de Margarethabrug en de Árpád brug. Het eiland staat onder andere bekend om het warme thermaalwater.

De stadsdelen Boeda en Pest worden door negen bruggen met elkaar verbonden. De eerste brug werd pas aangelegd tussen 1839 en 1849. Deze Kettingbrug geldt als de mooiste van de stad. De brug verbindt het Adam Clarkplein in Boeda met het Rooseveltplein in Pest. Adam Clark bouwde de brug naar een ontwerp van William Tierney Clark, die overigens geen familie waren.

De brug dreigde nog voor de officiële opening opgeblazen te worden tijdens de opstand van de Hongaren tegen de Habsburgers. Wat toen niet gebeurde deden de Duitsers alsnog in 1945. Om de oprukkende Russen tegen te houden bliezen ze de bruggen over de Donau op. De Kettingbrug werd snel gerestaureerd en in 1949 heropend, precies honderd jaar na de eerste officiële opening.

De twee pijlers van de brug hebben de vorm van antieke triomfbogen en aan beide kanten wordt de brug bewaakt door stenen leeuwen. De Elizabethbrug werd gebouwd tussen 1897 en 1903. Het was bij de opening de langste hangbrug ter wereld. Na de vernietiging door de Duitsers werd de brug opnieuw gebouwd naar het originele ontwerp. Dat gebeurde ook met de Vrijheidsbrug die oorspronkelijk de Franz Jozefbrug heette, naar de keizer van Oostenrijk. Bij de restauratie werden alle versieringen behouden. Tussen de Elizabethbrug en de Vrijheidsbrug hadden we langs de boulevard aan de Pest-kant het mooiste uitzicht op het stadsdeel Boeda. Vervolgens zijn we met de bus naar de winkelstraat gebracht in het stadsdeel Pest. Samen met Henk en Henny hebben we hier de stad bekeken, wij voor het eerst, zij voor de tweede keer. We zijn de straat in oostelijke richting ingelopen naar een plein waar de oude metrolijn is. De Metro is een prachtig vervoermiddel in een stad, waar we gratis in mochten omdat we ouder waren dan vijftien jaar. De reis ging naar de Opera, een prachtig gebouw. Zo zijn we ook weer terug gegaan en nu in westelijk richting de straat door gelopen, wandelend hebben een gedeelte van het imposante binnenstad bekeken. Met recht kunnen we zeggen dat Boedapest een prachtige stad vinden. Bij een terrasje werden we allen spontaan moe, we moesten echt iets drinken op deze geslaagde dag.

Dinsdag 22 juni 2010 Budapest, vrije dag

De Hongaarse vlag wappert boven de Donau

Het koninklijk paleis in Pest

Dinsdag 22 juni 2010 Budapest, vrije dag

De Mathiaskerk in Pest

Het Parlementsgebouw in Boeda

Dinsdag 22 juni 2010 Budapest, vrije dag

Dansen aan boord, Henny, Henk en Ria

Groene brug bij avond

Dinsdag 22 juni 2010 Budapest, vrije dag

temp.: 13-17 gr, zwaar bewolkt en regen, Camping: Fortuna, Törökbálint

Toen we vanmorgen wakker werden hoorden we het al, het regende. Het regende weliswaar geen pijpenstelen maar naarmate de morgen verstreek werden de buien sterker. Vanmiddag is het droog geworden en de temperatuur steeg voor vandaag naar de recordhoogte van 17 graden.

Plannen hadden we voor vandaag wel, we wilden de fietsen achter op de auto zetten en dan op fiets de stad gaan verkennen. Dit plan kon vanmorgen onmiddellijk de ijskast in vanwege de aanhoudende regen. We hebben het ons comfortabel gemaakt in de caravan en samen heerlijk koffie gedronken en verder wat zitten lezen, dit journaal bijgewerkt en de caravan van binnen schoongemaakt. Om elf uur zijn we naar de Cora Hypermarkt gegaan hier een paar kilometer vandaan en hebben boodschappen gedaan. Voor de lunch hebben we kip meegebracht gewikkeld in bacon, dit hebben we gegrild in ons oventje, dat was de eerste keer deze reis dat we het oventje gebruikten. Kip gewikkeld in bacon was heerlijk.

Vanmiddag hebben we beiden een schoonheidsslaapje gehouden omdat we dit lekker vonden. Ook hebben we nog wat gepuzzeld.

Aan het eind van de middag zijn we weer in een bus gestapt die bracht ons, opnieuw in de regen, naar een passagiersboot om Boedapest vanaf de Donau te gaan zien. Aan boord hebben we een buffetdiner met live muziek gehad. Prima verzorgd was het deze avond aan boord, zowel het eten als de muziek, het was goed voor elkaar. In de loop van de avond werd de stemming echt vrolijk en er werd gedanst. Eerst ging het stroomopwaarts tot voorbij het grote Margaretha-eiland, iets voorbij de Margarethabrug zijn we gekeerd. Tot het moment dat de duisternis begon te vallen werd het echt interessant want duizenden lichten gingen aan. Het grote paleis stond volledig in het licht van de spotlights. We waren net voorbij het Parlementsgebouw toen ook daar de lichten aan gingen. Verder stroomafwaarts onder de bruggen door was prachtig met name de Groene Brug die was werkelijk schitterend verlicht. De contouren van de brug zijn zichtbaar gemaakt met duizenden kleine lampen.

Budapest is een prachtige stad om te zien, maar is werkelijk schitterend bij nacht wanneer de lichten branden. Net voorbij de Groene Brug, staat aan de linkerkant van de rivier het gebouw van de voormalige Karl Marx universiteit, hier van deze universiteit ontvingen wij de studenten toen ze in Nederland waren om die te verkennen. Onze oudste zoon heeft hier ook gestudeerd, een bijzondere ervaring voor ons. We stuurden hem een sms'je met de mededeling dat we voor de Universiteit langs aan het varen waren, hij berichtte terug, maak daar een foto van. Gelukkig hadden we dat al gedaan.

Het weer was slecht het bleef de hele avond regenen. We hadden daar geen last van op het overdekte achterdek stonden we droog en hadden een prachtig overzicht over de rivier en stad. Vanavond hebben afscheid genomen van Ria en Ger die hebben de groep verlaten omdat haar broer gaat trouwen zaterdag. We hebben hen ervaren als een aardige reisgenoten. Opnieuw kunnen we een mooie dag toevoegen aan deze vakantie.

Woensdag 23 juni Budapest – Kaumberg, 283 km

Kerk onderweg in Oostenrijk

Rust op een parkeerplaats bij een supermarkt

Woensdag 23 juni Budapest – Kaumberg, 283 km

Camping: Paradise Garden, Kaumberg

Kip met een zwart jasje

Woensdag 23 juni Budapest – Kaumberg, 283 km

Vertrek: 8.30, aankomst: 14.00, Zon 14 – 19 gr. Camping: Paradise Garden, Kaumberg

Vanmorgen toen we vertrokken was het goed weer om te reizen naar wat heet Wenen. Maar we staan straks niet op een camping in Wenen maar in Kaumberg vijftig kilometer ten zuidwesten van de hoofdstad. Het was eerst een paar kilometer rijden naar de autosnelweg en de combinatie op snelheid brengen die in overeenstemming was met het overige verkeer dat was op ons navigatiesysteem 88 kilometer per uur. Op deze manier hadden we geen last van het vrachtverkeer.

Toen we gingen koffiedrinken kwamen we een Nederlandse camper tegen die van een echtpaar was die campingreizen organiseren voor Campers en Caravanners naar Turkije. De reis die zij hadden onderzocht ligt helemaal in het oosten van dit groot land. Ze waren zeer enthousiast over de gastvrijheid en het heerlijke eten. Ze waren minder te spreken over de kwaliteit van de wegen daar.

Tijdens de volgende stop werd mij door een Italiaan een ultra moderne Gsm-telefoon aangeboden voor vijftig euro, dat leek mij geen zuivere handel en ben er niet op in gegaan.

De autosnelweg van Budapest richting Oostenrijk is een goede weg en bovendien niet al te druk. Wat ons opviel waren vrachtwagens waar op was geschilderd dat het ging om gekoelde kledingvervoer. Moet kleding ook al gekoeld vervoerd worden tegenwoordig, vroegen we ons af.

Iets voor elf uur kwamen we bij een tankstation om het laatste Hongaars geld om te zetten in benzine. Dit gaf geen enkel probleem. Toen we wegreden en we weer op de autosnelweg reden waren we ook gelijk bij de grensovergang naar Oostenrijk.

Na een kleine dertig kilometer gingen we de autosnelweg af en reden over binnenwegen naar ons doel. Over binnenwegen rijden is eigenlijk veel leuker er is meer te zien. Onderweg zijn we gestopt bij een kasteel met daar tegenover een bijzondere kerkje, dat was te lezen op een bord. Helaas bleek dit kerkje gesloten. We zijn verder gereden en zagen dat Henny en Henk naar een supermarkt reden. Aangezien wij daar ook naar toe moesten vandaag, zijn we achter hen aan gereden. We waren het met ons allen gauw eens; we gaan vanavond heerlijk BBQ. Het weer is goed en we hebben er zin in.

Toen we naar de winkel reden waren we rechts afgeslagen, wij zijn op deze weg doorgereden. Dat was niet goed volgens ons Routeboek, maar ons Navigatiesysteem bracht ons keurig binnendoor terug naar de route. Zo kwamen we zonder enige probleem aan op Camping Paradise Garden in Kaumberg. Deze camping is een fraaie camping, erg rustig gelegen tussen de bergen, met een meer dan schitterende toiletgebouw.

Hier kwamen we er achter dat we vanavond niet zouden gaan BBQ maar dat we uit eten gingen, dat was de vorige week al besteld via Ria, gegrilde kip. Ach ook niet slecht en het bier was goed daar. Er heerste een gezellige stemming in het restaurant. Trouwens het gegrilde kippetje had een zwart jasje aan, die moesten we haar eerst even uittrekken en toen smaakte ook het kippetje lekker.

Om mijn fysieke conditie een beetje op peil te houden ben ik de berg op gefietst. Steeds opnieuw terugschakelend naar een lager versnelling tot de berg te sterk werd, of is het misschien is het beter om te stellen, ik te zwak werd. Het was een half uur pittig omhoog fietsen en in tien minuten weer terug over dat smalle stille bergweggetje. Het mooiste was wel het fluiten van de vogels in de struiken en bossen deze namiddag.

Donderdag 24 juni Kaumberg, excursiedag

Veel foto's genomen in Wenen zijn opnames vanuit de bus

Een paleis op de achtergrond

Donderdag 24 juni Kaumberg, excursiedag

Hundertwasserhaus in Wenen, zijn eerste woningcomplex

Donderdag 24 juni Kaumberg, excursiedag

Gebouwen van de Verenigde Naties.

Het reuzenrad in Prater

Kerk bij de brug over de oude Donau

Donderdag 24 juni Kaumberg, excursiedag

Belvédère paleis, de vijver wordt gerenoveerd

Tuin Belvédère paleis met St. Stephanstoren op achtergrond

Donderdag 24 juni Kaumberg, excursiedag

St.-Stephansdom

Donderdag 24 juni Kaumberg, excursiedag

Hofburg paleis

Donderdag 24 juni Kaumberg, excursiedag

Zon 14 – 21 gr. Camping: Paradise Garden, Kaumberg

Vanmorgen moesten we even wachten op de bus die was iets te laat. Toen we ingestapt waren konden we vertrekken naar Wenen een afstand van ongeveer vijftig kilometer. In ons Routeboek staat: *Vandaag brengt u per bus een bezoek aan de stad Wenen. 's Morgens een rondleiding door een Nederlands sprekende gids. Na de lunch is de middag vrij in de stad.* Vanuit de bus een stad bekijken in de morgen dat heeft wel wat. Op deze manier zie je natuurlijk wel erg veel van Wenen. De tijd van het machtige rijk Oostenrijk-Hongarije en de Habsburgse heersers is allang voorbij, maar Wenen ademt nog de sfeer van die tijd. *Met de val van het communisme in Oost-Europa speelt de Oostenrijkse hoofdstad nu ook weer een rol van betekenis als de Poort naar het Oosten, is te lezen op Internet.*

Ook deze keer hebben we Wenen als zeer plezierige stad ervaren om hier een dag door te brengen: prachtige paleizen en andere gebouwen in barokstijl, fraai aangelegde tuinen en parken, de klassieke muziek die met Wenen verstrengeld is.

Schloss Schönbrunn, het zomerpaleis van de Habsburgers en de tuinen eromheen kunnen de vergelijking met het Paleis van Versailles ruimschoots doorstaan. Dit was onze eerste doel in Wenen, we moesten daar een Nederlands sprekende gids ophalen. We hebben het beroemde paleis door de ramen van de bus gezien. Vanaf dit punt zijn we de stad doorgereden en kregen uitleg over de stad.

Waar hebben we koffie gedronken? Dat was bij het Hunderdwasserhaus. Van deze mijnheer hadden we ook al het gebouw: "Grüne Citadel" in Magdeburg gezien. Dit gebouw hier was de eerste van Hunderdwasserhaus, ook dit gebouw vonden we erg bijzonder. De lunch hebben we genuttigd in het Gulaschmuseum in de Schulerstrasse. Het is te raden wat we daar hebben gegeten, natuurlijk Goulash. Dit goulashdiner was van een meer dan voortreffelijke kwaliteit.

De stadswandeling begon bij het Gulaschmuseum en ging via de Domgasse, in deze straat heeft W.A. Mozart gewoond. In een prachtige maar klein appartement woonde Mozart van 1784 tot 1787. Hij kende hier een aantal zeer productieve jaren. Hierin dit nieuwe museum, in zijn voormalige appartement, is een overzicht van het leven en de werken van het muzikale genie te zien.

We hebben meer gezien van Wenen, natuurlijk de St.-Stephansdom, in het hart van de oude stad staat de kathedraal van Sint Stephan, die in 1683 door de Turken en in 1945 door de Russen werd bestookt. Nu is het weer een van de mooiste gotische bouwwerken in Oostenrijk met een toren die 136 meter boven Wenen uitsteekt.

Verder hebben we een bezoek gebracht aan de Belvédère Paleizen. Belvédère betekent 'mooi uitzicht' en dat geldt zeker voor het Obere Belvédère. Dat is niet alleen een fraai voorbeeld van barokke architectuur, het is ook het onderkomen van een museum voor moderne kunst.

Het amusementspark Prater ligt vlak bij het oude centrum van Wenen, tussen de Donau en het Donaukanaal, door dit grote park Prater zijn we gereden. Niet alle attracties hebben we gezien, maar één steekt er letterlijk met kop en schouders boven de bomen en huizen uit: het meer dan een eeuw oude Reuzenrad.

Staatsopera van Oostenrijk heeft grote componisten voortgebracht en Wenen was in de 18e en 19e eeuw het centrum van klassieke muziek. Een deel van die rijke historie is terug te vinden in de Staatsopera, die na de verwoesting in 1945 volledig werd gerestaureerd.

Na het Gulaschdiner zijn we onder leiding van twee gidsen, die ieder een groep bij zich hadden, de binnenstad van Wenen doorgewandeld. Eigenlijk als vanzelf kwamen we uit bij de Hofburg dat is een complex van gebouwen met ieder hun eigen aantrekkingskracht. De keizerlijke appartementen waren zeker een bezoek waard. In de Burgkapel treden bijna iedere zondag de Wiener Sängerknaben op.

Aan het eind van de middag zijn we op een terrasje gaan zitten met elkaar napratend over deze dag in het prachtige Wenen. Een stad die ieder keer weer een goede indruk op ons maakt.

In de avond hebben we naar de televisie gekeken daarop was te zien het wereldkampioenschapvoetbal in Zuid Afrika, Nederland moest spelen tegen Kameroen de eindstand werd 2-1 voor ons natuurlijk. We hebben alleen de tweede helft van de wedstrijd gezien. In het café gedeelte van het restaurant is blijkbaar normaal geen TV. Er was gerommel met een sprietantenne en later met coaxkabels om wel beeld te krijgen. De campingeigenaar rende zich het vuur uit de sloffen om ons naar deze wedstrijd te kunnen laten kijken. We hebben hem later hiervoor hartelijk bedankt.

Vrijdag 25 juni 2010 Kaumberg, vrije dag

De kwestie is, ziet Marga ze vliegen?

Nee want ze heeft de ogen dicht, ze heeft een vrije dag .

Vrijdag 25 juni 2010 Kaumberg, vrije dag

Half bewolkt, 19 – 21 gr., Camping: Paradise Garden, Kaumberg

Vanmorgen hebben we lekker uitgeslapen, dit precies zo als we gisteren tegen elkaar gezegd hadden. Vandaag doen we niet meer dan strikt noodzakelijk is, ook dat hadden we afgesproken. Morgen moeten we naar de laatste camping van deze reis en dan in twee dagen de rit naar huis. Bovendien moeten we vanavond samen met Henny en Henk BBQ, want de ingredienten hiervoor hebben we al in huis.

Vanmorgen na de koffie zijn we in westelijke richting gereden en hebben in Hainfeld boodschappen gedaan voor de ‘terugreis’ van de komende dagen.

De terugreis en aankomst thuis begint zich vandaag wel een beetje aan ons op te dringen. We zijn vanmorgen ook begonnen te praten over wat we de afgelopen weken hebben beleefd in Oekraïne en omstreken. die nu ten einde loopt. Dit kunnen we onmogelijk zien als vakantie we willen deze reis daarom zo niet noemen, dat past niet in onze beleving. De vlag die de lading beter dekt is meer “een avontuurlijke expeditie”, zo hebben wij het meer gevoeld.

In de auto hebben we het gehad over de hoogte- en dieptepunten van deze reis. Als absolute hoogtepunt hebben we beiden het kwartet reisleiding en het reisgezelschap staan, een fijne groep om mee te reizen is onze ervaring.

Als dieptepunt hebben we, de grenswachten van Moldavië, pure machtsmisbruikers. Je zes uur laten wachten bij meer dan vijfendertig graden, zonder dat dit ook maar één nut had.

Zo toeren we door het Wienerwald, en genieten intussen tijd van het landschap dat zacht glooiend en lieflijk is, het is een streek met veel bossen, weiden en wijngaarden. Een landschap met burchten en kasteelruïnes het is door de eeuwen heen een bron van inspiratie geweest voor vele schilders, schrijvers en componisten.

Een dag als deze willen we niet gebruiken om lang in de auto te zitten, de komende dagen moeten we al kilometers genoeg onder de wielen door laten gaan. We willen rustig voor de caravan zitten en hier en daar een praatje maken en we willen ons vooral niet inspannen vandaag.

Op de terugweg slaan we linksaf het middelgebergte in voor een klein ommetje. We rijden over zeer rustige weggetjes en hebben op verschillende plekken reeën zien lopen en ander wild. Wat ons ook opviel dat er zoveel bloeiende planten te zien waren. Het is hier heel mooi om rond te rijden, door het zacht glooiende landschap van het Wienerwald.

Onderweg hebben we besloten om zondagmorgen te vertrekken vanuit Eging am See richting huis, immers op zondag rijdt er in Duitsland geen vrachtverkeer op de weg. Dat zal de reis aanmerkelijk vergemakkelijken en per slot van rekening, gemak dient de mens.

Terug op de camping was het lunchen en rusten, dat kan vandaag nog, de komende dagen is dit lastiger dan moeten we kilometersvreten. Wat hebben we nog meer gedaan vandaag natuurlijk de gezellige BBQ samen met Henk en Henny, het was werkelijk voortreffelijk. Aan het einde van de avond hebben we natuurlijk een KGBtje met wodka ingeschonken en die gedronken, op onzer aller gezondheid!

Zaterdag 26 juni 2010 Kaumberg – Egging am See, 289 km

De Donau bij de Schlögener Schlinge (boven en onder)

Zaterdag 26 juni 2010 Kaumberg – Egging am See, 289 km

Vertrek: 8.50, aankomst: 13.45, zonnig, 17 – 23 gr. Brandstof: € 54,57, 42 liter, Camping: Bavaria Sport Camping Park.

Vandaag zijn we vertrokken om de laatste etappe van deze avontuurlijke reis te maken, met enige “weemoed” in ons hart. Maar onze herinneringen hebben veel “wille”. Toen we vertrokken vanaf de camping was het toch anders dan alle andere dagen van deze reis. “Weemoed en wille” strijden hierbij om voorrang, we weten ook dat er vandaag in Eging am See het afscheidsdiner zal worden gehouden. Jammer, ja, maar natuurlijk kan hier onmiddellijk tegenover worden gezet het, nee. Tegenstrijdig is en blijft een groot verschil tussen deze reis en het verlangen naar huis en onze geliefden. Het weerzien van hen die ons dierbaar zijn is zeer groot. We willen hen ons verhaal over deze bijzondere reis graag vertellen.

We zijn vanmorgen op pad gegaan met goed reisweer door het zacht golvende landschap van het Wienerwald. Het is een mooi landschap met prachtige vergezichten over goede wegen. We hebben vandaag muziek op staan van J.S. Bach het eerste wat hebben gehoord was; Cantate BWV 80, Ein feste Burg ist unser Gott. Terwijl de muziek begon, zagen we in de verte een kasteel, die boven de bossen uitstak. De eerste drieënveertig kilometer waren aardig om te rijden, hierna gingen we voor honderdenveertig kilometer de snelweg A1 tot Wels Nord en daarna naar Eferding. Over deze reis over de A1 is niet zoveel te vertellen, het was er niet erg druk en het ging vlot.

In Eferding waren we om iets voor twaalf uur aangekomen. Ik moest zorgen dat ik voor twaalf uur aankwam bij een opticien, want een neusvleugel van mijn bril was kapot. Zeer vriendelijk zijn we geholpen door een opticien, ondanks dat we even na twaalf uur de zaak van hem binnenstapten.

Vanaf Eferding werden we door ons Routeboek geleid naar de Donau, een prachtig toeristische route. De Donau is één van Europa’s meest bezongen rivieren. Haar schoonheid bracht vele componisten tot het schrijven van meesterwerken. Intussen hebben ook fietsers de Donau ontdekt, maar dan als inspiratiebron tot het rondenvan de trappers. De Donauradweg is een mooie, vlakke fietsroute die veelal eeuwen oude jaagpaden volgt.

Wij kwamen bij de Donau aan bij de Schlögener Schlinge een bocht van 180 graden in de rivier. Hier hebben we rondgewandeld. Hier waren ook vele honderden fietsers die even aan het uitrusten waren bij het restaurant. Op het punt, waar de Inn in de Donau uitmondt in Passau, begint eigenlijk de fietsvakantie naar Wenen pas echt. Het eerste traject voert tussen hoge heuvels door. Diverse pontjes brengen mensen van de ene oever naar de andere. Later tijdens de reis boden zacht glooiende hellingen mooie uitzichten op het prachtige landschap, de stuwen en waterwerken in de Donau. Uitrustend op één van de vele terrasjes langs de lommerrijke oevers waren fietsliefhebbers te zien uit vele landen.

Genietend van de natuur reden we bijna geruisloos Duitsland in, onderweg naar Passau. *Passau ligt, niet ver van de Oostenrijkse grens. In de oude binnenstad komen drie rivieren bijeen: de Donau, de Inn en de Ilz, waardoor de stad ook wel Dreiflüssestadt wordt genoemd. Hoewel de Inn de breedste van de drie rivieren is, wordt het vervolg van deze drie stromen toch Donau genoemd, omdat de Donau de langste van de drie is. In de oude binnenstad kunt u een bezoek brengen aan de kathedraal die deels in barokstijl is opgetrokken. In deze kathedraal staat het grootste orgel ter wereld die willen we graag horen. Iedere dag wordt er een concert gegeven op het orgel. Leuk om te bezoeken zijn ook het raadhuis uit de 14de eeuw en de twee burchten, Oberhaus uit de 13de eeuw en Niederhaus uit de 14de eeuw.* Dit hadden we op internet gelezen en we hadden ons voorgenomen Passau en een concert op het grote orgel te bezoeken, maar het liep weer eens anders.

We konden onze combinatie parkeren aan het begin van Passau. Dat hebben we niet gedaan -omdat het nog zover was- van de binnenstad! Doorgereden zijn we dus, door de straten van Passau, uiteindelijk gingen we de brug over, de kathedraal was vandaar duidelijk te zien. We konden geen parkeerplaats vinden voor onze combinatie. We moesten verplicht rechtsaf draaien vanaf de rivier de heuvels in waar we ook geen parkeerplaats konden vinden, jammer.

Vlak voor Eging am See klopte ons Routeboek niet meer, omdat hier de wegen vernieuwd en verlegd waren. Op aanwijzingen van ons Navigatieapparaat vonden we toen de camping op een eenvoudige manier. Hier werden we hartelijk verwelkomt door Ria en Fieke.

Onze middag is erg rustig verlopen, een praatje hier een praatje daar, wat rusten en dommelen. Natuurlijk even rond lopen over de camping, die groter is dan dat ik eerst had gedacht. Ook blijkt dat hier nog een groep staat van de ANWB Kampeerreizen, zij hebben ook hun afscheidsdiner.

Het afscheidsdiner was gezellig en goed georganiseerd. In de verschillende toespraken werden de leiding, zeer terecht, een hele mooie grote veer op de hoed gezet. Voor hun was deze reis beslist niet gemakkelijk, zoals wij daar tegen aan hebben gekeken.

Afscheid nemen van deze groep was allerhartelijkst na afloop van het afscheidsdiner, wij hebben het goed gehad met deze groep reisgenoten. Henny en Henk hebben we nog even opgezocht in hun caravan om nog even een toast uit te brengen op deze bijzondere avontuurlijke reis. Wij zijn een mooie ervaring rijker.

Zaterdag 26 juni 2010 Kaumberg – Egging am See, 289 km

Tiny tijdens afscheidsavond

De reisleiding geniet van de afscheidsavond

Zondag 27 juni en Maandag 28 juni 2010 Eging am See – Wierden, 846 km

Zonnig, 19- 24 gr. Benzine: € 77,61, 42 liter, Camping: Rheineck, Bad Breisig

Vanmorgen voor dat we zijn vertrokken hebben we opnieuw vele medereizigers de hand gedrukt. De leiding hebben we alle vier nogmaals bedankt, voor hun goede zorgen voor ons en we zijn weggereden. Na tweehonderd meter moesten we stoppen, voor campinggasten met een caravan, het was net of die mensen er op gewacht hadden, ze reden pardoos hun caravan achteruit het pad op naar de uitgang.

Toen ik even later ging kijken waarom dat ze de het pad niet vrij maakten stonden ze te kletsen met hun burens en waren nog niet aangekoppeld. Op mijn vraag of het misschien mogelijk was om hun caravan iets naar links wilden rijden zodat wij er door konden. Kreeg ik te horen, dat ik er een van de ANWB was, die altijd denken dat zij alle rechten hebben, dit op een zeer vervelende toon. Toen deze man wegreed, ben ik er niet te dicht achter gaan rijden ik vertrouwde hem niet. Terecht bleek mijn argwaan, want hij maakte een noodstop en stapte uit, om achter zijn caravan te kijken naar iets wat er niet was. Op de oprit van de Autobahn probeerde hij nogmaals zoiets uit halen door voor ons krachtig op de rem te trappen. Gelukkig had ik ruim voldoende afstand tot hem. Ons gesprek in de auto ging vooral over de reis en die was vol met hoogtepunten. We zijn door landen gereisd met een veelbewogen en roerige geschiedenis, waar men nog steeds bezig is om de meer recente, grote veranderingen te verwerken. Oekraïne is een land dat een volstrekt ander leefklimaat heeft dan de andere landen waar we geweest zijn. Oekraïne is ook geen lid van de Europese Unie. In de gids van de ANWB Kampeerreizen staat een artikel over Oost-Europa: *“De reiziger kan in deze regio bezienswaardigheden gaan bekijken die tot voor kort heel wat minder toegankelijk waren. In dat opzicht heeft menige reis naar dit gebied het karakter van een spannende ontdekkingsreis”*. Dit is volgens ons wel ongeveer de kern van deze bijzondere reis. Voor ons is en blijft de groep, leiding en reisgenoten, het absolute hoogtepunt, het was ontzettend leuk om met deze mensen op te trekken.

Verder hebben we het veel gehad over de steden en landschappen die we gezien hebben. Het nadeel van deze reis was de taalbarrière, dat we van te voren al wisten. Dit vonden we jammer, dat je niet in contact kunt komen met de plaatselijke bevolking. Wat wel weer lukte in Roemenie en Hongarije, dat zijn van die momenten die er uit springen. Wij kunnen terug kijken op een bijzonder goed geslaagde reis naar het oosten van Europa, is onze conclusie tijdens de reis naar huis. Het voor ons vreemde gedrag van de overheidsdienaren langs de wegen in Oekraïne nemen we maar op de koop toe, het is wel jammer want een zekere mate van stress brengt dit wel met zich mee.

Rond een uur of tien zijn we gaan koffiedrinken op een parkeerplaats bij een Rastätte, daar troffen we een aantal medereisgenoten aan. Dat was leuk om nog even over onze gezamenlijke ervaring te praten.

We hebben onderweg het plan op gevat om naar een camping te gaan in Boppard am Rhein, iets ten zuiden van Koblenz. Na een vlotte reis zagen we langs de kant van de weg Boppard staan op een richtingwijzerbord. Wij daar in, elf kilometer vanaf de Autobahn naar de Rijn dalen. Het was een mooie weg kronkelend door de bossen en langs prachtige weiden. Aangekomen bij de Rijn zagen dat de weg afgesloten was.

Navraag leerde ons dat de weg afgesloten was tot aan Boppard vanwege een jaarlijkse wielervedstrijd. Wij de elf kilometer terug, nu naar boven en de Autobahn weer op. Opnieuw zagen we een verkeersbord die nu Boppard-centrum aangaf. Wij die afrit op en gingen acht kilometer zakken naar de Rijn. Daar aan gekomen bleek dat ook hier de weg afgesloten was. De afsluiting stopte niet hier, maar pas in Koblenz! Op nog geen twee kilometer voor de ingang van de camping konden we niet verder en moesten terug van een vriendelijke agent.

We zijn doorgereden op de Autobahn naar Koblenz onderweg zoekend naar een camping, wij vonden niets. Uit eindelijk zijn we opnieuw de Rijn over gestoken en kwamen in Bad Breisig aan waar een mooie camping is, overigens niet aan de Rijn, wat we graag wilden. Hier hebben we overnacht.

Bij de controle van de caravan zag ik dat de linkerband van de caravan verkeerd afsleet. Dit afslijten was al zover dat ik er niet verder mee wilde. We hebben de band verwisseld met de reserveband, die nog geen meter heeft gereden. Bij verdere controle van de reserveband bleek dat deze band was gemaakt in oktober 1991 en nog was van de eerste montage op onze caravan. Dit gaf mij geen lekker gevoel een band van negentien jaar onder de caravan, maar morgen hoeven we nog geen driehonderd kilometer meer te rijden. De versleten band lijkt een probleem te hebben met het karkas, waarschijnlijk zijn er een of meer draden geknapt waardoor de band eivormig is geworden.

Op maandag ging de reis van een leien dakje om twaalf uur waren we in Hengelo en hebben daar heerlijk geluncht bij onze oudste zoon en zijn vrouw. De laatste vijftientig kilometer van Hengelo naar Wierden zaten we allebei te glunderen in de auto, blij omdat we deze reis zo genoten hebben en dat we gezond en wel weer thuis zijn.

Zondag 27 juni en Maandag 28 juni 2010 Eging am See – Wierden, 846 km

Langs de Autobahn

Camping Rheineck, bad Breisach am Rhein

Op weg naar huis

DE REIS IN CIJFERS

Kilometers

12 mei 2010 kilometerstand: 87.623

28 juni 2010 kilometerstand: 94.654

Totaal 7.031 km

Brandstof

Benzinekosten: € 625,72

Liters benzine: 573

Gem. verbruik per km: 1 op 12,3

Wierden –Yalta: 3327 km

benzinekosten: € 278,53

liters benzine: 253

gem. verbruik per km: 1 op 13,2

Yalta – Wierden: 3519 km

benzinekosten: € 347,19

liters benzineverbruik: 320

gem. verbruik per km: 1 op 11,6

gebruik van auto zonder caravan 185 km

Het lagere gemiddelde verbruik op het traject Wierden - Yalta is toe te schrijven aan de lagere gemiddelde snelheid i.v.m. de toestand van de wegen, weinig verkeer en de vaak gunstige wind. Daar waar mogelijk hebben we met de Cruise Control ingeschakeld gereden, dat was minimaal 90% van de reis.

Bronnen

Tip voor trips, Ria en Martin Dieteren

Oost-Duitsland – Harz, ANWB

Polen, Eric Strijbos en Statio Wijnands

Weg van de snelweg, NCRV

Wikipedia

Internet

Bloaren aan de levensboom, D.S. Hovinga

Dankwoord

Verschillende van onze reisgenoten hebben ons op de een of andere manier geholpen met dit verslag. Onze speciale dank gaat uit naar:

Ger en Ria Franken, voor hun spontane hulp bij het corrigeren van dit boek

Pierre en Annie Willems voor de foto's

Cees en Elly van Noppen voor de foto's

Marga en Tjabering Stek

Uitgave

Uitgeverij: T. Stek, Wierden

Geachte familie Stek,

Via [ANWB Kampeerreizen](#) heeft u op 4-12-2009 een boeking gemaakt.
Hierbij bevestigen we uw boeking voor '1030 Kampeerreis Oekraïne'.

Uw boekingsgegevens

boekingsnummer: 343450
 klantnummer: 1185094
 aanbetaling: € 713,20
 restbetaling: € 2.852,80
 te voldoen voor: 2-4-2010
 totaal factuurbedrag: € 3.566,00

Geboekte vakantie:

Uw vakantiekeuze
 Periode 14-5-2010 t/m 27-6-2010
 Product 1030 Kampeerreis Oekraïne
 Aantal deelnemers 2

Accommodatiekosten

	aantal	prijs p/stuk	subtotaal
1030 ANWB Kampeerreis Oekraïne Standplaats Type A	1	€ 3.390,00	€ 3.390,00

Overige kosten

	aantal	prijs p/stuk	subtotaal
Calamiteitenfonds	1	€ 2,50	€ 2,50
Annuleringsverzekering	1	€ 169,50	€ 169,50
Poliskosten	1	€ 4,00	€ 4,00
Totaal			€ 3.566,00

Kosten per deelnemer

Naam	Verzekering	Prijs
Tjabering Stek	Geen	€1.783,00
Margien Oosterhuis	Geen	€1.783,00

Factuur en betalen:

De factuur ontvangt u binnen drie werkdagen per e-mail.

Reisbescheiden

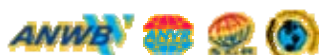
De reisbescheiden ontvangt u uiterlijk 4 weken voor uw vertrek.

Vragen?

Heeft u vragen, aarzelt u dan niet om contact met ons op te nemen. Telefonisch 088-269 6569 of per e-mail kampeerreizen@anwb.nl

Met vriendelijke groet,

[Het team van ANWB Kampeerreizen](#)

Bijlage

DE KRIMOORLOG

De Krimoorlog was een onderdeel van de Russisch-Turkse oorlogen en duurde van 1853 tot 1856. De Turken kregen steun tegen de Russen van het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk, en - wat verlaat - Savoye en het Koninkrijk Sardinië, waar de Italiaanse nationalist Camillo Benso di Cavour aandacht wilde vestigen op het naar eenheid strevende Italië. De strijd speelde zich vooral af op en rond het schiereiland van de Krim.

Rusland had een geschil met de Turkse sultan over het beschermheerschap van een aantal Heilige Plaatsen in Palestina en viel Moldavië en Walachije binnen. In 1853 leidde dat tot oorlog tussen de sultan en de tsaar. Frankrijk had hier tevens aandeel in, doordat tsaar Nicolaas I de Franse keizer Napoleon III beledigde en zijn keizerschap betwijfelde. Het was dus niet alleen een oorlog van militaire belangen, maar ook een van prestige. In november 1853 vernietigde een Russische vloot onder admiraal Pavel Nachimov de Turkse vloot bij Sinope. Daarop kreeg het Ottomaanse Rijk op 28 maart 1854 steun van de Britten en de Fransen die beducht waren voor Russische invloed in de Middellandse Zee. Ook het Keizerrijk Oostenrijk dreigde aan de oorlog deel te nemen en daarop trok de tsaar zijn troepen uit de bezette gebieden terug, die prompt (augustus) door de Oostenrijkers overgenomen werden. Het toenmalige koninkrijk Sardinië besloot in januari 1855 ook deel te nemen. Hoewel de aanleiding van de oorlog inmiddels niet meer bestond, vielen de bondgenoten de Krim aan en belegerden Sebastopol, de voornaamste haven van de Russische vloot in de Zwarte Zee. In september 1855 werd de stad na zware strijd ingenomen. Na de troonsbestijging van Alexander II van Rusland begonnen vredesonderhandelingen die uiteindelijk tot de Vrede van Parijs zouden leiden (1856).

De Krimoorlog is ook bekend vanwege de rol van Florence Nightingale die de gevaren van het slagveld trotseerde om de soldaten medische hulp te bieden. In deze tijd was dat -zeker voor een vrouw- een ongehoorde zaak. Dit was tevens de eerste oorlog waarin oorlogscorrespondenten gebruik maakten van de telegraaf, waardoor het 'thuisfront' veel sneller op de hoogte kon worden gebracht van de ontwikkelingen op het slagveld dan ooit tevoren.

Tijdens deze oorlog werd tijdens de Slag bij Balaklava de beroemde Charge van de Lichte Brigade uitgevoerd, in de krijgsgeschiedenis een voorbeeld van nutteloze moed en zelfopoffering; de Engelse dichter Alfred Tennyson schreef er een klassiek geworden gedicht over. Het aantal doden en gewonden was zeer groot. De legers werden slecht gehuisvest en was nauwelijks aandacht voor lazaretten en hygiëne. Zo konden er meer mannen aan tyfus en cholera sterven dan aan hun verwondingen al waren het ook lichte verwondingen, door het gebrek aan organisatie en medische zorg, maar al te vaak dodelijk.

De Krimoorlog is ook bekend als de 9e Russisch-Turkse oorlog. De oorlog had als neveneffect dat tsaar Alexander II, de bergbevolking in de Noordelijke Kaukasus (die de Turken had gesteund in de hoop de Russen te kunnen verdrijven uit hun gebied) probeerde te onderdrukken. De tsaar drong deze bergvolkeren een keuze op: of vertrekken uit de berggebieden naar de vlakten rond de Koeban-rivier, ten noordwesten van de Kaukasus, of emigratie naar het Ottomaanse Rijk.

De moslim bergbevolking koos daarop massaal voor emigratie naar Turkije. Onder andere via het toen door de Russen op de Turken heroverde Toeapse aan de noordkust van de Zwarte Zee, emigreerden tussen 1863 en 1865 naar schatting 500.000 mensen vaak onder dramatische omstandigheden naar Turkije. De tsaar stelde wel geld ter beschikking voor de emigranten, maar de schippers die de migranten vervoerden naar Turkije kregen hiervan het grootste deel, zodat er weinig overbleef. De snelle emigratie leidde ertoe dat de Russische functionarissen gingen vrezen dat de regio rond de Koeban geheel ontvolkt zou worden. De emigratie werd daarop weer verboden.

De oorlog werd in Frankrijk en Engeland herdacht met medailles zoals de Krim Medaille en tal van monumenten. In Parijs werden sommige van de grote nieuwe boulevards die door Haussmann werden aangelegd naar veldslagen als bij Sebastopol genoemd. Groot-Brittannië maakte gebruik van zijn maritieme macht om de Russische havens aan de Oostzee en de Zwarte Zee te blokkeren. In het begin van de oorlog versloeg Rusland de Turkse vloot en bezette gebieden aan de noordzijde van de Donau. Dat betekende voor Rusland een westwaartse gebiedsuitbreiding. Deze machtsuitbreiding werd in 1854 alweer ongedaan gemaakt omdat Oostenrijk, zonder oorlogsverklaring, de Russen tot terugtrekking dwong en zelf de controle over dit gebied overnam. De Fransen en Britten landden met een invasieleger op de Krim. Veldslagen leverden geen winnaar op, zodat deze geallieerden besloten tot belegering van de Russische marinehaven Sebastopol. Bijna een jaar verbleven Franse en Britse legers in loopgraven voor de stad.

De Krimoorlog duurde niet lang. Groot-Brittannië en Frankrijk waren in staat om in korte tijd een leger op de been te brengen en te financieren. Beide staten hadden economische motieven om in deze oorlog partij te kiezen voor het Turkse Rijk. Russische machtsuitbreiding in het Zwarte Zeegebied zou de toegang tot de koloniën in gevaar kunnen brengen. Frankrijk, waar al plannen bestonden voor het graven van het Suezkanaal, vreesde voor

de positie van het Turkse Rijk als belangrijke handelspartner. Door de korte duur van de oorlog, was er geen zware economische belasting voor de oorlogvoerende staten. De zwakke positie van het Turkse Rijk werd overduidelijk.

De omstandigheden in het Engelse leger waren slecht. Gebrekkige verzorging, slechte bevoorrading, kou en een cholera-epidemie kostten veel soldaten op de Krim het leven. Tot aan het einde van de negentiende eeuw was dit een algemeen verschijnsel. In een oorlog verloren meer mensen hun leven als gevolg van epidemieën dan als direct gevolg van oorlogshandelingen. In het leger bestond, met name bij de Britten, een groot verschil tussen de omstandigheden waarin de soldaten en waarin het officierskorps verkeerden. Officieren konden in adellijke stijl jachtpartijen en diners organiseren, de Britse soldaten hadden gebrek aan alles. In het Franse leger waren de omstandigheden voor de soldaten gunstiger dan bij de Engelsen. De medische voorzieningen voor de soldaten hadden niet geprofiteerd van de reorganisatie van de gezondheidszorg die in de burgermaatschappij op gang was gekomen. Dit gold zeker voor het Britse leger. Nadat de slechte medische verzorging door krantenberichten in Groot-Brittannië bekend werd en tot protesten leidde, reorganiseerde Florence Nightingale, op uitnodiging van het ministerie van oorlog, de medische zorg voor de soldaten. Vooral door te zorgen voor hygiëne en verbetering van de omstandigheden bereikte zij een grote verbetering van de medische verzorging van de soldaten. Haar aanpak stond in het teken van de medische discussies in die tijd. In Groot-Brittannië werd door Florence Nightingale een verpleegstersopleiding gestart en er werd een Medical Army School opgericht. Zij vond, samen met vele, soms pacifistische, medestanders, dat het leger zelf zijn soldaten moest verzorgen en medische bijstand moest verlenen. Dat idee werd niet in elke Europese staat geaccepteerd.

Een discussie over regels voor oorlogvoering en de effecten daarvan op het leven van soldaten en burgers ontstond. Al snel werd geconstateerd dat betere zorg voor gewonde dienstplichtige soldaten een gunstig effect had op de publieke opinie. In Frankrijk was het enthousiasme voor deelname aan de oorlog bij de bevolking niet groot, maar Napoleon III achtte zijn belangen in het Middellandse Zeegebied bedreigd. Keizerlijke plannen overwonnen de burgerlijke aarzeling tegen deze oorlog. In Rusland was het streven van tsaar Nicolaas I naar een positie als beschermheer van de christenen in het Turkse Rijk een belangrijk motief om ten oorlog te trekken. Gebruik van nieuwe communicatiemiddelen maakte het voor vorsten mogelijk zich actiever met de feitelijke oorlogvoering te bemoeien dan voorheen. Groot-Brittannië achtte zijn koloniale belangen bedreigd door de Russische expansie. In deze staat werd de oorlog aanvankelijk gesteund door de bevolking, later niet meer. Het optreden van Florence Nightingale gaf een impuls aan de opkomende vrouwenbeweging in Groot-Brittannië. Vrouwenarbeid in de medische zorg en onderwijs voor meisjes werden mede door de Krimoorlog in de klasse van de burgerij meer en meer geaccepteerd.

In de Engelse pers werd Rusland afgeschilderd als een bolwerk van reactie en conservatisme, tegen-over Frankrijk en Groot-Brittannië als verdedigers van het liberale gedachtegoed. De nationalistische steun voor deze oorlog in deze eerste alliantie met Frankrijk sinds de Napoleontische periode nam echter af toen oorlogscorrespondenten per telegraaf in korte tijd berichtten over de wantoestanden in de loopgraven van Sebastopol. Artikelen in de kranten kregen voor het eerst door fotografie extra kracht. De Britse krant *The Times* kan beschouwd worden als de eerste krant waarvan een oorlogscorrespondent de gruwelen van de oorlog onverbloemd beschreef. Fotografie ondersteunde de berichtgeving. In Groot-Brittannië werd in 1856 militaire censuur ingesteld om de verslaggeving over de oorlog te controleren.

De feitelijke oorlogshandelingen vonden plaats tussen september 1854 en november 1855. In 1855 werd door onder meer een troonswisseling in Rusland een Frans vredesinitiatief succesvol. Napoleon III slaagde erin de partijen in Parijs aan tafel te krijgen en in 1856 werd daar de vrede gesloten. Door de overwinning op Rusland werd Frankrijk op het Europese continent de sterkste macht.

De Britse zeemacht strekte zich na de Krimoorlog ook uit tot de Zwarte Zee. De Britse regering erkende de noodzaak tot legerhervorming. Rusland verloor met deze vrede zijn op militaire kracht gebaseerde machtspositie in Europa. In deze oorlog bleek het weinig mobiele leger technisch ondermaats, slecht uitgerust en slecht georganiseerd. Tussen Rusland en Oostenrijk werd het conservatief verbond verbroken; beide staten hadden tegenstrijdige belangen op de Balkan. Het zwakke Turkse rijk was na deze oorlog meer en meer afhankelijk van de Europese grote mogendheden. Het gold als de 'zieke man van Europa'. In leidende Turkse kringen werd de discussie over hervorming van het bestuur en het land of de terugkeer naar een zuiver islamitisch bewind aangewakkerd.

Verliezen

Fransen: Ca.100.000 doden waarvan 10.240 gedood in strijd; 20.000 gestorven aan verwondingen; ca. 70.000 gestorven aan ziektes

Engelsen: Ca. 21.000 doden waarvan 2755 gedood in de strijd; 2019 gestorven aan verwondingen; 16.323 aan ziektes

36 Sardinische slachtoffers. 2019 Italianen gestorven

Turken: Ca. 200.000 gedood en gewond 374.600 totaal aantal doden.

Totaal: Ca. 522.000 soldaten zijn er gedood, gewond en gestorven aan ziektes, zonder verliezen aan Russische zijde.

(Op Internet geeft men aan op verschillende sites dat het totaal aantal doden in de Krim oorlog tussen de 800.000 en 900.000 zou liggen. Hiervan uit gaande ligt het Russische dodental ergens tussen 275.000 en 375.000 doden).